

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 80

Dijous, 14 de maig de 1998

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 55, segona i darrera reunió

Í N D E X

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de transport públic a Catalunya

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'integració de treballadors estrangers

Declaració institucional

de suport a la Marxa Mundial contra l'Explotació de la Infància

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'immigració

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'assumpció de les competències actualment exercides per les capitanies marítimes adscrites a la Direcció General de la Marina Mercant

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la distribució dels fons europeus entre les comunitats autònomes

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política hidràulica, especialment pel que fa referència als camps de golf

S U M A R I

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i set minuts.

1. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de transport públic a Catalunya (Tram. 302-00168/05) (Punt catorzè de l'ordre del dia.) (10:07)

Presentació: Sra. Montserrat i Culleré (P), que, tot seguit, anuncia la retirada del punt núm. 4.

5505

— Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1)

Torn a favor: Sr. Esteve i Figueras.

5506

Posició del G. Mixt: Sr. Tugues i Boliart.

5507

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Bargalló i Valls.

5507

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Boada i Masoliver.

5507

Posició del G. Socialista: Sr. Manuel Nadal i Farreras.

5508

Votació amb l'esmena incorporada (10:33): aprovada per unanimitat.

5508

2. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'integració de treballadors estrangers (Tram. 302-00169/05) (Punt quinze de l'ordre del dia.) (10:33)

Presentació: Sra. Geli i Fàbrega (S).

5509

— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 1 i 2)

Torn a favor: Sr. Riera i Gassiot.

5510

— Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1 i 2)

Torn a favor: Sra. Bruguera i Bellmunt.

5511

Posició del G. Mixt: Sr. Bosch i Garcia.

5513

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Bargalló i Valls.

5514

Posició del G. P. Popular: Sr. Bonet i Palau.

5515

Posició del grup presentant: Sra. Geli i Fàbrega (S), que anuncia l'acceptació de l'esmena núm. 2 del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i les núm. 1 i 2 del G. P. de Convergència i Unió.

5516

Votació dels punts 1 a 3, 6 i 7 (11:26): aprovats per unanimitat.

5516

Votació dels punts 4 i 5 (11:27): rebutjats per 42 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

5516

3. Declaració institucional de suport a la Marxa Mundial contra l'Explotació de la Infància (11:27)

El president llegeix la declaració institucional aprovada per la Mesa del Parlament.

5516

4. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'immigració (Tram. 302-00170/05) (Punt setzè de l'ordre del dia.) (11:29)

Presentació: Sr. Cadevall i Soler (S), que, tot seguit, anuncia la retirada del punt núm. 4. *El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*

5517

— Esmenes del G. P. Popular (núm. 1 a 3)

Torn a favor: Sr. Francàs i Porti.

5518

— Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1 i 2)

Torn a favor: Sra. Bruguera i Bellmunt.

5520

Posició del G. Mixt: Sr. Bosch i Garcia.

5522

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Bargalló i Valls.

5522

El president es reincorpora al seu lloc.

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Riera i Gassiot.

5522

El Sr. Francàs i Porti (P) intervé per una qüestió tècnica.

5523

Posició del grup presentant: Sr. Cadevall i Soler (S), que anuncia l'acceptació de l'esmena núm. 1 del G. P. Popular, les núm. 1 i 2 del G. P. de Convergència i Unió i proposa una transaccional a l'esmena núm. 1 del G. P. de Convergència i Unió.

5523

El secretari primer llegeix l'esmena transaccional.

5524

Votació dels punts 1, 2, 5 i 8 amb les esmenes incorporades (12:15:32): aprovats per unanimitat.

5524

Votació dels punts 3, 4, 6, 7 i 9 amb les esmenes incorporades (12:15:58): rebutjats per 46 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

5524

5. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'assumpció de les competències actualment exercides per les capitanies marítimes adscrites a la Direcció General de la Marina Mercant (Tram. 302-00171/05) (Punt dissetè de l'ordre del dia.) (12:15)

Presentació: Sr. Orriols i Sendra (S), que, tot seguit, retira el primer punt i presenta un text transaccional.

5524

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 1)

Torn a favor: Sr. Bargalló i Valls.

5525

— Esmenes del G. P. Popular (núm. 1)

Torn a favor: Sr. Luna i Vivas.

5526

Posició del G. Mixt: Sr. Tugues i Boliart.

5527

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sra. Olivares i Usac.

5528

Posició del G. Socialista: Sr. Sans i Pairutó.

5528

El secretari primer llegeix el text transaccional.

5529

Votació del text transaccional (12:56): aprovat per unanimitat.

5530

6. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la distribució dels fons europeus entre les comunitats autònomes (Tram. 302-00172/05) (Punt divuitè de l'ordre del dia.) (12:56)

Presentació: Sr. Huguet i Biosca (ERC).

5530

— Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1 a 6)

Torn a favor: Sr. Pont i Puntigam, que, tot seguit, retira l'esmena núm. 3.

5532

Posició del G. Mixt: Sr. Morera i Tanyà.

5533

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Novella i Izquierdo.

5534

Posició del G. P. Popular: Sr. Oleart i Comellas.

5535

Posició del G. Socialista: Sr. Terradellas i Redon.

5536

Posició del grup presentant: Sr. Huguet i Biosca (ERC), que anuncia l'acceptació de les esmenes.

5537

El Sr. Pont i Puntigam (CiU), la Sra. Nadal i Aymerich (P) i el Sr. Clotas i Cierco (S) intervenen per una qüestió d'ordre.

5538

Votació del punt 1 (13:50): aprovat per unanimitat.

5538

Votació del punt 2 (13:51:18): aprovat per 78 vots a favor, cap en contra i 29 abstencions.

5538

Votació del punt 3 (13:51:52): rebutjat per 20 vots a favor, 58 en contra i 29 abstencions.

5538

Votació del punt 4 (13:52:20): rebutjat per 11 vots a favor, 95 en contra i 1 abstenció.

5538

Votació del punt 5.a (13:52:58): aprovat per 98 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.

5538

Votació del punt 5.b (13:53:28): rebutjat per 48 vots a favor, 57 en contra i 1 abstenció.

5538

Votació del punt 5.c (13:53:56): aprovat per 106 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

5538

Votació del punt 5.d (13:54:26): aprovat per unanimitat.

5538

Votació del punt 5.e (13:54:52): aprovat per 106 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

5538

Votació del punt 5.f (13:55:20): rebutjat per 49 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

5538

Votació del punt 5.g (13:55:48): rebutjat per 49 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

5538

Votació del punt 5.h (13:56): rebutjat per 49 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.

5538

7. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política hidràulica, especialment pel que fa referència als camps de golf (Tram. 302-00173/05) (Punt dinovè de l'ordre del dia.) (13:58)

Presentació: Sr. Boada i Masoliver (IC-EV).

5539

— Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1)

Torn a favor: Sr. Escudé i Pladellorens.

5540

Posició del G. Mixt: Sr. Tugues i Boliart.

5541

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Portabella i Calvete.

5542

Posició del G. P. Popular: Sr. Fabregat i Vidal.

5543

El Sr. Portabella i Calvete (ERC) intervé per contradiccions.

5544

Posició del G. Socialista: Sr. Manuel Nadal i Farreras.

5544

5504

El Sr. Boada i Masoliver (IC-EV) intervé per contradiccions i es posiciona sobre l'esmena.

5545

El Sr. Fabregat i Vidal (P) intervé per allusions.

5546

El Sr. Manuel Nadal i Farreras (S) i el Sr. Tugues i Boliart (M) intervenen per una qüestió tècnica.

5546

Votació del preàmbul i el punt 1 fins a «abans esmentada» (14:47): rebutjats per 38 vots a favor, 55 en contra i 3 abstencions.

5546

Votació de la segona part del punt 1 (14:48:18): rebutjada per 10 vots a favor, 79 en contra i 7 abstencions.

5546

Votació del punt 2 (14:48:48): rebutjat per 41 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.

5546

La sessió s'aixeca a tres quarts de tres de la tarda i quatre minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 55.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. Sol i Ordis i el lletrat Sr. Vintró i Castells.

Al banc del Govern seuen els consellers de Governació, d'Ensenyament i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El president

Es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de transport públic a Catalunya

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de transport públic a Catalunya, presentada pel Grup Popular; té la paraula per exposar-la la diputada senyora Dolors Montserrat, per un temps màxim de deu minuts.

La Sra. Montserrat i Culleré

Illustres senyores i senyors diputats, defensaré la Moció i, evidentment, doncs, també em posicionaré davant les esmenes presentades pel Grup de Convergència i Unió.

Crec que no cal que sigui massa extensa, perquè va quedar clar que la interpellació que vàrem fer el Grup Popular al conseller de Política Territorial no era una interpellació de caràcter polític, sinó de gestió envers els ciutadans. De vegades, sabem que ens hem de regir per normes, per reglaments, pel desplegament de les mateixes lleis, per decrets i, fins i tot, pels criteris que s'han d'utilitzar a les mateixes delegacions; en aquest cas, parlàvem de la Delegació Provincial de Transports, concretament, i per uns fets també molt concrets, com eren, doncs, totes les qüestions de tràmits, d'altres i baixes, de les targetes de transports, i els terminis a aportar per a les documentacions. És cert que en moltes ocasions la teòrica va per un camí i la pràctica per un altre i, en aquest cas, s'han adonat que la teòrica és bona, però que posada a la pràctica hi havia una sèrie de mancances, i aquestes mancances portaven unes preocupacions, o fins i tot minvaven, i minven, la possibilitat de poder, l'endemà de donar d'alta un vehicle, posar-te tot seguit a treballar.

Jo voldria destacar que, després d'haver presentat aquesta Moció, que té quatre punts..., i vull agrair personalment a l'illustre diputat senyor Salvador Esteve, perquè ha tingut un interès especial a poder portar a terme la negociació d'aquesta Moció, i l'hem treballada conjuntament, o sigui, amb els tècnics de la Conselleria, en aquest cas amb els tècnics del Departament. Crec que ha estat positiu, i això s'ha de dir així, i en nom de cercar el màxim consens possible, entenent que va en la línia de millorar la gestió cap al ciutadà, cap a l'administrat, el Grup Popular hem presentat aquests quatre punts; el primer punt, que és expedir el resguard provisional —com vostès recordaran de la meua inter-

venció— d'autorització de transports. Aquesta sol·licitud que nosaltres fem ve regulada, evidentment, per la Llei i per l'article 27 i 32 de l'Ordre del 23 de juliol de 1997. Nosaltres demanàvem que, en el termini de vint-i-quatre hores de l'admissió de la sol·licitud això es portés endavant, i crec que a través de l'esmena —que, evidentment, acceptarem— en definitiva, ve a corroborar el que nosaltres dèiem, i fins i tot ho amplia enormement, i fins i tot ho enriqueix i ho explicita més bé, com passaré a comentar. Després, en el punt segon, nosaltres demanàvem... El termini que ens marca la Llei són deu dies, més cinc dies que podem sol·licitar, però amb la sol·licitud dels altres cinc dies, tenint en compte que, per tal de resoldre molta documentació, no hi havia el temps necessari, doncs, nosaltres crèiem que ja fos ampliat definitivament per quinze dies, aquesta també ha estat la voluntat..., fins i tot l'esmena número 2, de Convergència i Unió, determina ja de bon principi —nosaltres dèiem que aquests deu més cinc que en alguns casos no es contemplava, ara es contempla directament—, això farà que sigui molt més fàcil en una província de tant de volum de tramitació d'expedients com és Barcelona, això serà positiu, és positiu per al sector.

I, després, el punt número 3, nosaltres parlem d'autoritzar la possibilitat d'efectuar les gestions de baixa per suspensió provisional i baixa per cessió d'autoritzacions de transport. És una mica carregós, una mica complicat, però val a dir que no trobàvem la possibilitat, tècnicament, de com ho ajustàvem, i val a dir que els tècnics han trobat..., perquè no és fàcil, s'està fent, però sí que hi va haver un reconeixement explícit i implícit que hi havia una sèrie de persones que tenen un greuge comparatiu d'uns amb els altres tenint en compte allò que els deia, que depèn de com acaben els números dels DNI o com acaben els números dels NIF, uns ho poden fer el primer trimestre, o el segon, o el tercer trimestre de l'any, els visats de les targetes de transport, en cas que hagin de fer cessions. I tenint en compte que hi ha una voluntat política, i crec que és una voluntat de tots els grups parlamentaris, que cada cop més es van a fomentar les fusions entre els transportistes, atesa l'automatització d'aquests, que és positiu, i tenint en compte que hi ha una voluntat de tothom que es puguin agilitar al màxim possible aquestes fusions, que a partir d'enguany cada cop seran més, i que també vénen marcades, molt, per la Llei, a partir del mes de juliol d'enguany, doncs s'havia de buscar un contingut exactament del que nosaltres explicitàvem. Així ha estat, crec que el punt número 3 demostra la voluntat d'analitzar tècnicament i jurídicament la viabilitat d'autoritzar les gestions de baixa per suspensió de transport... Falta, jo hi trobo a faltar la paraula «cessió», però crec que des del mateix Departament es va entendre perfectament —el senyor Salvador Esteve crec que també hi coincidirà—, i crec que en aquest punt número 3, llevat que no parlem de la cessió, però que se sobreentèn, fem un pas molt important per al foment de les fusions, per facilitar les fusions entre transportistes, que no és gens fàcil, i que duren una colla de mesos, perquè són moltes administracions les que entren a formar part a l'hora de portar a terme aquestes fusions.

I val a dir que, en el punt 4, en el qual nosaltres parlàvem que els documents que entren, i que, a criteri del

5506

mateix Departament, sembla ser que els donava un mes de validesa, com que això és una qüestió nova, que s'aplica a partir d'aquest any, a partir de l'1 de gener, i sembla que els primers certificats, els quals havia de fer a petició dels usuaris, en aquest cas, del món transportista, tant pel que fa a Hisenda i Seguretat Social, al principi eren uns certificats que no eren màximament els correctes, i mentre que en alguna delegació d'Hisenda l'expedien correctament, la Seguretat Social, a nivell territorial, d'una comarca, podia ser Vilafranca o podia ser Granollers, etcètera, o Vic..., doncs, en alguns llocs ho feien tal com ho necessitaven per la normativa existent, en d'altres no es feia així. Sembla ser que hi ha una avinentesa de les delegacions d'Hisenda i de la Seguretat Social, i des de fa molt pocs dies ja s'estan expedit d'una forma que ja no serà necessari, doncs, haver de tornar a realitzar aquests certificats per als quals nosaltres demanàvem que prevalgués la validesa inicial d'aquests documents. Per tant, nosaltres, ja que ens han donat aquest bon criteri, retirem el punt 4, deixem vius els punts 1, 2 i 3, i, evidentment, acceptem les esmenes d'introducció –la 1, la 2 i la 3– que ha presentat Convergència i Unió.

Destacar que en el punt primer, fixin-se si ha estat extensa la negociació que vàrem portar amb el senyor Salvador Esteve, que crec que en el segon paràgraf –i vostès crec que hi coincidiran–, fins i tot potser no feia falta, però crec que aquí queda demostrada una voluntat política, ja que se'ns diu que el termini previst és a partir del proper estiu, i s'estan ja duent a terme les actuacions tècniques i organitzatives necessàries.

És la voluntat, no sé si a l'estiu aquest funcionament..., aquesta connexió amb el Registre General d'Autoritzacions del Ministeri de Foment, aquest sistema Sitran II, i la possibilitat que l'*on line* sigui possible s'aconseguirà, però crec que és un compromís i una voluntat; que, evidentment, nosaltres farem el seguiment –després de l'estiu, evidentment, setembre i octubre–, si, evidentment, aquesta connexió amb el Registre General d'Autoritzacions del Ministeri ja s'ha portat a terme per part del Departament de transports de Catalunya, la qual cosa significaria, com molt bé diu l'esmena, que ja no tan sols les provisionals o les definitives es donarien en set dies, sinó que es donarien *on line*, en temps real. Crec que seria la situació òptima, millor, doncs, per tal de millorar aquesta gestió.

I amb aquesta voluntat hem presentat, doncs, aquesta Moció, i esperem que tots vostès hi puguin donar suport.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, il·lustres senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per presentar les esmenes del Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Salvador Esteve.

El Sr. Esteve i Figueras

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyora Montserrat, en primer lloc, corroborar el que ha dit la

senyora Montserrat de la voluntat de consens i de negociació que hi ha hagut en aquesta Moció, i que s'ha vist també molt ben emparada pels tècnics de la Direcció General.

Pel que fa a les nostres esmenes, i en el primer punt de la Moció que s'havia presentat, voldríem ressaltar que les dificultats d'ordre operatiu i les confusions i la manca de control sobre la validesa d'aquests documents provisionals, especialment quan són requerits per agents de vigilància en carretera, fan que s'hagi plantejat a nivell de tot l'Estat la seva eliminació. L'expiració d'autoritzacions provisionals s'ha convertit en un fet excepcional, com es posa de manifest en l'acte del Grup Tècnic de Gestió i Suport de la Comissió de Directors Generals de Transports, de data 19 de desembre del 96. Com s'ha dit –ho ha dit molt bé la senyora Montserrat–, en la pròxima connexió *on line* amb el Ministeri de Foment, amb el programa Sitran II, es preveu que el lliurament de les autoritzacions, no ja la provisional, sinó les definitives, sigui en vint-i-quatre hores, la qual cosa ja desfà tot el possible embolic que es produïa amb les provisionals. Això, tal com remarcuem en la nostra esmena, es preveu que sigui possible l'estiu proper.

En el punt número 2 de la Moció, que és també objecte de la nostra esmena, el que fem és acotar en quinze dies perquè l'Administració pugui..., perquè es pugui aportar la documentació quan hi hagi algun problema de tramitació. Són deu dies; s'acota a quinze.

En el punt número 3, les gestions a què es refereix aquest punt de la Moció són perfectament possibles rehabilitant-ne prèviament l'autorització, per a la qual cosa l'interessat disposa del termini d'un any. El que no permet la normativa és fer la suspensió o la tramitació d'una autorització no visada dins el termini, i, per tant, ha perdut la seva validesa inicial, sense que prèviament el titular, i només ell, la rehabiliti. Això garanteix una major transparència i fiabilitat del sistema d'autoritzacions, tot evitant la intermediació de terceres persones en la transferència d'aquestes, una de les coses en què es posa accent per evitar possibles especulacions. L'anul·lació definitiva el 31 de desembre a la qual es refereix la Moció opera exclusivament obeint l'actual sistema de comunicacions de dades del Registre Central. Amb la propera aplicació a què ens hem referit de la gestió *on line* d'autoritzacions, les baixes informàtiques es produiran no pas el 31 de desembre, sinó a mesura que es vagi complint el termini de periodicitat mensual, establert pel visat de les autoritzacions segons el nombre final del NIF de cada empresa.

Del punt número 4, la senyora Montserrat ja ha anunciat la seva retirada; per tant, ja no m'hi referiré.

Jo crec que amb la presentació de les nostres esmenes –també ho ha dit la senyora Montserrat– s'acota molt més tot el que es refereix al tràmit administratiu, i crec que dóna una perspectiva de molta més agilitat en l'expedició de les targetes i transports.

Res més; gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Poden intervenir, per fixar la seva posició, els grups que no han presentat esmenes. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Benet Tugues, des de l'escó.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. Ens trobem davant d'una moció de tipus procedimental, de tipus processal, i és cert que el funcionament de l'Administració sovint és decisiu per al bon funcionament, també, de determinats sectors productius, i en aquest sentit nosaltres ens n'hem queixat reiteradament; no en aquest sector productiu, però sí en d'altres, com, per exemple, en els retards amb què triguen a arribar determinades subvencions.

Hi ha el tòpic atàvic d'excés de burocràcia, però moltes vegades aquest tòpic és real. I és real, jo diria que amb caràcter general, en el conjunt d'administracions. És cert que cada vegada hi ha més complexitat administrativa, més factors a tenir en compte, més controls..., per tant, aparentment, més dificultats administratives a l'hora de resoldre els expedients. Però també és cert que cada vegada els recursos informàtics, les noves tecnologies, faciliten més la feina, i que l'època del «manguito» i de la tradicional Olivetti ja ha passat a la història.

En qualsevol cas, el bon servei al ciutadà, l'agilitat, lligats a l'acreditació de les garanties exigides per al compliment de qualsevol sol·licitud, han de ser la divisa bàsica de qualsevol Administració. I en aquest sentit nosaltres valorem positivament –i, per tant, hi donarem suport– la seva Moció –fins i tot en el cas que accepti les esmenes que s'hi han presentat–, perquè segurament ajudarà a desembossar alguns embussos.

També és cert que la diputada interpellant –i em permetrà que li ho digui, senyora Montserrat, amb tota la cordialitat del món– s'hauria pogut estalviar algunes consideracions de tipus lingüístic que vostè va fer durant la substanciació de la seva interpellació. Una còpia impresa en català no fa riure; si més no, no fa més riure que qualsevol altra còpia impresa en qualsevol altre idioma. Si més no, si aquest fet provoca urticària i provoca antipatia a algú, la culpa no és del català, sinó de l'agent antipàtic, que ell sí que ho és.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la interpellació i la Moció que estem debatent ara són d'aquelles iniciatives parlamentàries que se circumscriuen a un fet molt concret i que se'n poden treure algunes consideracions.

Com que el nostre Grup és un grup en positiu, de la interpellació es queda amb alguns fragments que, real-

ment, marquen un plantejament de certa realitat; per exemple, quan la senyora diputada va dir que, després d'un estudi acurat, «hem arribat a la conclusió que la Direcció General de Transports no és àgil, és feixuga i és incompetent». Des de la coincidència que, tot sovint, la feixuguesa i la manca d'agilitat de les estructures administratives comporten una incompetència, no pas de les persones que hi treballen, sinó de la mateixa estructura, pel que fa a la seva relació amb la realitat, tot intent de treure feixuguesa i de donar agilitat i, per tant, donar competència a aquestes estructures tindrà sempre el suport del nostre Grup, tot i més quan ja sabem, els diversos grups parlamentaris, que s'ha arribat a un consens que permetrà que aquesta Moció sigui duta a la pràctica i signifiqui, doncs, un pas endavant.

En aquest sentit, per tant, el nostre Grup hi donarà el vot favorable.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Des del nostre punt de vista, aquesta Moció és, com a mínim, peculiar; peculiar en el sentit que, potser degut a les excel·lents relacions entre Convergència i Unió i el PP, potser aquesta problemàtica s'hauria pogut aconseguir resoldre amb una entrevista amb el director general de Transport, el senyor Ticó, perquè, com sembla, una vegada s'ha presentat la interpellació –per cert que el conseller de Política Territorial anava força despistat en el tema de la interpellació–, doncs, s'ha anat arreglant. Bé, dit això, de totes maneres, existeix, i cada grup parlamentari decideix com ha de presentar les coses, i en política la qüestió mediàtica també és important..., doncs, dir dues o tres qüestions, des del nostre punt de vista.

És cert que hi ha uns retards, com deia la senyora Montserrat, importants –des de la Direcció General ens diuen «de dos mesos», diuen, en aquests moments– a l'hora d'expedir les targetes de transport a la zona de Barcelona, degut a problemes tècnics, ens han dit, degut a la dificultat de connectar-se amb l'ordinador central del Ministerio de Fomento. També ens havien dit que des del gener el Ministerio de Fomento havia desconnectat els ordinadors i que havien provocat, també, una part d'aquest retard. Bé.

El que passa és que potser també caldria dir, i potser no s'ha dit, que la reorganització interna que es va fer a la Direcció General de Transport ha tingut molt a desitjar; no és massa eficient, i a més a més hi ha una manca de personal important, cosa que seria bo, també, haver posat en aquesta Moció –ja que es parlava de totes aquestes qüestions–, doncs, que la reorganització de la Direcció fos coherent. En aquest cas no ho és, ni eficient, i, a més a més, hi ha sort que el personal sí que ho és, però que en falta molt.

5508

Amb les esmenes que ha presentat el Grup de Convergència i Unió sembla ser que hi ha una voluntat de solucionar els problemes tècnics, però jo no veig enlloc la voluntat de solucionar els problemes laborals, els problemes d'augmentar el nombre de persones que han de treballar en aquesta Direcció General i en aquesta tasca important, perquè és possible que millorem la connexió tècnica, però, llavors, darrere el taulell hi haurà una problemàtica gravíssima si veritablement no s'augmenta. Seria bo, doncs, que en les converses que es van tenint entre la senyora Montserrat i la Direcció General de Transport també es tingués en compte aquesta possibilitat, aquesta necessitat.

Quant al punt 2, d'augmentar els dies per presentar la documentació annexa, senzillament és aplicar la Llei de procediment administratiu, ens sembla correcte, que diu «deu dies més cinc»; aquí ja queden clars els quinze dies. Em sembla que és d'una obvietat, aquest punt, doncs, que fa que nosaltres també, evidentment, hi donem suport.

Quant al punt 3, aquí potser la situació és una mica complexa des del nostre punt de vista, no? Nosaltres pensem que potser seria més raonable –i en aquesta Moció..., no potser en aquesta, però sí que n'hauríem de parlar, i potser el nostre Grup ho tindrà en compte, si no és aquí, al Congrés dels Diputats– la revisió de la Llei d'ordenació del transport terrestre, i sobretot les ordres subsegüents –la que vostè feia esment, senyora Montserrat, del juliol del 97, i que l'1 de gener d'enguany ha començat a ser vigent–, perquè tampoc són massa clares, aquestes ordres subsegüents. Precisament aquestes ordres emeses des del Ministerio de Fomento dificulten –dificulten–, precisament, també, l'emissió d'aquestes targetes de transport. Seria bo, també, doncs, que des del Ministerio..., i vostè, senyora Montserrat, és la més indicada o una de les més indicades en aquest sentit, per dir que també potser hauríem de regular aquestes ordres i fer-les més eficients, que fos més ràpida l'expedició d'aquestes targetes i aquests documents d'Hisenda, de Seguretat Social, que cada vegada fan més feixuga tota aquesta situació. Però... I més que res perquè ens dóna la sensació que tant la Llei com les ordres són fetes més per la pressió de les grans companyies de transport, que no pas per una veritable necessitat de tot aquest sector. Vull dir que això també caldria dir-ho.

A més a més també hi ha un element que potser no s'ha explicat massa, però aquesta possibilitat de cedir les targetes de transport després que un vehicle es dóna de baixa, tal com estan fetes les ordres i tal com està feta la Llei d'ordenació del transport terrestre, ens porta a una certa especulació amb aquestes baixes, especulació que porta a un mercat negre, que en aquests moments, per informacions que ens han arribat, ja la venda d'aquestes targetes pot arribar a entre dos i tres milions de pessetes. És terrible... –i més, fins i tot, com diu vostè, senyora Montserrat–, és terrible, o sigui, que la Llei, amb el «cupó» que hi ha, que no s'ha tocat des del 90, de targetes de transport nacional..., fem, doncs, que hi hagi un mercat negre importantíssim, que pot..., dos, tres, i vostè diu que més milions, quatre milions de pessetes, per cedir una targeta de transport. I ja no par-

lem de la titulació, que llavors aquí també, doncs, es lloga per mesos una persona que tingui titulació a una altra que no en té. Això és un problema gravíssim que aquí no surt. També potser ens hauria agradat –si no surt, pot sortir aquí– que sí que s'abordés amb més força aquesta situació irregular, que el sector del transport també no veu amb bons ulls, sobretot el sector menys poderós; als altres, les grans companyies, això els va bé.

De totes maneres, fetes aquestes concrecions, nosaltres donarem suport a aquesta Moció, perquè creiem, evidentment, que és una qüestió administrativa, que millora tots aquests aspectes, i sempre és millor, doncs, per al sector del transport. Però, de tota manera, ens sembla que queden encara dues o tres qüestions importants: la reorganització de la Direcció General de Treball i l'augment del personal per millorar aquestes qüestions i, potser, la revisió de la Llei d'ordenació del transport terrestre i les ordres subsegüents, que també dificulten l'emissió de les targetes i altres aspectes relacionats amb el transport.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Simplement per anunciar que el Grup Socialista, davant de la interpellació i la Moció d'un tema molt precís, que la diputada Dolors Montserrat coneix perfectament, que és l'àmbit del transport públic per carretera, davant d'aquesta interpellació i d'aquesta Moció gairebé puntillista en la seva precisió, el Grup Socialista, amb el mateix puntillisme, votarà els tres punts a favor, després de les esmenes que hi ha fet el Grup de Convergència i Unió, perquè això ajudarà a solucionar el problema de tramitació més ràpida de les targetes de transport.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Havent-se pronunciat ja la diputada senyora Montserrat sobre..., havent retirat el punt quart de la Moció, i havent acceptat les tres esmenes del Grup de Convergència i Unió, el que es posa a votació és el text literal de les tres esmenes presentades pel Grup de Convergència i Unió.

Senyores i senyors diputats, preparin-se per a la votació.

Iniciem la votació.

Aquesta Moció ha sigut aprovada per la unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats presents en l'hemicicle.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'integració de treballadors estrangers

Passem al quinzè punt de l'ordre del dia, que és Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'integració de treballadors estrangers. Presentada pel Grup Socialista, té la paraula per exposar-la la diputada senyora Marina Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, surto a defensar la Moció subsegüent a la interpellació sobre polítiques d'integració, polítiques generals sobre la immigració a Catalunya.

Nosaltres, en la interpellació feta al Consell Executiu –i en la Moció queda palès– reclamem una nova política o una anàlisi de la política global que té respecte a la immigració el Govern de Catalunya, el Consell Executiu. Nosaltres reclamem, hi insistim, que cal aprofundir en tres aspectes: un, el tema de la cooperació al desenvolupament; fonamentalment, cal reflexionar sobre quina és la relació de Catalunya, del Consell Executiu, en política exterior, amb els països de la Mediterrània i amb aquells països on els fluxos migratoris a Catalunya són més importants. No m'estendré en aquest punt, perquè en aquest mateix plenari s'ha aprovat una moció subsegüent que jo crec que obre portes molt interessants, i segurament aquesta Llei de cooperació al desenvolupament, de Catalunya, ens permetrà debatre amb profunditat aquests temes.

Però voldria insistir en el tema de la Mediterrània com a eix clau, perquè Catalunya és un país que, fonamentalment, durant molts segles, ha estat molt més lligat a la Mediterrània que al nord d'Europa, i ara sembla que el fet que vulguem i estem integrats a Europa ens faci oblidar que també la Mediterrània forma part de la nostra cultura. Aquest és el primer punt, doncs, de l'eix –fonamental per nosaltres, importantíssim– que s'ha de prioritzar en les polítiques d'immigració.

El segon punt de la Moció intenta reclamar del Govern de la Generalitat que cal buscar consens per als canvis normatius de legislació a nivell estatal, que ens han de fer una altra visió del que ha de ser el control de fluxos. És cert que la Llei del 85, la Llei d'estrangeria, és una llei que ha quedat ancorada en el passat, que és una llei que té defectes, que va estar millorada pel Reglament d'estrangeria, però que, evidentment, hi hem de reflexionar, sobretot, a les portes de l'entrada fonamental a Europa, aquesta nova Europa que hem de construir, que ha d'anar molt més enllà de l'euro i ha de parlar de què entenem per ciutadans europeus, i quin entenem que és el paper que han de tenir aquestes persones que vénen del sud per buscar treball, per buscar una vida millor i, per tant, què els oferim? Insisteixo en el tema d'Europa perquè el tema del control de fluxos no és només una política de l'Estat, no és només una decisió política de Catalunya; és, fonamentalment, una decisió política d'Europa. I em sembla que, des de Catalunya, hem de reflexionar seriosament, però hem de reflexionar conjuntament, buscant el màxim consens polític, i varem dema-

nar al Govern, per molts mitjans, que no presentés aquesta reforma de la Llei d'estrangeria en el Congrés dels Diputats sense haver-hi hagut un debat en profunditat en el Parlament de Catalunya. Això no va ser possible, però nosaltres, a Madrid, intentarem, a través de la nostra Llei –la Llei que estan preparant el PSC i el PSOE–, la nova Llei d'estrangeria, intentar buscar aquest ampli consens polític i social.

El tercer punt prioritari és que cal pensar, repensar, un pacte institucional, fonamentalment entre el Govern de la Generalitat, el Consell Executiu, els ens locals i totes les entitats que treballen per la immigració. Aquest pacte ha de propiciar una verdadera política global d'immigració, i l'ha de propiciar perquè ens sembla –i ho deia en la meua interpellació– que el fet de la immigració ens posa sobre la taula els temes pendents. Els europeus rics no ens porten problemes; les persones del Marroc riques sembla que no tenen problemes; estem parlant que els problemes sorgeixen quan vénen immigrants no comunitaris, allò que s'anomena, d'alguna manera, la immigració econòmica, i, per tant, genera, a vegades, més un racisme econòmic, per raons socioeconòmiques, que un racisme verdaderament cultural, eh? Per tant, d'això és del que estem parlant, i per a això es necessiten pactes, pactes amb la ciutadania, fonamentalment a través dels ens locals, perquè s'ha de baixar a la psicologia individual i la psicologia col·lectiva. Aquest és un element importantíssim, i vaig parlar –i en torno a parlar– que hi ha un fenomen a Europa, a França i a Alemanya, que ens ha de fer reflexionar seriosament, que és el fenomen del «lepenisme». Aquest fenomen, anomenat així, ens ha de fer reflexionar, i tots nosaltres hem de propiciar, però de veritat, hem de propiciar, amb tot el que puguem i sapiguem, una nova política d'integració, que no vol dir assimilació, de la immigració no comunitària, fonamentalment africana, que ve a casa nostra, que en aquest moment és present entre la ciutadania catalana.

Nosaltres, com a proposta programàtica, demanem al Govern que reflexioni sobre el Pla interdepartamental d'immigració, aquell Pla que permet polítiques transversals, però que, per nosaltres, té poc pes polític i, per tant, hem de dotar aquest Pla interdepartamental de més pes polític, de recursos econòmics, i nosaltres proposem la descentralització del territori.

Es tracta d'anar barri a barri, de fer polítiques concretes i, per tant, no es pot fer només des d'un únic pla interdepartamental o d'un únic consell assessor. I, de fet, en els llocs on hi ha més immigració, s'estableixen paral·lels al que pot ser el Consell Assessor, i això es diu Taula d'Immigració de Girona, o consells assessors de la zona d'Osona, perquè hi ha una necessitat de totes les administracions, de les entitats que treballen per, realment, reforçar aquesta idea de globalitat i de consensuar polítiques d'immigració en el territori. Ens sembla que aquest és un nou model de gestió d'un pla interdepartamental, que ha de ser això, veritablement això, i que s'ha de descentralitzar.

I nosaltres –i em sembla que és molt important– demanem en el punt 5 i en el punt sisè d'aquesta Moció dues idees, dues idees que han de ser idees força. Una, que totes les polítiques d'immigració, en tots els àmbits,

5510

s'han d'avaluar, perquè no pot ser que aparegui una enquesta que diu que els estudiants espanyols i catalans tenen racisme interioritzat i que des del Govern no s'hagi avaluat prèviament aquest tema, o què pensem en les polítiques d'habitatge, què podem fer, i com avaluem el fet de la concentració d'immigrants en un lloc, o la no-concentració, o com no pot ser que no avaluem quin model de seguretat ciutadana tenim, o de formació dels agents de seguretat, en el tema de la immigració. No només s'ha de coordinar, s'ha de fer, sinó que s'ha d'avaluar, eh? I aquest és el concepte força, importantíssim.

I l'altre gran repte idea és que no pot ser parlar d'immigració, només, pensant que hem de tractar bé els immigrants no comunitaris pobres; això és molt important, prioritari, però hem de fer un esforç per positivitzar la immigració; que la ciutadania pensi que la immigració és un fet positiu. Catalunya no seria Catalunya sense la immigració d'Extremadura, d'Andalusia; no seria aquesta Catalunya, seria una Catalunya molt més petita, i per tant, aquesta immigració interior, per motius econòmics, quan Andalusia era el sud d'Espanya, el sud en el sentit econòmic, doncs, realment, això ens ha de fer pensar que en aquesta idea, que és una idea normal, que ha cohesionat una societat catalana, la immigració no comunitària que ve del sud, d'allò que anomenem sud en el sentit econòmic, també ens ha de portar positivització.

I una altra idea importantíssima és que hem d'interioritzar que la diversitat és positiva, i això forma part de la psicologia individual i col·lectiva, i això s'ha d'interioritzar, perquè, si no, passa el que passa ara: problemes en els barris, quan els veïns són magrebins; problemes quan la religió musulmana vol tenir també drets; problemes quan en una escola es concentren immigrants i baixa la matriculació. No vol dir que no hàgim acollit la immigració i que no l'hàgim escolaritzat, això ho hem fet, i ho hem fet relativament bé. El que no hem fet tan bé –en plural– és conscienciar la població que la diversitat, la diferència, és positiva. I això és complex, molt complex, però si no ho posem sobre la taula, el que passarà és que sorgiran fenòmens Le Pen a casa nostra, que en aquest moment no hi són. No hi són i, per tant, aquest és un element positiu, per tant, per nosaltres, que creiem que la diversitat és positiva, però creiem que s'ha d'exercir. I això és una nova cultura. I això –no ho confonguem– no està renyit amb la identitat nacional de Catalunya, no hi està renyit; no està renyit amb la possibilitat que les cultures que co-existeixen aquí puguin sobreviure, de cap manera! I per això, fixin-se que parlo, parlem, en aquesta Moció, d'interculturalitat i multiculturalitat. Els espais de mestissatge són propis, i hi han espais propis d'identitat, sigui la que sigui, però no podem només parlar d'immigració per acollir els immigrants; hem de parlar d'immigració per fer un canvi cultural, d'acceptació de la diferència com a positiu. I ens sembla que, si no fem això, perdrem el tren i no farem prevenció del racisme i la xenofòbia, de veritat, a casa nostra.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Hi han presentades esmenes. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els

Verds té la paraula, per exposar-les, el diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. Per presentar les esmenes, i per posicionar-me sobre el text que acaba de defensar, en nom del Grup Socialista, la senyora Marina Geli, a qui començo agraïnt que hagi tornat a treure un tema, un tema tan important, i que hagi fet referència, justament, a una experiència importantíssima que té lloc a Girona des de fa temps, i que, precisament, des d'aquesta experiència s'ha vist que era possible arribar al consens, més enllà, fins i tot, del que han estat els posicionaments polítics, i aquesta em penso que és la gran lliçó de l'esmentada Taula de Girona.

Perquè jo voldria recordar que, des del punt de vista de reforma legal, també en aquests moments es podria produir el consens que fins ara no s'ha produït. Val la pena recordar que la Llei d'estrangeria del 85 va ser aprovada per una immensa majoria de diputades i diputats, que ens vam trobar entre els pocs que no vam votar-hi a favor, que això va tornar a passar en moments diferents, en què el nostre Grup anava presentant esmenes de modificació, propostes de modificació d'aquella Llei d'estrangeria, i que continuaven essent derrotades, i que fins i tot el 21 de novembre de 1995, ja a les acaballes de l'antiga etapa del Parlament de l'Estat, en concret el 21 de novembre, la senyora Mercè Rivadulla, diputada d'Iniciativa per Catalunya –en aquells moments Iniciativa per Catalunya - Izquierda Unida, o Izquierda Unida - Iniciativa per Catalunya–, veia com eren derrotades, novament, les propostes que es feien per modificar aquella Llei d'estrangeria.

En aquests moments, en canvi, ens trobem en un moment diferent. Per part de Convergència i Unió hi ha una proposta de llei d'integració dels immigrants, de la qual hem anat rebent molts redactats subsegüents, esperem que algun dia arribarem a un redactat final, i que a partir d'aquest redactat final veurem què aporta d'important aquest nou projecte legal al Parlament de l'Estat. De moment, el que sí que aporta és la possibilitat de reformar alguns punts de l'actual Llei d'estrangeria, cosa que ja d'entrada ens sembla positiva. I, després, segurament, el debat parlamentari permetrà, segurament, d'anar una mica més enllà.

Sostenim com a interès que si Convergència i Unió presenta aquest projecte de llei d'integració dels immigrants al Parlament de l'Estat –sabem que alhora està en converses amb el Grup del PP al Congrés dels Diputats, entre altres coses perquè vol que prosperi aquest Projecte de llei, la qual cosa vol dir que ens podem trobar davant d'un debat interessant, ho repeteixo, que pot canviar l'horitzó de la Llei d'estrangeria del 85. Hi ha propostes de reforma de la Llei d'estrangeria que ha presentat Iniciativa per Catalunya - Els Verds, i que també presenta Nova Esquerra, des del Grup Mixt al Parlament de l'Estat. Han tornat a entrar, per part d'Izquierda Unida, les esmenes que Iniciativa per Catalunya havia defensat el 1995 en la seva literalitat, i la senyora Marina Geli ens recorda que s'està a punt d'elaborar una nova llei d'estrangeria del Grup Socialista. Vam tenir la sort de poder parlar amb els representants

al Parlament de l'Estat del Partit Socialista, aquí a Catalunya, a la seu d'Iniciativa per Catalunya, i crec que és molt, molt, molt important que ben aviat puguem conèixer aquestes propostes.

Perquè els recordo que –com deia molt bé la senyora Marina Geli– si a Catalunya no arriben a un 2% els estrangers extracomunitaris, en aquests moments signifiquen gairebé el 20% de la població reclusa. Això vol dir..., no perquè siguin més dolents o més dolentes, sinó perquè viuen en situació de marginalització, perquè viuen justament a la frontera de la legalitat, i del que es tracta és d'evitar que hi hagi situacions socials que et portin a viure a la frontera de la legalitat i que puguin, per tant, trobar un nou marc on aquestes persones sàpiguen que poden ser ciutadans de veritat.

Estaríem absolutament d'acord que es tracta d'una qüestió fonamental aquí a Catalunya, al Parlament de l'Estat, però sobretot en el marc europeu. Jo diria que a les properes eleccions al Parlament Europeu aquest serà un dels punts fonamentals a debatre perquè, com deia la senyora Marina Geli, és evident que a Europa fan por els grups neonazis, els grups xenòfobs, que tenen molta més força no solament electoral i social que fa uns quants anys, i que aquesta força alguns diuen: «no, no passarà del 15%», no és així. A ciutats, a regions, a estats, etcètera, davant situacions de pobresa, no deixa de ser impressionant, per exemple, anar seguint *Land per Land*, en aquests moments a Alemanya i veure que molts *Länder*, que havien estat justament en una situació política ben diferent abans de la caiguda del mur de Berlín, en aquests moments el creixement dels sentiments xenòfobs és molt important, en traducció electoral i en traducció social.

Per tot això, i després d'anunciar, que, evidentment, votarem a favor els sis punts de la Moció presentada pel Grup Socialista, i que el nostre Grup modestament ha volgut aportar dues esmenes, que no canviaran el sentit del nostre vot. És a dir, tant si les accepten com si no les accepten, votarem igual. En el primer cas, insistíem, ja en la primera declaració solemne de potenciar la cooperació al desenvolupament, com que això s'adreça al Consell Executiu, nosaltres dèiem «conjuntament amb els ens locals», perquè justament si en totes les qüestions és important que es recordi que els ens locals són fonamentals, en aquest tema encara més, perquè hi ha qüestions de desenvolupament que amb els ens locals és molt més fàcil de fer-les.

I afegíem un setè punt, que gairebé anava en la línia de l'explicació que donava la senyora Marina Geli. Hi ha mitjans de comunicació institucionals..., a vegades un té la sensació que no acabem d'aprofitar, per a qüestions tan bàsiques com aquesta, prou bé aquests mitjans de comunicació institucionals. Aquests mitjans de comunicació institucionals podrien fer aquesta feina de pedagogia antixenòfoba, multicultural, de comprensió dels fenòmens, d'una manera molt més seriosa, molt més continuada que no es fa fins ara; no solament fent programes específics per recordar què ha passat amb els habitatges de Viladecans, per exemple, un dia cremats i un dia recuperats, etcètera, sinó també introduint en tota una sèrie de programes manifestacions que expliquin que la Catalunya del futur no és que no perdrà

la seva identitat, per sort la identitat neix i reneix i torna a néixer cada dia, per tant, naixerà una nova identitat catalana que reintegrarà i reinterpretarà les identitats anteriors, però per sort serà curosa i serà capaç d'entendre les noves sensibilitats presents a Catalunya, la qual cosa serà una identitat enriquida. Com passa en el món de la cuina: tot contacte sempre enriqueix la cuina, doncs, les identitats també queden justament millorades a partir del contacte.

És per totes aquestes raons, senyor president, que hem presentat aquestes esmenes que diem que, tant si ens l'accepten com si no, de tota manera, queda clar que el nostre Grup donarà suport a tots els punts de la Moció a la interpellació socialista.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. També hi ha presentat esmenes el Grup de Convergència i Unió: per exposar-les, té la paraula la senyora Rosa Bruguera.

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la senyora Marina Geli en la interpellació ens deia unes paraules que jo voldria remarcar, i és que deia: «Els fluxos migratoris a Espanya, interiors massius, van ser quan encara a Espanya existia el nord més ric i el sud més pobre; quan això ha deixat de ser així, aquests fluxos migratoris no s'han produït massivament. Per tant, aquest és un element molt important.»

Vostè ha reconegut un gran canvi a nivell d'Estat que jo crec que és realment molt positiu, i que si fóssim conseqüents equivaldria a introduir retocs quant al concepte de solidaritat i de protecció de les distintes nacionalitats i regions, i això jo voldria complementar-ho amb les paraules del senyor Ricardo Díez, president del Club de Roma, que diu, justament quan parla del tema de la cooperació, diu: «La iniciativa neix de la concepció errònia d'un món dividit econòmicament en nord i sud; les desigualtats es donen tant de nord a sud com d'est a oest.» Amb això vull dir que l'escenari de la misèria és molt més complex del que sembla i que, fins i tot, es reproduceix a menor escala en la nostra societat.

Continua: «Les accions solidàries cap a l'exterior han d'anar al mateix nivell que les accions interiors. La solidaritat interior és la que genera l'acostament a altres països.»

Jo crec que això és important, perquè això vol dir que introdueix nous elements en tots aquells tòpics que nosaltres de fa molt temps havíem dit, de considerar que eren compartiments gairebé estancs, nord-sud, i que estaven confrontats. Crec que cal revisar els tòpics, cal reconsiderar les situacions i obrir un debat seriós, realista i compromès, per tal de procurar que la solidaritat vagi encaminada a les persones i als sectors més desfavorits, siguin aquests d'on siguin i visquin on visquin.

Entrant ja de ple en el primer punt de la Moció, els anuncio el vot favorable del nostre Grup. Jo he vist en aquest que hi ha una esmena del Grup d'Iniciativa - Els

5512

Verds. Senyor Riera, des del meu punt de vista, eh?, jo considero que seria més encertat deixar-ho tal com és, i ho dic perquè crec que és una declaració de principis, i queda molt més clar i molt més rotund tal com estava, i que, en canvi, vostè, tot això ja està recollit en la Moció que ahir vam aprovar en aquest mateix Parlament, en el punt segon d'aquella Moció. És per això que jo li demanava que si ho vol retirar o, si més no, a veure com ho podríem fer...

Quant al segon punt, res a dir, plenament d'acord a cercar el consens. Vostès saben que aquesta ha sigut una voluntat, de sempre, i en aquest cas és molt lògic que nosaltres també li donem la nostra conformitat.

La varietat de situacions legals i no legals dels immigrants, els diferents models de permisos de residència, la dificultat d'aconseguir-los, el reconeixement de drets i deures, i, en definitiva, del concepte de ciutadania, fa que aquesta temàtica sigui d'una gran complexitat jurídica, i és imprescindible per portar a terme les modificacions necessàries, que, a més a més, del consens polític i social a Catalunya, que han contemplat en el punt segon, a més del pacte institucional, entre el Govern de Catalunya i els ens locals, si realment volem aprofundir en el tema i modificar la situació, cal introduir el que és una obligada necessitat d'un pacte a nivell d'Estat, a nivell institucional i d'Estat, i creiem que, realment, cal modificar aquesta base legal, ho va dir el conseller l'altre dia, sempre ho hem repetit, perquè, si no, el fenomen migratori a Catalunya procedent de països no comunitaris no tindria una solució tal com nosaltres volem. I aquest fenomen aquí ja s'ha consolidat. Només fa quinze anys que podríem dir que les persones que arribaven, arribaven sense gairebé saber si tornarien a marxar al cap de quinze dies o de tres mesos, o sigui, nosaltres teníem la sensació que era un fenomen temporal, i així era normalment, però, realment, això ha canviat amb el temps. Aquestes persones que arribaven en condicions precàries al nostre país, sense saber, gairebé, ja li dic, en quines condicions i en quin moment tornarien a marxar, s'han fet un lloc a la societat catalana, molts ja tenen treball estable i han pogut, fins i tot, reagrupar la família; això en la majoria de casos. I, per tant, aquesta consolidació ens obliga a tots a adequar les actuacions de les diverses administracions a les necessitats actuals, tant començant a nivell legislatiu, però sense descuidar aquelles que van adreçades a la societat en general, per tal de conscienciar-les i que hi hagi una actitud per part de tota la societat, que sigui oberta, i que sigui d'acollida. És per això que hem presentat nosaltres l'esmena al punt tercer.

Quant als punts 4 i 5, no els podem donar suport. I no ho podem fer perquè el Pla interdepartamental d'immigració és un pla transversal, és un pla que coordina les actuacions dels diferents departaments de la Generalitat i els seus recursos són la suma de la dedicació de tots i cadascun dels departaments. Des de l'any 93 fins al 97, s'hi ha destinat 31.638 milions de pessetes. El 93 s'hi van destinar 2.205 milions, i el 97 la xifra va ser de 9.361 milions. Lògicament, tots els programes estan en la línia del que la senyora Geli demana, tant en el camp de l'educació, que tractarem en la Moció que ve a continuació, com en el de la cultura, justícia, sanitat, tre-

ball, benestar social, agricultura, és a dir, en tots els departaments. I el que es vol és fer –i el que s'intenta i es fa– és una política coordinada i global del Govern per promoure la participació i la integració dels immigrants estrangers que han escollit Catalunya per viure-hi i per fer-ne la seva terra.

Tinc a la seva disposició l'Informe sobre el desenvolupament del Pla interdepartamental d'immigració, tal com està, què s'ha fet, què queda per fer, i també tinc a la seva disposició, que també ho coneixen, és la Memòria de l'any europeu contra el racisme, que entre una cosa i l'altra, i a més a més, tot el que fa l'Incavol quant a formació, quant a cursos, quant a sensibilització de la societat, està a la seva disposició perquè vostès ho puguin comprovar.

Tant aquest punt 4 com el 5, com vostès hauran comprovat, comportarien, si s'aproven, una aportació de més recursos. Vostès saben que a aquestes alçades de l'exercici, si no hi ha un miracle, i els miracles són difícils, vull dir, és impossible de contemplar-ho. Per tant, nosaltres el que entenem és que això s'haurà de veure en el debat de pressupostos de finals d'any.

Finalment, em refereixo al punt sisè, que, realment, no modifica substancialment el que vostè volia dir, però crec que ho fa més entenedor, sobretot perquè «involucrar» té una accepció negativa. «Involucrar» vol dir, més o menys, introduir algú en un afer, que és perillós o que és complicat. Per tant, nosaltres preferiríem, allà on deia «potenciar accions que involucrin...», introduïm «les campanyes i accions» i modifiquem «amb el que és la participació del teixit associatiu», que entenem que engloba tothom.

Campanyes i accions, se'n fan moltes i ben diverses. Jo no li nego, senyora Geli, que calgui reforçar-ne algunes, però per molt que es faci, crec que sempre, sempre, sempre es podrà fer una mica més.

Jo voldria fer una altra referència a un fet que a mi personalment i al nostre Grup..., mirem de tractar-lo d'una altra manera. Vostè ens ha parlat de les persones que varen arribar al nostre país entre la dècada dels cinquanta i dels seixanta; ha parlat de la immigració. Per nosaltres són ciutadans de Catalunya, vull dir, per nosaltres són catalans, d'origen sigui extremeny, sigui andalús. Crec que hauríem de fer, almenys intentem fer aquest esforç i crec que el país és capaç d'assumir que les persones que vénen ara, sigui del lloc que sigui d'on vinguin, també podran integrar-se i podran ser..., si ara no tenen els papers en condicions, nosaltres els acollim com a persones que volem que formin part del nostre poble.

I permetin-me que acabi amb unes paraules que va dir el president, i que lliga el que nosaltres entenem per patriotisme i..., en canvi, per acollida: «El patriotisme sa», va dir, «és aquell que pretén que el sentiment serveixi per dignificar el país i les persones; per actuar en termes d'afirmació i no de negació, que serveixi perquè s'imposi la voluntat que tothom tingui cabuda en un país construït amb voluntat d'universalitat.»

És aquesta la voluntat i nosaltres, com és lògic, a part dels punts 4 i 5, tots els altres punts, els votarem afirmativament.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Poden intervenir, per fixar la seva posició, els grups que no han presentat esmenes. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, per posicionar-me, en nom del meu Grup, sobre la Moció del Grup Socialista, presentada per la diputada Marina Geli.

En primer lloc, vull recordar –i com s’ha dit i repetit en aquest mateix Saló de Sessions avui en altres ocasions– que Catalunya té un nivell d’immigració del Tercer Món relativament baix, comparat amb d’altres països europeus. Certament per això, però, això s’ha de dir en general, ja que hi ha poblacions i comarques senceres que superen àmpliament la mitjana catalana i, fins i tot, de molts Estats europeus. Per tant, el repartiment d’aquestes persones que han vingut d’altres països, sobretot països del Tercer Món, no és en cap cas homogeni.

De fet, però –i com també ja s’ha recordat–, les immigracions massives, com les que va rebre aquest país ja fa anys, en aquests moments es pot dir que estan aturades i que no es produeixen. L’evolució, però, del desequilibri social i territorial entre el nord i el sud, el manteniment d’aquest desequilibri no garanteix, però, l’estabilitat sinó que possibilita el fet que es produeixin en el futur noves allaus humanes de persones que fugin de la misèria, i això encara avui dia és ben possible. Tot i aquestes circumstàncies, però, la conflictivitat social relacionada amb els processos migratoris sempre ha estat, per sort, baixa a Catalunya. A Catalunya ningú no predica d’una manera organitzada la xenofòbia; no hi ha cap organització amb prou pes, amb suficient pes, que prediqui el tema de la xenofòbia i l’exclusió, tot i que no hem d’oblidar que hi ha enquestes fetes a la gent jove, que fan esgarriar per algun dels posicionaments que manifesten.

S’ha de dir també que la xarxa cívica que existeix és prou forta i té un pes important en la nostra societat, a favor de la integració i del respecte. Cal recordar l’existència de SOS Racisme, i la Festa de la Diversitat, que, precisament, va tenir lloc el cap de setmana passat, la Taula de Girona, que ja s’ha esmentat, i també voldria recordar l’existència d’una taula d’acords sobre la immigració, que en aquests moments està en procés de treball, la mateixa taula d’acords que al seu dia va tirar endavant un procés unitari sobre el tema de la droga, de la drogoaddicció, i una altra sobre el tema de la infància. Doncs, en aquests moments, el mateix col·lectiu de persones que van impulsar aquells acords, en aquests moments estan treballant en una taula amb tots els partits polítics, i elements socials, organitzacions socials i econòmiques i associatives del nostre país, a favor d’uns acords sobre el tema de la immigració.

Un altre factor a tenir en compte és que la situació econòmica del nostre país i del nostre entorn no és dolenta en aquests moments, cosa que afavoreix la bona relació i el respecte, i també s’ha de dir que aquesta, pre-

cisament, bona situació econòmica afavoreix un tipus d’immigració, donada l’oferta de llocs de treball de baixa qualificació o directament d’economia submergida, uns llocs de treball ocupats majoritàriament per persones que vénen de la immigració d’altres països, especialment del Tercer Món.

Aquesta bonança, però, general, en el tema del respecte i la tolerància entre les diferents cultures o orígens de les persones no ens ha de fer abaixar la guàrdia, i entenem que cal treballar per ara mateix, però també preventivament pel futur proper o no tan proper, ja que és difícil calcular com evolucionarà. També cal tenir present que el debat que avui estem tenint aquí és un debat que s’està produint també a tot Europa; vaig tenir l’ocasió el cap de setmana passat de participar amb algun altre diputat d’aquesta cambra i altres membres de la societat catalana en el segon Congrés d’Europa o el Congrés del Moviment Europeu a l’Haia, als Països Baixos, on, dintre del debat sobre el futur del continent, es va plantejar reiteradament el fet del tema de la immigració, i molt especialment es van escoltar veus de representants de col·lectius d’immigrants o de minories ètniques, que no és el mateix, però que pateixen molt sovint el mateix tipus de discriminació, reclamant el seu ple reconeixement com a ciutadans europeus, de manera que no hi hagi temptacions de fer una Europa homogènia, sinó el mateix que diem en aquest país, una Europa de la diversitat.

Pel que fa a Catalunya, cal dir que coincidim amb la diputada interpellant, i també amb el conseller interpellat, que cal dividir la feina, el treball sobre aquest tema, en quatre grans línies. Primer, que cal un consens polític i social i també institucional sobre el tema; és una paraula, això del consens, que queda molt bé de dir-la, el problema és després com es tira endavant i com s’aplica. Però, en qualsevol cas, si institucions, o sigui Govern i oposició estem d’acord que cal el consens, doncs sempre hi ha la possibilitat d’arribar-hi, i em sembla que la possible votació de bona part d’aquesta Moció que avui es presenta, doncs, n’és una bona mostra, de com es pot treballar en aquesta línia.

La segona línia de treball és entendre que el fet de la immigració i l’actuació respecte a les persones que vénen de la immigració va molt lligat amb les polítiques que fa el Govern, de cooperació, de cooperació amb els països en desenvolupament, que és un tema que ahir ja va ser tractat en una altra moció, i, simplement, vull reclamar o recordar que cal tenir més en compte la riba sud del Mediterrani, quan parlem de cooperació. A vegades tenim tendència a anar a ajudar –i molt, molt justament– països molt llunyans, però cal no oblidar que molt a prop de casa nostra hi ha països en desenvolupament que necessiten la cooperació i l’ajuda del nostre.

En tercer lloc, cal regular el tema dels fluxos i separar-los del que podríem anomenar política d’integració. És un tema que també és difícil de resoldre, però que s’ha d’afrontar; és un tema que té molts lligams amb les polítiques europees, polítiques policials i de fronteres de la Unió Europea, i que, d’entrada, cal plantejar la reforma de l’actual mal anomenada Llei d’estrangeria, i que no només cal reformar el reglament com es va fer

5514

l'any 96, sinó tota la Llei. En aquest tema, tant el conseller Comas com la diputada Geli van dir que estaven d'acord, i avui s'ha repetit, a reformar aquesta Llei; la llàstima, però, és que es digui ara, quan els partits respectius, tant el del conseller com el de la diputada, ho haguessin pogut plantejar, doncs, fa uns quants anys i fer aquests canvis molt anteriorment, però, bé, en qualsevol cas és important que hi hagi aquesta voluntat i que es pugui modificar la política anomenada d'estrangeria, o podríem dir-ne política de fluxos, i procurar que se separi del que es pot anomenar política d'integració.

Finalment, com a quarta línia, i parlant d'integració, dir que cal fer polítiques actives i intenses i constants sobre el tema de la integració, tot evitant la marginació de persones o de col·lectius i evitant també la formació de guetos de qualsevol tipus. I, finalment, també, procurant la fusió de la gent que ha vingut de nou amb la gent que existia, que ja vivia abans al país receptor.

Senyores diputades, senyors diputats, de la manera com tractem el tema ara de la immigració i de la possible marginació de col·lectius o de com evitar aquesta possible marginació, marcarem el futur del país. Tots hem de tenir clar, suposo que ja és així, que el futur serà de més mestissatge que el present, i que ni l'actual situació de dependència política i fiscal de Catalunya, ni tampoc el desitjable futur de sobirania i independència no s'ha d'emmarcar de cap manera en un país homogeni, ni de llengua ni de cultura, ni de religió o tradició religiosa, ni de color de pell o de forma de vestir.

Per tot això, doncs, considerem positiva la Moció que s'ha presentat, la veiem o la valorem com a moderada en les paraules, però ambiciosa en els seus objectius, i per aquest motiu, doncs, els diputats del Partit per la Independència li donarem el nostre vot.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Moció del Grup Socialista, presentada i defensada per la diputada senyora Geli, ens aporta un conjunt de propostes d'intervenció necessàries; necessàries per combatre la discriminació i necessàries per avançar cap a la igualtat de drets, cap a la construcció de societats plurals, on tots els individus gaudeixin dels mateixos drets i les mateixes oportunitats. Aquestes propostes d'intervenció per a aquests objectius són, sens dubte, uns dels principals reptes del món actual.

La Moció, a la vegada, ens planteja també el fet que aquestes propostes d'intervenció, per assolir aquests objectius, requereixen o bé l'adopció de mesures legislatives, o bé polítiques concretes a curt termini, i segurament una conjunció alterna d'aquests dos camins. Perquè existeix un treball de sensibilització social i

d'educació del qual no es poden sostroure els poders públics, com remarca el punt sisè. Perquè hi ha una altra tasca, que és la de rectificar polítiques i pràctiques i lleis discriminatòries amb el consens necessari, com assenyalava el punt segon.

Fa poc, el Departament de Benestar Social va celebrar unes jornades amb l'objectiu de dissenyar una legislació que afavoreixi la integració dels immigrants. Les conclusions, alguna de les quals s'ha traduït en una iniciativa legislativa a Madrid, presentada pel Grup Parlamentari a les Corts de l'Estat, de Convergència i Unió..., les conclusions, dèiem, mostren una certa sensibilitat i proposen millores en el camp legislatiu i de discurs polític, com, per exemple, desvincular el permís de treball del permís de residència, que nosaltres creiem que és una de les claus per començar a clarificar el tema, o agilitar l'obtenció de tota aquesta paperassa, agilitar l'obtenció de la permanència. Els diputats i les diputades que fem cap al Parlament, venint de Colom, per entendre'ns, observem tot sovint aquestes cues llargues, aquestes cues que no són, diríem, de país occidental civilitzat, són el resultat pràctic i poc agradable, imagini's per a qui passa en cotxe per allí, imagini's per a qui l'ha de fer, la cua, eh? Aquest és el lloc poc agradable del que els estava comentant.

Cal, a més a més, però, la introducció d'altres aspectes: cal acabar amb les expulsions indiscriminades, cal revisar la política de contingents, cal revisar la política d'accés a la nacionalitat, cal revisar el tema del dret de vot a les eleccions municipals, cal una reforma del Codi penal, tot aquest aspecte del qual estem parlant.

La Moció també planteja, en el punt cinquè, per exemple, la potenciació de polítiques actives per coordinar i avaluar accions educatives, sanitàries, laborals, d'habitatge, serveis socials, o, en el punt tercer, propiciar un pacte institucional Generalitat - Administració local per promoure una política global per a la immigració. Els que compatibilitzem la feina al Parlament amb la feina al món municipal sabem, precisament, que és en el món municipal no només on tota la problemàtica es detecta abans, sinó on, per tota la problemàtica, hi hauria d'haver més eines per solucionar-ho. I en aquest sentit, a més a més, sovint és una problemàtica molt dinàmica: on no hi ha un problema, de sobte sorgeix el problema, i a vegades..., els puc dir d'alguna experiència recent del municipi del qual sóc regidor, el problema que no existia i que en qüestió de quinze dies existeix, que és el fet que les noies, a partir de certa edat, han desaparegut de l'ensenyament, cosa que abans hi eren, i han desaparegut de l'ensenyament, que és un problema que, de sobte, ha aparegut i té una explicació real, que és l'aparició d'un càrrec, un jerarca religiós a la població, que ha executat unes ordres religioses que impedeixen..., això, i que des de l'ajuntament s'hi pot treballar i s'ha de treballar, però també hi ha d'haver les eines, des de l'ajuntament, per poder actuar en un cas d'aquest tipus, que és només un exemple pràctic de les moltes coses que des d'un ajuntament es detecten i des d'un ajuntament es poden solucionar.

A banda d'això, voldria remarcar un parell d'aspectes. En primer lloc, la composició del Consell Assessor; nosaltres creiem que en aquest moment no garanteix el

consens social i institucional; per exemple, creiem que la representació dels ajuntaments és massa testimonial, és excessivament testimonial. Per exemple, també volíem remarcar que notem una absència de polítiques específiques amb recursos per atendre les necessitats educatives, sanitàries, laborals, d'habitatges i serveis socials d'aquests col·lectius, que sens dubte que l'Administració de la Generalitat hi aboca diners, però nosaltres creiem que cal amb més força. I, en tot cas, voldria fer uns comentaris arran de diverses coses que s'han dit aquí.

Un dels perills de tractament d'aquests aspectes és reiterar discursos antiquats, posicions polítiques antiquades, per a una realitat que és nova i que és dinàmica. Evidentment que l'important davant dels col·lectius de gent d'altres ètnies, races i orígens geogràfics que s'installen al nostre país, per necessitat d'aquests col·lectius, no per una voluntat inicial, per una voluntat lliure..., és evident que el discurs polític poca cosa hi pot fer, i és evident que el discurs polític sovint hi és perillós –sovint hi és perillós. I és evident que ha d'haver-hi un canvi cultural, un canvi social.

És perillós també que, sempre que parlem de xenofòbia, parlem dels altres. És molt perillós dir que ens fa por en Le Pen, i és molt perillós dir que hi ha alguns *Länder* alemanys... És cert, però és molt perillós, perquè no deixa de ser també en part xenòfob pensar que la xenofòbia no existeix a casa nostra i sí en d'altres societats, i ens podem arribar a creure que nosaltres no ho tenim i que només amb actituds polítiques de rebuig no ho tindrem.

Nosaltres tenim una societat tan xenòfoba com la resta d'Europa, cada dia al carrer n'hi ha –cada dia al carrer n'hi ha. N'hi ha a les escoles, n'hi ha a les entitats, n'hi ha als bars de nit, n'hi ha a les discoteques, n'hi ha a les festes, n'hi ha a casa nostra; des de les grans ciutats fins als pobles petits, des dels barris d'una classe social fins als barris d'una altra classe social. És una xenofòbia diferent segons la zona social, segons la zona econòmica i segons, segurament també, la zona geogràfica socioeconòmica del país.

En aquest sentit, segurament també el discurs de l'emigració és un discurs antic. Nosaltres vivim en un país on l'emigració existeix a la tercera o a la quarta generació encara; vivim en un país on diem «emigrants» a gent que ha nascut aquí, que sovint és filla de pare que ha nascut aquí i els avis dels quals, potser, algun d'ells no va néixer aquí. Si encara fem el discurs de la immigració per a gent de la nostra raça, de la nostra ètnia, del nostre context cultural, el perill que també correm és que, si hem perpetuat aquest discurs de la immigració per a aquesta gent, ja perpetuem el discurs de la immigració per a altra gent. I a vegades les coses són més senzilles, són molt més senzilles que això. Segurament, per exemple, que les polítiques educatives són molt fàcils, i els posaré un exemple, en els segons finals, de com les coses són senzilles i de com els discursos polítics a vegades poden enredar les realitats socials.

Mon fill va a una escola pública –perquè és la millor escola on pot anar–, i en aquesta escola pública, a diferència de l'escola concertada que hi ha al costat, en

aquesta escola pública hi ha nens d'origen àrab. Un d'ells va arribar fa molt poc, parlava àrab i francès, no sabia res més, estava en un racó de la classe i no intervenia a classe. Al cap de tres mesos d'estar en un racó de la classe sense intervenir, la mestra va fer una pregunta, cap dels de la classe la sabia, però, des d'aquell racó, aquell noi que acabava d'arribar i es deia Hassan, va aixecar el braç, va respondre la pregunta en català, correctament –cosa que no sabien fer els de la resta de la classe–, i la resposta dels companys i les companyes del Hassan va ser esclatar en un aplaudiment absolut per les dues coses: perquè sabia el que ells no sabien, i havia respost en una llengua que feia tres mesos no coneixia.

Aquesta és la realitat que sovint, des de discursos polítics i plantejaments antiquats, podem molestar. Fem-hi tot el que puguem a favor, i tot sovint abandonem...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Bargalló i Valls

...el que puguem fer malament.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Isidre Bonet, que ho farà des de l'escó.

El Sr. Bonet i Palau

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, després de sentir les intervencions dels diputats i diputades que m'han precedit en l'ús de la paraula, hem de dir que el nostre Grup està totalment d'acord amb moltes de les afirmacions que des de la tribuna s'han fet, i és per això que passaré molt breument a fer el posicionament del nostre Grup Parlamentari. Recordar, no obstant, que tenim pendent, a nivell del Congrés dels Diputats, la discussió d'una nova llei, que substituiria l'actual; i això penso que és quelcom que ens marcarà molt i molt les polítiques que després puguem tenir a nivell del nostre país.

Referent a la Moció, jo els haig de dir que al punt número 1 i al punt número 2 hi donarem suport. Al punt 3 i al punt 6, veuríem amb molts bons ulls que el Grup Socialista, i la seva diputada, la senyora Maria Geli, acceptés les esmenes que ha presentat el Grup de Convergència i Unió, i aleshores nosaltres també els votaríem a favor. I al punt 4 i al punt 5 no hi podem donar suport, i no hi podem donar suport en aquests moments perquè signifiquen un augment pressupostari i, evidentment, en aquests moments que nosaltres vam participar també en la votació favorable dels pressupostos d'aquest Parlament, poden comprendre que per coherència política no hi podem donar suport.

Aprofito per demanar-li, doncs, el bloc de votacions, que per part nostra podria ser: l'1, 2, 3 i 6, per una banda, i el 4 i 5, per una altra.

5516

Res més; moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. La diputada senyora Marina Geli pot intervenir per precisar les esmenes que accepta o que refusa.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president; amb molta brevetat. L'esmena número 1 del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds no l'acceptarem, però no per no estar d'acord amb el fons, sinó perquè està implícit que els ens locals són una part importantíssima a decidir polítiques de cooperació al desenvolupament, igual que ho són les entitats que hi treballen, eh? Per tant, és a la inversa, senyor Ignasi Riera –li ho dic amb aquesta cordialitat–, per tant, la no-acceptació forma part de l'implícit del discurs i del primer punt de la Moció.

Respecte a l'esmena número 2 d'Iniciativa, l'acceptarem, perquè, tot i que estava dintre..., el punt número 5 especifica concretament i reclama als mitjans de comunicació institucionals que facin una verdadera política de pedagogia social respecte, fonamentalment, a interioritzar que la diversitat és positiva i no un problema.

Respecte a les dues esmenes presentades per Convergència i Unió, seran acceptades pel Grup Parlamentari del Partit Socialista. En realitat aporten..., jo diria que és veritat que millora el text, l'esmena número 1 de Convergència i Unió; i respecte a la 2, doncs, parla de «reforçar», amb el benentès que nosaltres dèiem «potenciar», però, en tot cas, és indiferent.

Només voldria fer un comentari respecte a la paraula «involucrar». Nosaltres havíem utilitzat la paraula «involucrar» per donar més força i per no dirigir tampoc el teixit social respecte a la seva pròpia responsabilitat; no era una acció de força d'un poder cap a la ciutadania o el teixit social, sinó que «involucrar», per nosaltres, tenia més força, en aquest moment, que «participar». Però, en tot cas, no farem història de les paraules, perquè estem d'acord en el fons.

Per tant, queda, senyor president, constatar que, per tant, acceptem l'esmena número 2 d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i les esmenes presentades pel Grup de Convergència i Unió, l'esmena 1 i la número 2.

Gràcies.

El president

Moltíssimes gràcies, senyora diputada.

Acabat el debat, acceptades les esmenes que acaba de significar la diputada senyora Marina Geli, procedirem a la votació. Tinc en aquest moment una petició de votació separada: 1, 2, 3, 6, un grup; 4 i 5, un altre grup, però hi ha l'esmena número 7, que seria la número 7, que ha sigut acceptada. *(La Sra. Nadal i Aymerich demana per parlar.)* Senyora Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Senyor president, podria anar al primer grup de votació.

El president

Al primer grup de la votació, l'esmena 7?

La Sra. Nadal i Aymerich

Que seria 1, 2, 3, 6 i 7.

El president

Alguna petició més de votació separada? *(Pausa.)* No? Doncs, senyores diputades i senyors diputats, preparin-se per a la votació.

Votarem, en primer lloc, els punts 1, 2, 3, 6 i 7 de la Moció.

Iniciem la votació.

Aquests punts de la Moció han sigut aprovats per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents en l'hemicicle.

Votarem, seguidament, els punts números 4 i 5 de la Moció.

Iniciem la votació.

Aquests dos punts de la Moció han sigut refusats per 42 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

Declaració institucional de suport a la Marxa Mundial contra l'Explotació de la Infància

Prego a les senyores diputades i els senyors diputats que em prestin un moment d'atenció abans de continuar amb el punt de l'ordre del dia: una declaració institucional, que ha sigut aprovada per la Mesa del Parlament, i també per tots els portaveus. Diu així: «Enguany farà nou anys que les Nacions Unides van aprovar la Convenció sobre els Drets dels Infants, ratificada per Espanya un any després, i trenta-nou anys després de la Declaració Universal dels Drets dels Infants.

»El Parlament de Catalunya vol posar de manifest el compromís de vetllar pels drets dels infants, donar suport a la Marxa Mundial contra l'Explotació de la Infància i encoratjar les institucions, associacions cívi-ques i culturals i els ciutadans a prendre les mesures necessàries per a garantir, a més dels drets fonamentals dels infants com a persones, els drets específics relacionats en la Convenció dels Drets dels Infants de l'any 1989, entre els quals drets, el de rebre educació.

»El Parlament de Catalunya s'adhereix a la crida contra l'explotació laboral de la infància i encoratja els ciutadans de Catalunya a mostrar el seu suport a aquesta noble iniciativa per reivindicar les mesures necessàries per a garantir que tots els infants rebin la formació adequada que els permeti en el futur de gaudir d'unes condicions de vida dignes.»

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'immigració

Passem al següent punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'immigració. Presentada pel Grup Socialista, té la paraula, per exposar la Moció, el diputat senyor Magí Cadevall.

(Remor de veus. Pausa.) Senyores i senyors diputats, prego que guardin silenci.

El Sr. Cadevall i Soler

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, presentaré ara una moció sobre la integració escolar dels fills d'immigrants no comunitaris.

Segons dades del Departament d'Ensenyament, el curs 1996-97, a Catalunya hi havia onze mil alumnes immigrants o fills d'immigrants estrangers no comunitaris, i això representaria aproximadament una mica més del 2% dels alumnes d'infantil, primària i secundària a Catalunya. Podríem pensar: és un tema de suficient importància si afecta onze mil alumnes i el 2 i una mica més de la població escolar? Penso que totes les senyores diputades i senyors diputats estaran d'acord que és un tema molt important, ja ara, però és un tema cabdal per al sistema educatiu de Catalunya, és un tema molt important per al futur.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

Quins són els objectius d'aquesta Moció? Fomentar la integració escolar i social d'aquests alumnes; mirar de fer una bona integració laboral futura d'aquests immigrants –perquè el tema no és només important per ara, per a la seva joventut, sinó també per a tota la seva vida–; impulsar, també volem, una formació de qualitat tant als immigrants com a la resta d'alumnes, i evitar qualsevol actitud de rebuig social tant en aquests alumnes com als centres docents que els acullen.

Proposem una sèrie de mesures. El primer punt és organitzar campanyes de sensibilització adreçades a tots els pares i mares d'alumnes, i en general a tots els ciutadans de Catalunya. Per què? Perquè pensem que s'ha de veure la diversitat com una riquesa, i per explicar que es pot garantir la qualitat dels centres docents si la integració es fa bé.

En el segon punt demanem reforçar la formació específica sobre la integració dels immigrants, la formació específica per als professors i professores. És un punt tan obvi, que em sembla que no cal justificar-lo.

En el tercer punt demanem revisar les normes de preinscripció i organitzar unes comissions de matriculació més plurals i, sobretot –ho volem destacar–, amb presència forta dels ajuntaments, perquè en el moment actual s'està produint una acumulació d'alumnes fills d'immigrants en determinats centres, i aquesta acumulació pot ser en alguns casos un problema. Per exemple, el síndic de Greuges, que se suposa que està molt interessat a defensar el dret dels immigrants, també el dret a la llibertat d'elecció de centre, va dir que era neces-

sària en alguns casos alguna desconcentració; sobretot pot ser un problema, aquesta acumulació, en el cas d'alumnes d'incorporació tardana; per què?, perquè poden venir, no només sense el coneixement de les llengües oficials de Catalunya, el català i el castellà –com deia fa poc el senyor Bargalló–, sinó en alguns casos fins i tot sense coneixement de cap llengua llatina, la qual cosa fa encara –i segons l'edat més– més difícil la incorporació al sistema educatiu. Però no és..., encara que és molt important el tema de la llengua, i també és molt important per veure que a vegades és un problema pedagògic, que no és un problema cultural, però, malgrat tot, també voldria destacar que hi ha també un tema cultural. S'ha parlat també moltes vegades del tema de l'educació física i de la música; voldria mencionar un altre aspecte: els que procedeixen de certes cultures que no respecten o no veuen igual que el nostre ordenament constitucional la igualtat de drets entre home i dona, per exemple, es neguen a acceptar certs rols de les professores en els centres, sobretot de secundària. El nostre sistema constitucional no només ens porta a defensar la igualtat de drets entre nois i noies, sinó també la igualtat de drets entre professors i professores. Per tant, hi ha uns temes de llengua que afecten molt la didàctica, i hi ha uns temes també culturals. D'altra banda, la causa de l'acumulació no és només el context geogràfic, que a vegades és una causa; per exemple, a Barcelona en alguns districtes hi ha una proporció d'alumnes estrangers molt diferent a altres centres del mateix districte, fins i tot en el cas de centres públics que, per tant, fan un esforç de solidaritat molt diferent; no parlem ja de la diferència entre centres públics i centres concertats sostinguts amb fons públics.

D'altra banda –m'estenc més en aquest punt 3–, vull insistir que hem redactat el tema amb prudència i flexibilitat, perquè pensem que hi ha d'haver una flexibilitat i una adaptació a cada cas concret. No fixem, per exemple, un llinar, un nombre, ni una proporció màxima; només demanem, en el fons, que s'estableixi un marc i que, en acabat, a partir d'aquest marc es pugui estudiar cas per cas, sobretot amb participació dels ajuntaments, que és l'administració més pròxima i que pot, per tant, suggerir la política adequada a cada població.

De vegades se'ns ha donat un argument en contra, de dir: «bé, hi ha la llibertat dels pares a escollir centres docents»; efectivament; però jo penso que tal com està redactat el text, no conculca aquesta llibertat jurídica. Primer, perquè es pot actuar amb consell, orientació i no necessàriament amb coacció; segon, perquè ja hi ha casos, com ara el de Vic i Manlleu, i, per tant, jo preguntaria: és que en aquests casos no es respecta la llibertat dels pares? I el que demanem és que aquestes experiències s'aprofitin i hi hagi un marc que faci que siguin més fàcilment aplicables a altres indrets. D'altra banda, quan només per part d'alguns s'insisteix en la llibertat dels pares, a mi se'm planteja la pregunta: és que aquestes persones estan defensant la llibertat dels pares a elegir centre docent?, la qual cosa és legítima, o estan defensant la llibertat del centre docent a elegir els alumnes i a discriminar els alumnes?, la qual cosa per nosaltres, pel Grup Socialista, no és una forma de

5518

llibertat i ni tan sols pensem que sigui constitucional, la discriminació o la selecció, l'elecció dels alumnes per part dels centres docents.

En el punt 4 nosaltres demanem que es reservin places tot l'any, especialment —s'entén— en els centres on hi ha més incidència. Per què? Vejam, des de l'any 96 es presenta sovint el cas d'alumnes d'incorporació tardana, de més de vuit, deu anys d'edat, sobretot en processos de reagrupament familiar; molts d'aquests alumnes arriben a l'estiu, per qüestions d'organització de les famílies. Llavors, naturalment, no han fet la preinscripció en el temps adequat i han perdut totes les possibles prioritats que atorga el sistema de preinscripció. Què passa? Que llavors és burocràticament la cosa més fàcil assignar-los als centres que tenen més sobrant de places, que a vegades són els centres amb més problemes i en alguns casos que tenen ja una proporció elevada d'estrangers. Per tant, a vegades l'acumulació és fruit purament de la mala organització, i pensem que mesures com aquestes poden contribuir a evitar aquests problemes.

En els punts cinquè, sisè i setè nosaltres demanem de reforçar el que sigui suport pedagògic, recursos humans; per exemple, mestres i professionals d'educació compensatòria; per exemple, professors de llengua i auxiliars de conversa. Ho demanem perquè ens sembla que potser no hi ha hagut l'esforç suficient; per exemple, dades de la Delegació de Girona, dades proporcionades pel delegat territorial del Departament d'Ensenyament, comparant el curs 1996-97 amb el curs següent, que per tant seria l'actual: professors de llengua del Sedec han passat de vuit, en aquesta Delegació territorial, a set; educació compensatòria, de deu a nou. Ens sembla que, en canvi, hi ha un increment d'alumnes.

Un altre cas diferent però també important. A veure, què ens diuen els directors i directores dels instituts de Barcelona? El mes de setembre es presenten alumnes estrangers per primera vegada en alguns instituts sense coneixement de cap de les dues llengües; el mes de setembre, diuen directors i directores que no tenen la menor notícia de si vindran o no vindran o quants en vindran, de professors del Sedec, per fer cursos de reforç i cursos intensius de la llengua. Això comporta dos problemes: que durant una setmana, quinze dies tenen alumnes que no poden seguir les activitats de la majoria d'assignatures, no ho sé, per exemple, educació física, hi ha molt optimisme a matemàtiques, que usa més un llenguatge simbòlic, i, a més a més, no se'ls pot explicar què passarà en aquest centre docent, perquè fins a l'octubre no arriba la notícia i no arriben els cursos, els professors. Això s'ha d'evitar de totes totes, però s'ha d'evitar ja l'any que ve.

En el punt vuitè demanem projectes d'acolliment d'alumnes d'incorporació tardana, que pensem que han de ser projectes flexibles i, finalment, en l'últim punt demanem un pressupost suficient. Sabem que no tot és qüestió de pressupost, sabem que moltes vegades és qüestió d'orientació, però alguns dels temes com els que dèiem necessiten pressupost. Ho hem posat perquè a vegades és necessari, però també perquè ens sembla que a vegades el Departament d'Ensenyament tergiver-

sa una mica les dades, com el que es deia el dia anterior. Mirin, posar 3.716 milions...

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps, senyor diputat.

El Sr. Cadevall i Soler

Gràcies, senyor president; acabo ara mateix. Posar aquests 3.000 milions com a acció de cara als estrangers, quan és el cost de la plaça escolar a què tenen dret tots els residents a Catalunya, és, podríem dir, tergiversar una mica les coses.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Cadevall. A aquesta Moció hi ha presentades cinc esmenes, tres del Grup Popular i dues del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Per presentar les del Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Maria Francàs.

El Sr. Francàs i Porti

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, tres consideracions, perquè em penso que..., bé, a part que les esmenes són molt fàcilment explicables, no? I una prèvia, apuntant que la Moció anterior també tocava el tema de la immigració i unes paraules que ha fet la senyora Geli, amb les quals estic perfectament d'acord, que jo les resumiria dient: els fills dels diplomàtics no tenen problemes de multiculturalitat. És a dir, és evident que els problemes de multiculturalitat van directament relacionats amb el nivell socioeconòmic, perquè podien anar relacionats amb el nivell cultural, però com que el cultural va amb el socioeconòmic, estem en la mateixa. És a dir, és evident, això és evident i, per tant, la lluita que hem de fer no és precisament en les classes altes, sinó precisament en les classes normals o baixes, que és on es plantegen greus i molt greus problemes i cada cop més.

Jo volia fer tres consideracions: una, que és per explicar l'esmena al punt número 2, molt per sobre, perquè entenc que ja n'hem parlat amb el senyor Cadevall i és lògica l'esmena, que és en el fons ser especialment escrupolosos amb el que seria l'autonomia universitària, simplement; és a dir, entenem que la formulació nostra del punt número 2 és més escrupolosa amb l'autonomia universitària que el que inicialment era la Moció, simplement perquè penso que hem aprofundit a millorar-la, no?

El segon que els volia fer era una consideració més llarga no política, sinó més aviat científicotècnica, que penso que pot ser interessant, i almenys aprofitaré els dos o tres minuts que em donen per poder-ho fer. El racisme jo diria que, biològicament, no té cap futur, i això és una cosa que pot ser important que tinguem clar; és a dir, al món l'espècie humana és l'única espècie que avança contra un racisme, perquè, de fet, d'aquí no sé quants anys tots serem absolutament racialment idèntics, eh? I això és un problema de genètica que es podria explicar, però no crec que sigui el lloc més adi-

ent per explicar-ho, eh? Però, evidentment, va per a això; a les altres espècies no els passa, a l'espècie humana sí, i els experts, els científics diuen que sofreix un fenomen que en aquest cas no és «sofrir», sinó que podríem dir que té la joia de patir un fenomen biològic que se'n diu la «contraespecialització». Però, en fi, no entraré aquí.

Sí que entraré a explicar que a vegades, quan intentem resoldre el tema de la multiculturalitat..., i ho dic perquè, a nivell universitari, almenys a les facultats de pedagogia és un tema que preocupa ja fa temps; no ens despertem fruit d'avui en aquest Parlament, sinó que és un tema que ja es porta. De fet, l'Autònoma ha fet jornades, ha fet seminaris, ha fet congressos sobre aquest tema fa cinc, sis, anys, perquè és un tema que es veia venir, no? I una de les coses que crec que és important tenir en compte és el que se'n diu els estudis d'etologia humana, la ciència del comportament humà, perquè la ciència del comportament humà del que parla és que l'espècie humana, com la resta d'espècies, eh?, totes, animals diferents de l'home, evidentment, són, tenen comportaments innats i comportaments heretables. I dintre del camp, del gran àmbit de comportaments innats, hi ha comportaments innats de sociabilitat i comportaments innats d'insociabilitat, i innat vol dir que és innat; és a dir, té una derivació genètica i es neix amb aquests comportaments, no? La qual cosa no vol dir res més sinó que ens condiciona. És a dir, és important saber quins són els comportaments innats de sociabilitat per fomentar-los, a nivell educatiu, i és important saber quins són els comportaments innats d'insolidaritat per anar contra aquests comportaments, perquè, si els deixéssim, funcionarien. I, evidentment, hi ha un comportament insolidari de xenofòbia, de racisme —com deia el senyor Bargalló—, que és evident i no hi ha cap societat que se n'escapi perquè és propi de l'espècie humana; l'únic que s'ha de fer és conèixer-lo i educar en contra d'aquest comportament.

Evidentment, no m'enrotllaré massa en aquesta qüestió, perquè em sembla que no és el lloc, però sí que voldria dir per sota que, si s'anés al final, al producte final, el gran comportament innat negatiu d'insolidaritat que més afecta els estudiants és que el nen, el nen, eh?, o sigui, el nen, a l'instant que neix, al cap d'una setmana, al cap de mig més, trenta dies, setanta dies, té un comportament innat de refús al diferent, de refús directe; o sigui, considera que el que ell veu com a diferent, l'ens humà que veu com a diferent és enemic, i això és innat, no té «arreglo» això i, en canvi, considera amic l'igual. I diferent vol dir des de color diferent, des d'alçada diferent, des de desconegut, des de mal vestit, des de diferent pinta, des d'ulleres grans, etcètera, i això és un comportament innat que es pot comprovar des dels simis més propers i llunyans fins a qualsevol hospital en què hi hagi nadons. És així de claríssim, i aquest és el comportament que s'ha d'intentar apaivagar amb el tema cultural; és a dir, el que s'ha d'aconseguir és que el nen no vegi com a diferent o no vegi com a enemic el que és diferent, simplement. I això, en el fons, estariem tots d'acord que només té una solució, que és la cultura; només té una solució, que és l'educació, i fonamentalment té una solució, que és no aplicar valors axiològics a la diferència. És a dir, els adults

podem matisar aquest comportament quan no donem valors axiològics, quan no adjectivem el diferent, sinó que més aviat lloem les virtuts de la diferència i no ataquem les virtuts —o, en aquest cas, es considerarien defectes— de la diferència. I quan nosaltres generalitzem racialment a nivell de gènere, a nivell del que vulguem, generalitzem amb un adjectiu pejoratiu, estem fent un favor horrorós, és a dir, no estem fent cap favor en el tema educatiu des de la mateixa espècie fins al mateix nadó. Però ja no faig més disquisicions en aquest tema, que, si algú ho vol, hi ha prou bibliografia a l'abast, no?

La segona i la tercera esmenes jo penso que han sorprès el Grup Socialista, però els n'explicaré la gènesi, perquè és molt clara. És a dir, nosaltres no teníem cap interès a suprimir els punts 3 —em sembla que és—, 3 i 4, no hi teníem cap interès, entre altres coses perquè el problema el tenim claríssim; és a dir, els problemes que ha dit el senyor Cadevall es donen claríssimament a l'escola, i està passant, és a dir, hi ha instituts o hi ha escoles que tenen un grau d'immigració superior al que s'està donant en altres, és a dir, hi ha un cert desequilibri, pot acabar en gueto, està passant, és un fet. I l'altra jugada que també ell detecta és que hi pot haver a mig curs problemes per inscriure o per matricular o per fer entrar en un col·legi una persona que ve de fora; evidentment són dos problemes. Nosaltres entenem que vénen una mica condicionats un amb l'altre o que la política ha de ser conjunta una amb l'altra, i, intentant arreglar la qüestió, vam arribar a dir que el millor era la supressió, i explicaré per què, la supressió dels dos punts.

Evidentment, nosaltres no som partidaris mai que des del Govern s'intenti modificar legalment una cosa que pugui suposar coaccionar la llibertat, i en això som més..., tenim, possiblement, la pell més fina que altres, o nosaltres creiem que és més fina i vostès creuran que no. Això és una qüestió.

I l'altra és que, amb qualsevol matisació que fem en la problemàtica que implica que hi hagi més immigrants en una escola, en el fons no deixem de tenir un cert comportament xenòfob o racista, en detectar una perillositat —no sé quin tipus de perillositat— pel fet que hi hagi més immigrants o no.

Per tant, entenem que el que ha de fer el Govern és res. És a dir, els immigrants que vagin on vulguin; en tot cas, el problema no és a l'escola que van, sinó al barri que ocupen, si només poden ocupar un barri —però tampoc és un tema d'entrar aquí, sobretot el Departament d'Ensenyament. Per tant, que vagin on vulguin. El que sí que entenem que ha de fer el Govern és... —i això, a la seva Moció, li he de reconèixer que queda perfectament explicat—, el punt 1, el punt 2 i el punt 5 ho arreglen. És a dir, si en un lloc hi ha més problema d'immigració, s'ha de fer més esforç en el punt 1, s'ha de fer més esforç en el punt 2 i s'ha de fer més esforç en el punt 5, i és el millor arreglament que pot fer un govern; no modificar ni dir: «massa nens immigrants en aquesta escola, malament; massa nens immigrants en aquesta escola, malament», perquè en aquest moment ja estem separant —el que jo deia al principi, de la base humana o d'una ciència que és la etologia dels comportaments

humans—, ja estem qualificant aquell individu, ja estem valorant aquell individu, ja estem donant la plaça escolar a aquell individu, pel fet de ser immigrant, no pel fet de ser res més, sinó, simplement, pel fet de ser immigrant. I això, com a mínim, se'ns planteja perillós.

Parlant amb el senyor Cadevall, jo vaig entendre que la seva intenció no era aquesta. Em sembla perfecte que la intenció no ho sigui, però el text podia donar peu a aquesta interpretació, i nosaltres —hi insisteixo— preferim el perill que es produeixin problemes i que el Govern hagi d'actuar per solucionar o per apaivagar els efectes dels problemes, que no pas un dirigisme preciós on no hi hagi problemes, perquè, simplement, el gran problema seria que tots estem a l'«albur» de la direcció de dues o tres persones, que ens enviarien on estudiar, on no estudiar, on saltar o no saltar, on cantar o no cantar. És el que diu vostè a l'extrem; per tant, és la demostració de l'absurd, que vostè, com a bon lògic, sabrà que existeix i que és perfectament legítima.

En aquest sentit, ja li anuncio també la intenció de vot nostre: votarem el punt 1, acceptant l'esmena, com vostè sembla que ja ens va comentar que faria; al punt 2, agrairíem que acceptés la nostra esmena; als punts 3 i quart, la nostra esmena és de supressió —vostè sabrà què fa; evidentment, si no se suprimeix, el nostre vot seria negatiu—, i també acceptaríem el punt cinquè.

En definitiva, nosaltres entenem que amb els arreglaments al punt 1, al 2 i al cinquè, la Moció compleix perfectament el seu objectiu, que és detectar un problema, posar nervioses les autoritats per aquest problema i donar capacitat normativa perquè aquest problema es pugui resoldre, però no a base de dirigir —ho torno a dir— l'escolarització, no a base que l'autoritat pública es converteixi una altra vegada en un comissari en qüestions d'aquestes, sinó a base de posar fonaments positius per solucionar els problemes que, realment, insisteixo que existeixen.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Francàs. Ara el Grup de Convergència i Unió pot presentar les seves dues esmenes. Per fer-ho, té la paraula la il·lustre diputada senyora Rosa Bruguera.

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, començaré pels dos punts als quals nosaltres no hem presentat esmenes i que, per tant, votarem favorablement. Són el segon i el cinquè.

Precisament, doncs, perquè la formació nosaltres creiem que és essencial en tots els camps, sense esperar aquesta Moció, ja s'han posat en marxa una sèrie d'accions, una sèrie de mesures encaminades a formar i a reforçar els equips docents dels centres en què, per la seva situació, es fa més necessari.

Jo no els donaré tot el reguitzell d'actuacions, de temes d'actuacions que es fan, sinó que els les deixaré a la seva disposició, perquè, si no, no tindríem temps d'entrar en el que és el fons de la qüestió. (*L'oradora mostra el document.*) Aquí tenen, per una banda, les actu-

acions previstes per al curs 1998-99; aquí tenen tota una sèrie de programes que s'han portat a terme, és a dir, tot el llistat, tota la relació, tots els estudis que s'han fet, tot el que disposen les escoles en aquest tema... I, per tant, ja els ho dic, està a la seva disposició, i això va des de formació específica als professionals, com als formadors, com treballs de recerca, estudis determinats, o la participació en un projecte Sòcrates, d'atenció a alumnes immigrants, que es desenvolupa en connexió amb França i Bèlgica. És a dir, és tan ampli, que em sembla que val la pena que jo només els digui que està a la seva disposició, i que els el deixi i ja no m'hi dediqui més.

El que sí que diria és que m'agradaria, francament, que fos acceptada l'esmena que el Grup Popular ha presentat al segon punt, perquè jo crec que és encertada i que és més respectuosa amb l'autonomia universitària.

I ara ja començaríem amb les dues esmenes que hem presentat nosaltres.

Quant a l'esmena al primer punt, entra dins de les que classificaríem com a clàssiques, i que el senyor Cadevall em deia: «Home, una altra vegada "continuar"...» Bé, és que si no ho féssim així, seria tant com reconèixer que no s'ha fet res; faltaríem a la veritat. És a dir, s'han fet suficients coses com per dir: «Escolti, nosaltres el que volem és continuar...», i, si vol, «reforçar», també, però, com a mínim, el que sí que ha de quedar clar és que hi ha una política endegada, que ja va començar abans del curs 96-97, però que en aquest ja va haver-hi una tasca important quant a formació de formadors. Per tant, vull dir, és una tasca que venim fent des de fa molts anys, i que hi han experiències pilot, per exemple, endegades aquest curs, que han tingut una molt bona acceptació, que és, per exemple, una d'aquestes, la posada en marxa d'un servei de traducció i assessorament dirigit a les famílies nouvingudes i que desconeixen, com és lògic, les dues llengües oficials de Catalunya i, per tant, necessiten que els donin aquest assessorament, que els el donin en la seva llengua, que els orientin i que els diguin de quins mitjans disposen. També hi ha l'edició de fulletons informatius, que vostès saben que això ja ve de temps, dels quals fins ara existia el català, el castellà, l'anglès, el francès, l'àrab, i que aquest curs s'han ampliat amb la llengua xinesa. Hi ha les mesures i recursos de què disposen els centres d'atenció educativa preferent...

Però, en el camp que vostès demanen, de formació, de sensibilització dels pares, moltes vegades, jo crec que aquestes..., vostès saben que els pares ja actuen a nivell de centre, i hi actuen d'una forma molt activa. Però moltes vegades és més important la tasca indirecta que no pas aquesta que va directament adreçada als pares. I els en posaré un exemple, que no té res a veure amb l'ensenyament, però que també es va donar dintre del món de l'ensenyament.

Quan van començar a parlar a l'escola del tabac, molts pares van deixar de fumar. No hi havien valgut les campanyes que s'havien fet adreçades directament a ells, però, en canvi, quan el seu fill o la seva filla li deien: «Escolta, em molesta el fum», o feien aquelles ganyotes o deien: «Per què fumes?», els pares procuraven, quan els nanos estaven davant, no fer-ho, i aleshores

molts d'ells –jo en conec un gran nombre– van deixar de fumar. A la meua família n'hi han tota una sèrie. Per tant, jo crec que aquestes accions indirectes són, realment, molt i molt positives.

Què volem dir amb «accions indirectes»? Mirin, volem dir, per exemple, els primers premis de convivència escolar, adreçats als alumnes dels centres d'educació secundària. O bé el recurs als contes, perquè els contes és una forma molt clara que els infants i les persones adultes entenguem que, realment –i d'això el senyor Riera és un expert–, a través d'aquella explicació, hi ha tot un seguit d'idees que potser, si te les expliquen directament, que això és bo i això és dolent, no hi entres, però que, en canvi, amb aquest embolcall, doncs, és molt més fàcil. O bé d'altres, per exemple, altres aspectes, que són els jocs cooperatius o les jornades interculturals.

Per tant, aquests i d'altres aspectes impregnen ja l'ensenyament de coneixements i valors referits a la interculturalitat, i cada escola ho ha d'incorporar adequat-ho a les seves característiques pròpies i a les seves necessitats. En aquest sentit, tampoc vull deixar de recordar, dins de l'Any Internacional contra el Racisme, tot el que s'ha fet des de l'escola.

Sobre el tercer i quart punts, miri, jo, aquest punt, jo crec que és un punt difícil, un punt complex, i cap de nosaltres en té la resposta màgica. D'una banda, reconeixem a totes les famílies el dret a l'elecció d'escola per als seus fills. Així mateix, es reconeix als infants el dret a la família, a l'entorn i a estar entre els seus. Què és el millor? Pot haver-hi una norma que sigui bona per a tothom?

Un primer punt d'acord jo crec que podria ser passar per reconèixer que les famílies immigrants han de tenir el mateix dret, els mateixos drets que les famílies autòctones a escollir centre, i que qualsevol discriminació en aquest sentit vulneraria els seus drets de ciutadans.

Un segon acord, crec que podria passar –en aquests llocs on sigui necessari, com és lògic– per posar les bases per arribar a un consens social, amb la participació de les diferents administracions, dels col·lectius i de les associacions. Això és el que s'ha fet en algunes poblacions, com ens deia el senyor Cadevall. Però aquesta mesura, com és lògic, no es pot aplicar amb caràcter general, ja que les famílies tenen garantit el dret d'escollir escola, i qualsevol distribució no es pot aplicar si no és fruit d'un consens, i, tot i això, jo m'atreveria a dir que hauria de ser sempre amb caràcter temporal. És a dir, nosaltres no podem definir ara unes normatives i pensar que això ja queda marcat per sempre. La societat canvia, les persones s'hi integren, tenen altres possibilitats, i, per tant, tot s'ha d'adequar, cada cosa al seu moment, i per una temporalitat.

Així mateix, quant a la reserva de centre, seria discriminatori, però, en aquest cas, no ho seria de cara a les famílies, sinó de cara als alumnes que han fet la preinscripció correctament, és a dir, al seu moment. Fer reserva de places a tots els centres educatius privats, privats concertats i públics, ja siguin per a alumnes immigrants o per als d'incorporació tardana, jo crec que discriminaria –ja li ho he dit– aquestes persones

que ho han fet al seu moment.

Jo crec també que hi ha una altra qüestió que nosaltres hem de reconèixer. Aquí es parla de determinades..., d'algunes escoles en què hi han conflictes, però no es parla d'una gran majoria que no n'hi ha. Sempre, això es dona en tots els casos. D'aquells centres en què, realment, els mestres o els directors han arribat a trobar aquella forma de tractar la problemàtica i que, per tant, no existeix, d'aquests centres no es parla. Per tant, abans d'arribar a aprovar un tema d'aquesta profunditat, d'aquesta dimensió, crec que ens ho hauríem de plantejar molt i molt, i li demanaria, senyor Cadevall, que, realment, nosaltres donéssim encara una miqueta de temps. Crec que se n'ha de parlar més; crec que valdria la pena anar a veure tots aquells centres, aquelles escoles que tenen alumnes d'immigració estrangera, i que, per tant, crec que, després de parlar amb tots ells, podríem arribar a dir si això és el millor o si és una altra la situació.

És per aquests motius, doncs, que jo m'afegeixo a la sol·licitud de retirada d'aquests dos punts, perquè –ja li ho dic–, amb la millor voluntat, el que podríem fer és que seria pitjor el remei que la malaltia.

Els punts 6, 7 i 9, tampoc els hi podem votar. De moment, s'ha demostrat que el nombre de professionals és suficient en aquests moments; sempre seria bo tenir-ne més, però hi ha un problema –i vostès ho entendran– que és el pressupostari. En tot cas, aquests punts, els veurem en el moment es debatin els pressupostos per a l'any que ve.

Queda només el punt vuitè, en el qual nosaltres només hem introduït: «on sigui necessari». És a dir, ja entenc que això era la voluntat del Grup Socialista, però em sembla que és millor especificar-ho.

I voldria acabar llegint un paràgraf d'un llibret que es diu..., dintre d'*Educació intercultural*, que és dona als centres com a orientació...

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps, senyora diputada.

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Em permet un minut, encara?

El vicepresident primer

Sí, sí. No, un minut, no, però, vaja...

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Mig segon, doncs.

...orientacions per al desplegament del currículum, que diu que «s'ha de dotar els nois i noies dels coneixements suficients sobre els valors de les relacions interculturals. Catalunya és un país que pot parlar molt, i des de temps immemorials, de com construir una cultura pròpia a partir de l'obertura a totes les cultures que hi han arribat i que hi arriben.»

És amb aquesta voluntat que nosaltres hem de treballar.

I res més, senyor president. Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada, per la capacitat de síntesi. Ara correspon la intervenció, per fixar llur posició, als grups que no han presentat esmenes. Té la paraula, si ho desitja, pel Grup Mixt, el diputat senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president; des de l'escó. Per dir que allò que dèiem de forma general fa uns moments parlant de la Moció anterior, ara ho podem concretar en aquesta Moció que ha presentat el diputat Cadevall, també del Grup Socialista, com la que s'havia presentat abans.

El món escolar, entenem que és una pedra de toc del procés d'integració i de foment del respecte i la tolerància. Per això pensem que és necessari que, en primer lloc, s'evitin o es procurin evitar les excessives concentracions en certes escoles o en certes aules de fills de població immigrant. I també, alhora, que s'utilitzi el sistema educatiu –i això sobretot– per, en primer lloc, formar i informar els pares, posar en contacte infants de diverses cultures, fomentar el coneixement del català i de l'altra llengua oficial entre tota la població escolar, i, en general, fer passos reals i eficaços per ajudar a la integració de la població escolar i, per extensió, de les seves famílies.

La Moció presentada, i que es planteja en aquests moments en aquest Ple, desgrana nou propostes que concreten aquestes idees, des del camp pressupostari, el normatiu, passant per les campanyes, el reforç d'accions ja en curs, la realització de noves accions davant dels alumnes, els mestres, els pares, etcètera. Estem d'acord en tots els punts plantejats, fins i tot en el dos que Convergència i Unió i el Grup Popular demanen que siguin retirats. Som partidaris de fer, de tirar endavant fets o accions de discriminació positiva, i entenem que la proposta que fa el Grup Socialista va en aquesta línia. Evidentment, qualsevol proposta es pot desenvolupar millor o pitjor, però confiem que la intenció de la proposta presentada i la possible execució per part del Govern, en cas que fos aprovada, seria sempre amb el màxim respecte i amb totes les garanties.

Per tots aquests motius, doncs, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, els diputats tant del Partit per la Independència com del Partit dels Comunistes de Catalunya, del Grup Mixt, votarem a favor de la Moció presentada.

Gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Bosch. És el torn ara del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya: té la paraula el diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. De l'escó estant. No pas per treure importància ni a la Moció ni al diputat que l'ha presentada, evidentment, sinó perquè enllaça el tema d'aquesta Moció..., no tan sols amb la Moció anterior, amb la qual ja hem esgotat el temps, sinó amb la matei-

xa interpellació que ahir vam substanciar i amb la Moció subsegüent que en el proper Ple defensarem, i per tant tampoc no val la pena anar reiterant el posicionament d'Esquerra Republicana de Catalunya sobre aquest tema, que ja és conegut de la cambra. En tot cas, a banda de dir que estem absolutament d'acord amb la Moció presentada pel Grup Socialista, i que per aquest motiu hi votarem a favor, dir que nosaltres, el nostre Grup, coincideix completament amb el senyor Francàs, i ell ja ho sap: nosaltres estem en contra de les discriminacions i, com que estem radicalment en contra de les discriminacions, per això estem a favor de l'acció positiva tendent a trencar aquestes discriminacions. I l'acció positiva tendent a trencar les discriminacions passa perquè tothom vagi on vulgui, a l'hora d'anar al centre, però també passa perquè tothom pugui anar on vulgui a l'hora de triar centre, i tothom pugui anar on vulgui a l'hora de triar centre perquè hi hagi centres..., perquè tots els centres –perdó– acceptin tothom que vulgui anar-hi. I com que som conscients, primer, que en aquests moments a Catalunya no tothom va on vol i, segon, que en aquests moments a Catalunya hi ha centres que no permeten que gent que vulgui anar-hi pugui anar-hi, per això calen mesures d'acció positiva, urgents, que permetin que en poc temps aquesta situació que hem descrit, discriminatòria, no existeixi i el «tothom vagi on vulgui» ja es pugui fer sense ni tan sols accions positives.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Per aquest motiu, i amb aquesta coincidència en els fons, que potser no en les fórmules, nosaltres donarem el ple suport, com he dit, a la Moció presentada pel Grup Socialista.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Gràcies, senyor president. De l'escó estant –en aquest cas per seguidisme estètic–, recordant que la interpellació va començar amb una frase important del senyor Magí Cadevall: «L'educació pot afavorir molt la integració social i la integració laboral de cara al futur d'aquests fills d'immigrants estrangers.» La doble integració, la social i la laboral, van tenir, em penso, una importància en la interpellació, tant en la intervenció del senyor Cadevall com en la resposta del conseller. El conseller, en un dels seus darrers paràgrafs de la transcripció de la interpellació, ens diu: «Hem de tenir ferma i coratge per posar a disposició d'aquesta gent, que moltes vegades són gent desfavorida, i per tant en desigualtat de condicions...» –hi ha un silenci, però suposo que ve el complement directe–, «posar a disposició d'aquesta gent recursos suficients perquè puguin no només tenir una educació conforme al dret que tenen com a persones, sinó a més una possibilitat real d'integració a Catalunya.» És a dir, en un cas i en l'altre del que es tracta és que l'educació sigui una eina

d'integració, tant social com laboral. I aleshores amb això el que es deia era que, d'una banda, s'havien de fer polítiques positives i evitar errors. El conseller ho deia al final: «Anem amb compte, que a vegades amb molt bona voluntat es pot provocar més xenofòbia.»

Ara bé, en el centre d'aquest debat va haver-hi unes dades que va dir el senyor Magí Cadevall que el senyor conseller no va contestar, no va respondre, no va precisar –almenys no les he sabut trobar, i això..., hi era present jo aquell dia i avui les he tornat a mirar i no hi eren–, i és que l'escola pública matricula cinc mil cent alumnes estrangers extracomunitaris i la privada concertada tres-cents tres. Això, en preguntes anteriors formulades per aquest diputat, sortien xifres semblants: són xifres importants... I el pas de la primària a la secundària, només parlant dels treballadors d'origen magrebí, a primària serien uns quatre mil i a secundària set-cents cinquanta-quatre. Aquestes xifres, que ja en el seu moment havíem comentat, a mi em continuen preocupant, perquè vol dir que aquí falla algun mecanisme i, per tant, aquí sí que hem de trobar..., ja vam quedar així en una interpellació anterior d'ara fa un any, amb una sèrie de preguntes que vam formular: tornem-les a formular perquè aquí sí que es tracta d'una qüestió de xifres, i em penso que són xifres importants. I jo, hi insisteixo, crec que una de les virtuts de la Moció és que vol preparar eines, mitjans, recursos, tant personals com, diguéssim, de material. Jo diria fins i tot que en aquest cas és difícil establir per decret quin tipus d'ajudes s'han de donar, o sigui que justament l'avantatge que hi hagi un seguiment de la feina escolar a Catalunya hauria de permetre un certs ajuts a la carta. Abans de..., encara no fa una setmana érem a Igualada i els responsables, professors, directores, de l'escola Garcia Fossas ens explicaven quin efecte tenia l'arribada, per exemple, sobtada de persones que fins i tot arribaven sense documentació, però que, en canvi, eren acollits en el centre escolar. Deien: «Fantàstic, estem disposats a fer-ho, però que s'entengui que això suposa un plus de costos en molts aspectes». I diu: «Molt bé, la mateixa gent que ens dona els infants, després, quan arriba la possibilitat de comprar llibres, diu "No, per a això no hi ha recursos..."» S'ha de trobar com. La possibilitat de dir «És que això planteja problemes d'integració lingüística a l'aula»... En aquest cas, aquest centre en concret segurament necessita uns recursos temporals que no es poden establir per llei ni per decret per a tothom.

Per tant, com que la idea –em penso– de la Moció va per aquí, de dir que hi hagi una certa facilitat de recursos, el nostre Grup donarà suport a tots els punts de la Moció, tant si accepta com si no accepta les esmenes presentades.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per precisar les esmenes que accepta, té la paraula el diputat senyor Magí Cadevall. (*El Sr. Francàs i Porti demana per parlar.*) Perdó, el senyor Francàs em demana la paraula per quina raó?

El Sr. Francàs i Porti

Per una qüestió que en l'esmena que presenta el PP hi ha un error, i llavors seria bo que, abans que es pogués posicionar ell, sabés que entenem que hi ha un error...

El president

Ajusti's a l'error.

El Sr. Francàs i Porti

...i és que on diu «ciències de la informació» hi hauria de dir «ciències de l'educació» –un error tècnic. (*Pausa.*)

El president

D'acord. Senyor Cadevall...

El Sr. Cadevall i Soler

Gràcies, senyor president. Em toca posicionar-me sobre les esmenes –que agraeixo, naturalment. En primer lloc, la primera esmena del PP l'acceptem, amb aquesta correcció tècnica, que es facin aquests plans de formació a través de les facultats de ciències de l'educació, perquè ens sembla que el text, que diu «instar les universitats», és més respectuós amb l'autonomia universitària; per tant, hi estem d'acord.

En canvi, no puc acceptar les esmenes 2 i 3, que demanen que suprimixi el punt 3 i 4, i també em sembla que estic obligat a contestar la petició que m'ha fet la senyora Rosa Bruguera de retirar aquests dos punts, que ve a ser una actitud bastant equivalent a les esmenes del PP. Bé, mirin, jo, lamentant-ho molt no puc retirar aquests dos punts, en què demanem revisar les normes de preinscripció i reservar places tot l'any, per tres motius –em sembla que estic obligat a dir els motius– molt senzills. El primer és que això tinc entès que ho han aprovat a nivell de la Delegació Territorial de Girona; en segon lloc, em sembla que això està totalment assumit i aprovat a la ciutat de Vic, on hi ha un alcalde d'Unió Democràtica de Catalunya –llavors, em semblaria molt estrany que el que és bo a Girona, i per part de persones que pertanyen a l'Administració de Convergència i Unió, al Govern, de Vic, jo ho hagi de retirar aquí al Parlament de Catalunya–; en tercer lloc, perquè els recomanaria llegir l'informe molt interessant del Síndic de Greuges, on diu que s'ha de fer alguna desconcentració, no perquè sigui dogma, sinó perquè em sembla que és una persona i un organisme que vetlla especialment pels drets dels ciutadans. Per tant, em sembla que en els termes flexibles amb què ho hem redactat, i amb què és acceptat en altres llocs, no tinc per què retirar-ho.

Passo a la primera esmena de Convergència i Unió, que accepto, però –com ha dit la senyora Rosa Bruguera– amb una transacció, que és «continuar i reforçar», em sembla que diu el text que he entregat, perquè... –i agraeixo aquesta transacció–, perquè no es tracta ara que el Parlament s'hagi de pronunciar que sigui insuficient, sinó sobretot que de cara al futur cal intensificar-la més, cal reforçar-la. Em sembla que és interessant que el Parlament demostrï aquesta sensibilitat.

5524

Respecte a l'última esmena de Convergència, nosaltres plantejem un tema molt important –i jo diria que és el punt més innovador i més important que s'aprovarà en aquesta Moció–, que és organitzar programes flexibles d'acolliment per als alumnes estrangers o fills d'immigrants d'incorporació tardana. Aquest em sembla que és el punt més important que s'aprova avui. Afegir l'esmena de Convergència..., «sobretot en els instituts de secundària», dèiem nosaltres, i diu Convergència i Unió «que sigui necessari»: ens sembla bo, perquè, és clar, si una escola, per exemple, no té cap alumne immigrant no comunitari, tampoc té per què fer efectiu, encara que existeixi el marc, el pla flexible d'acolliment d'alumnes d'incorporació tardana.

Doncs, em sembla que m'he pronunciat clarament, d'acceptar totes les esmenes, excepte la 2 i 3 del Grup Popular.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Llegeixi la transaccional, senyor secretari primer de la Mesa.

El secretari primer

Gràcies, senyor president. El text que el senyor Magí Cadevall desitja que sigui posat a votació, pel que fa referència al punt 1, consisteix a acceptar inicialment l'esmena del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, però amb l'afegit de les paraules «i reforçar» dins de l'expressió «continuar la política».

El president

Moltes gràcies. Per a claredat dels termes de la votació, votarem havent sigut assumida l'esmena número 1 del Grup Popular i havent sigut assumides les esmenes números 1 i 2 del Grup de Convergència i Unió. La proposta de votacions separades que aquesta presidència fa –i demana l'atenció dels portaveus, per si hi estan d'acord– és de votar conjuntament els punts 1, 2, 5 i 8 de la Moció, i després els punts 3, 4, 6, 7 i 9 de la Moció. És correcte, senyors portaveus? *(Pausa.)* D'acord, doncs així ho farem. Preparin-se per a la votació.

Anem a votar els punts 1, 2, 5 i 8 de la Moció.

Iniciem la votació.

Aquests punts han sigut aprovats per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents en l'hemicicle.

I a continuació passarem a votar els punts 3, 4, 6, 7 i 9.

Iniciem la votació.

Aquests punts han sigut refusats per 46 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'assumpció de les competències actualment exercides per les capitanies marítimes adscrites a la Direcció General de la Marina Mercant

Passem seguidament a la Moció següent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'assumpció de les competències actualment exercides per les capitanies marítimes adscrites a la Direcció General de la Marina Mercant, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió: té la paraula, per exposar la Moció, el diputat senyor Orriols. *(Pausa. Remor de veus.)* Endavant, senyor Orriols.

El Sr. Orriols i Sendra

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Si m'ho permet, també faré...

El president

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que guardin silenci.

El Sr. Orriols i Sendra

Si se'm permet, senyor president, faré també el posicionament sobre les esmenes presentades.

El president

Molt bé.

El Sr. Orriols i Sendra

Bé, per economia processal, em sembla que en el decurs de la interpellació que es va celebrar, va quedar palesa la necessitat de racionalitzar i modernitzar les tramitacions i les funcions de les capitanies marítimes, no? Tant la intervenció del meu company senyor Roig com del conseller van ser una clara demostració de quin és el funcionament actual d'aquest camp i quines serien les necessitats més peremptòries.

Aquest Parlament, per altra banda, s'ha pronunciat en altres ocasions sobre la voluntat política d'assumir..., no només la voluntat política, la conveniència d'assumir, la Generalitat, les competències en matèria de pesca. I pensem que això serà important que sigui realitat al més aviat possible.

Tanmateix, en aquesta interpellació es va tractar d'aspectes no només referents al tema essencialment de la pesca, sinó que s'hi van desenvolupar també les inquietuds sobre les funcions de les capitanies en relació amb les activitats nàutiques i subaquàtiques i, en certa manera, també de salvament. Per tant, que el Parlament s'hagi pronunciat ja, tal com ens recorda una esmena d'Esquerra Republicana, és la garantia que seguirem treballant en aquesta línia de negociació en l'assumpció d'aquestes competències.

Aquesta és una realitat tan viva que no només la detectem i la veiem des d'un punt de vista dels grups parlamentaris, sinó que el dia a dia, la relació normal, doncs, tant des de la Comissió de Ports, de la qual sóc mem-

bre en representació dels ajuntaments d'aquella franja costanera, com en la relació amb les confraries, molt especialment –per exemple, una de les més potents del país és la de la meua ciutat, Vilanova i la Geltrú–, com també dels clubs nàutics de la nàutica d'esbarjo, doncs, es fa cada dia més evident la inquietud que hi ha en aquests sectors per les farragoses tramitacions i per la càrrega cada dia també més important de tràmits burocràtics.

Això va quedar ben palès. Em sembla que reiterar el que es deia en la interpellació no és necessari i, per altra banda, com deia, tinc un cert interès a ser breu.

Per tant, aquesta interpellació i la Moció subsegüent van molt enfocades i encaminades al tema de les capitanies marítimes. Encara que es pugui fer un apart en el món mercant, en el món del trànsit mercant marítim, creiem que mereix molt especialment l'atenció el fet de poder bellugar, de poder començar a caminar per resoldre totes aquestes activitats que els deia abans en relació amb aquestes funcions de la marina mercant. I perquè volem que es bellugui aquest món, i en nom, també –val la pena dir-ho–, d'una unanimitat que perseguim, perquè, en definitiva, no deixem d'estar tractant un tema que afecta competències i, per tant, que afecta l'autogovern, en nom, penso jo, d'aquesta unanimitat, hem decidit poder arribar a un acord, i jo he donat el text als altres grups perquè el puguin estudiar i puguin veure que, encara que no és el text que havíem presentat inicialment, sí que pot representar un avanç, un bellugar aquest món, que pugui fer positivitzar quin és tot aquest tipus d'activitat, quin és tot aquest tipus de simplificació, de no duplicitat de totes les tramitacions que afecten aquest camp tan important, per altra banda, com és tot el tema marítim a casa nostra.

És per això que he decidit, o que hem decidit, retirar el punt primer, perquè no deixa de ser una obvietat, que segueix vigent en tant que aquest Parlament, en diverses ocasions, com ens recorda Esquerra Republicana de Catalunya, doncs, ja s'hi ha pronunciat.

I respecte al punt segon, un text transaccional, que lliuro ara a la presidència, en el qual pensem que, tot i que es mitiga l'esperit inicial de la interpellació, de la Moció presentada, no deixa de ser –hi insisteixo– un pas que ens permetrà anar seguint si, realment, a través d'aquest grup que es mirarà de crear ara, doncs, es pot anar avançant perquè un dia sigui realitat allò que, en definitiva, deia la Moció inicial.

És per tot això, senyor president, que espero i desitjo que tots els grups donin suport a aquest acord al qual hem pogut arribar.

El president

Moltes gràcies. Hi ha presentades esmenes. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Sí, gràcies, senyor president. Reglamentàriament, em toca defensar una esmena a un punt d'una moció que acaba de ser retirat i, per tant, com vostès comprendran,

l'entusiasme en defensar l'esmena, que ja sé que no serà acceptada, perquè és un punt que ha estat retirat, no pot ser excessiu. Però, en tot cas, evidentment, aprofitaré l'avinentsa que em permet el Reglament per fer públic el posicionament del Grup d'Esquerra Republicana respecte al segon punt.

En tot cas, parlant de l'esmena que havíem presentat, com acaba de dir el diputat del Grup de Convergència i Unió, del Grup de la majoria minoritària que dona suport al Govern, estem absolutament d'acord amb aquest primer punt que ha sigut retirat, perquè, a més a més, és una proposta que hem fet un munt de vegades, que el Parlament ja ha assumit, i que sabem, a més a més, per notícies periodístiques que hem anat seguint els darrers dies, que el Govern està plantejant al Govern de l'Estat, i és que, sigui per la via jurídica que sigui –i ja ho hem dit en més d'una vegada–, sigui per la via que sigui, el que cal és una administració única en matèria de pesca, i aquesta administració única en matèria de pesca ara i aquí ha de ser, pot ser només la Generalitat.

I quan hem dit administració única, en algunes de les resolucions que en aquesta legislatura s'han aprovat en aquest sentit, nosaltres n'hem comptat quatre que, estrictament, parlen d'aquest tema. Hi ha moltes altres resolucions aprovades sobre la matèria de pesca, però que, estrictament, parlin de l'administració única, n'hi ha quatre. En una d'elles, que fou presentada per aquest nostre mateix Grup d'Esquerra Republicana, recordàvem que l'administració única és l'administració a tots nivells, també l'administració d'inspecció i sanció, i, per tant, també, també, l'administració policial, perquè també recordàvem que el concepte d'administració única en matèria de pesca, també era el fet que els Mossos d'Esquadra assumissin les competències que, en aquest moment, en matèria de pesca interior tenia la Guàrdia Civil del Mar.

Però, en tot cas, la nostra esmena només era el fet de dir: «d'acord amb el tema»; tan d'acord que en aquest Ple d'aquest Parlament i en comissions diverses d'aquest Parlament, en aquesta legislatura, ja ho hem dit diverses vegades.

I, en segon lloc, pel que fa al punt que queda viu, el de les capitanies marítimes, també hi estem d'acord perquè forma part del mateix concepte. En tot cas, agafant paraules del diputat senyor Roig, que era el que va substanciar la interpellació en nom del Grup de Convergència i Unió, és evident que per racionalització del sector i per racionalització, a més a més, de la vida administrativa, cal segregar la flota pesquera i la flota d'esbarjo de la marina mercant. Són dues realitats absolutament diferenciades, que no tenen res a veure –que no tenen res a veure– i que necessiten unes vies administratives diferents: creiem que la marina mercant és una cosa, que la flota pesquera n'és una altra i que la flota d'esbarjo n'és una tercera, que sovint, des d'una concepció, jo diria que antiquada més en la realitat que en la voluntat, de quan, de flota pesquera, sí que n'hi havia però d'esbarjo n'hi havia poquíssima, i, per tant, cal plantejar que els problemes que podia portar la flota d'esbarjo a casa nostra fa trenta anys o quaranta eren molt inferiors que en l'actualitat. El senyor Roig ens

recordava l'existència d'aquests 43 ports turístics, d'aquests 25.000 amarratges i d'aquests 35.400 vaixells d'esbarjo, que si anem aquests trenta anys enrere, doncs, evidentment, les xifres serien molt inferiors.

I per això també estem d'acord amb una altra afirmació seva que en el sector pesquer s'ha d'anar a una inspecció única. Ja ho van dir en una compareixença de representants de la confraria de la zona de l'Ebre —em sembla que era el representant de la cala de la Ràpita, ara no ho recordo—; ens insistia, aquest representant de la confraria, que els vestiments del seu port els investigaven, els controlaven i els inspeccionaven fins a catorze organismes administratius diferents.

Quan a algú l'inspeccionen, el controlen, catorze organismes diferents, vol dir que segur que de tant en tant no l'inspecciona ningú i segur que, de tant en tant l'inspecciona massa gent. Perquè quan t'inspecciona un únic organisme, la inspecció pot i ha de ser contínua, controlada, efectiva; quan te n'inspeccionen catorze, pot ser en un moment excessiva i en un altre moment inexistent.

És per aquest motiu, hi insisteixo, que donàvem un ple i entusiasta suport a l'article segon, tal com se'n havia presentat; continuarem donant suport a aquest punt de la Moció, com quedarà després de les negociacions, sense un grau tan alt d'entusiasme com l'hauríem donat, tal com el va presentar el Grup de Convergència i Unió, però el que és evident és que el grau de consens a què s'ha arribat és satisfactori, i si aquest consens porta la unanimitat, em sembla que per al bé del món de la pesca i del món de l'esbarjo marítim és important, és important, que la imatge que es pugui donar és que el Parlament, per unanimitat, proposa al Govern central una cosa, i això em sembla que serà favorable per a tots.

I, en tot cas, en tot cas, últimament es donen moltes unanimitats en aquest Parlament en matèria de pesca. En aquesta legislatura se'n donen moltíssimes, d'unanimitats en matèria de pesca. Jo voldria, el nostre Grup voldria, que aquestes unanimitats en matèria de pesca arribessin a bon port i en traguéssim l'aigua clara. El món de la pesca és un món petit demogràficament, són cinc mil famílies que viuen del sector; arreu de la costa, la nostra costa és llarga, vist l'embalum del país, per tant, és poca gent la que viu de la pesca realment, però és un món complex, un món necessari, és un món històric i és un món que, a més a més, té tota una concepció de la vida que no ens podem permetre de perdre. I per això voldria que tanta unanimitat a favor de la pesca servís per solucionar problemes, com va servir per solucionar el problema que es va donar fa pocs dies a Tarragona, on la unanimitat expressada per tots va servir per solucionar..., però servís també per arribar a allò que entre tots demanem que és aquest pla de pesca efectiu, global, etcètera, que ens hem compromès a tirar endavant.

De fet, voldria acabar amb unes paraules del senyor Roig, quan deia: «Catalunya és un país costaner, però el nostre país, Catalunya, no acaba en la zona costanera. Existeix un altre espai, l'espai marítim, que cal considerar també Catalunya.» Bé, doncs, aquesta altra Catalunya que també existeix, i que és una altra Cata-

lunya sovint oblidada, de la qual viu molta gent, però en la qual també hi viu físicament, a hores el dia, i mentalment gairebé sempre, tota una altra gent, no ens n'oblidéssim, també.

És per aquests motius que vam presentar l'esmena, és per aquests motius que no és que la retirem, sinó que ja no té lloc l'esmena, i és per aquests motius que votarem a favor del text final que en resulti.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, per exposar les seves esmenes, té la paraula el diputat senyor Rafael Luna.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Tornem una altra vegada a parlar del tema de la pesca. Els que tenim l'oportunitat de poder estar a la Comissió d'Estudi sobre la Pesca, ens adonem que és un problema a Catalunya complex, que amb totes les confraries de pescadors que han passat no es determina molt concretament quin és el problema, hi ha problemes entre els arts, problemes entre les confraries, problemes entre les administracions, problemes jurídics, problemes de sancions, realment és un món amb conflictes i és un món complex.

Però creguin-me, de veritat, que, el Grup Parlamentari Popular, la seua voluntat és que totes aquelles qüestions que vagin encaminades a unificar criteris —a unificar criteris—..., i si a això en volem dir traspassos, i si a això en volem dir administració única, nosaltres en aquest sentit no tenim cap problema. La qüestió és una altra, la qüestió és que aquesta complexitat que existeix no es pot parlar ni es pot dir *gratis et amore* una administració única ja, sinó que s'ha de veure clarament quina responsabilitat té tot lo que és el territori marítim envers responsabilitats internacionals.

Avui els temes de pesca no són temes, concretament, que afecten o que tenen a veure directament amb el nostre país de Catalunya; avui el tema de pesca és un tema que va a més, va amb les mars adjacents d'unes altres comunitats autònomes, que és l'Estat, però va encara més, amb tots aquells tractats internacionals que, d'alguna manera condicionen la nostra situació.

Per tant, ja ens agradaria que es pogués determinar d'alguna manera quin és l'espai pesquer a Catalunya, o quin és el calador nostre; però és molt difícil. És molt difícil per una qüestió molt simple: perquè a Catalunya no vivim sols; ni tan sols tenim de punt de referència en qüestions de pesca lo que és l'Estat espanyol. Hem d'anar en un camí, i és el camí internacional, i amb els tractats internacionals. O, si no, que m'expliquin de quina manera podrem arribar a acords o saber dir què és lo que correspon a mar o lo que se defineix com a territori intern dintre de Catalunya; se sobreentén com aquell que, realment, és una línia recta que uneix determinades costes. Però, quan estem parlant nosaltres de lo que són aigües externes, que és on està la pesca, hem de parlar d'unes altres comunitats autònomes, però

hem de parlar fins i tot de qüestions que tenen a veure amb uns altres països, amb unes altres organitzacions per damunt de l'Estat espanyol, i hem de parlar, sobretot, de lo que comporta el compliment d'uns tractats internacionals. I és aquí on hem de fixar la nostra orientació i on hem d'anar en aquest sentit.

Per tant, creguin-nos de veritat que el nostre Grup estarà en tot lo que sigui necessari per poder arribar a comprendre i a entendre lo millor per a aquest sector que he començat dient que és conflictiu i complex. Però hem de veure els condicionants, primer constitucionals, i uns altres de tractats internacionals, què ens diuen. I a vegades, més que parlar, concretament, del tema de passar o de donar competències, podríem parlar també de delegar algunes funcions que la Constitució i diferents sentències del Tribunal Suprem o del Tribunal Constitucional manen que la competència en qüestió de pesca i de capitania marítima correspon a l'Estat.

Però, així i tot, jo celebri, senyor conseller –i, cregui'm de veritat, li agraeixo que vostè estigui aquí–, aquesta reunió que va tindre amb la ministra, que obrís un camí d'un grup de treball per parlar d'aquests temes, i cregui'm, el Departament d'Agricultura, i creguin-me, senyores i senyors diputats, que el Grup Popular estarà amb tot allò que faciliti aquesta unificació de criteris en tant que beneficiï el nostre sector. Però seran aquests temes de què estàvem parlant, no d'aïllament de Catalunya, sinó d'unificació de Catalunya amb criteris d'Estat, d'Espanya, i de tractats internacionals.

Lo que fa referència –ja que s'ha retirat el primer punt– al segon punt de capitania de marina, dir-los lo mateix, concretament, i comentar-los que són molts els tractats internacionals que tenen a veure amb aquest tema. Però, quan se presentava en aquesta Moció el tema de capitania marítima, donava a entendre un tema generalitzat, com dient: «Escolti'm, aquí entra tot.» Jo, l'esmena que hem fet, l'hem basat concretament en lo que té referència amb pesca; en qüestions també d'embarcacions esportives o de lleure, i deixar a part totes aquelles qüestions que tenen més envergadura. Però nosaltres hem de tenir en compte, també, quan parlem de capitania marítima, qui farà els compliments internacionals. Qui farà el compliment del Tractat de París, del memoràndum que diu que el 25% de la inspecció de vaixells que vénen de fora s'ha de fer? Qui haurà de fer inspeccions a embarcacions nacionals? Evidentment, són competències que d'alguna manera comporten l'Estat.

Una altra cosa és quan haguéssim de parlar de pesca, i precisament en aquest sentit sí que hi ha dificultats –i reconeix el meu Grup que hi ha dificultats– en els temes de les capitania marítima. Però també és ben cert que les capitania marítima estan fent tots els esforços per poder, realment, donar un millor servei als pescadors. I prova d'això és que la Llei diu que s'ha de fer un certificat... –perdó–, s'ha de fer un despatx de vaixells una vegada el mes; s'està fent cada tres mesos, i ara se farà cada sis mesos. Però vostès convindran amb mi que és una obligació total i absoluta, de mantindre uns principis de coherència, que la navegabilitat dels vaixells de pesca compleixi totes les normes de seguretat. I que lo que no se pot afegir alguna vegada és que

«m'han ficat problemes per no poder sortir, perquè no hi va el patró». Escolti'm, és com si tinguéssim un camió i diguéssim: «Miri, és que el conductor no està; ho agafa l'ajudant, que no té el carnet de conduir.» La veritat és que les capitania marítima estan fent un esforç en aquest sentit.

I per aquest camí és pel que nosaltres hem fet l'esmena, i acceptarem també la transaccional que ens ha fet el Grup de Convergència i Unió, perquè amplia més lo que nosaltres estàvem dient. I és que es fes un grup de treball, dintre del Ministeri de Foment, que analitzi aquesta situació, on poden estar aquests problemes. I, precisament, si nosaltres acceptem la transaccional és perquè ja hem manifestat la nostra voluntat que aquestes competències puguin passar... Per això, quan vostès, a la seua transaccional, parlen de veure o estudiar la possibilitat d'assumpció, per part de la Generalitat, de les funcions de capitania marítima, no nos fa cap por votar-la, perquè, si hi ha aquestes possibilitats, benvingudes siguin, però sempre des del conducte, i sempre des del diàleg, i sempre que des d'aquests grups de treball mantinguin aquesta possibilitat que es pugui fer i no distorsioni..., sobretot, i molt especialment, dintre del context al qual pertanyem, que és Europa.

Per tant, jo voldria afegir, com a últim..., que seria també important que en aquest grup de treball que se farà al Ministeri també hi hagués un representant del Ministeri de Foment; no féssim al Ministeri de Foment un grup de treball, un altre grup de treball al Ministeri, i no existís la coordinació entre els dos. Per tant, penso que en això no hi haurà cap problema, i, realment, creguin vostès, que nosaltres, tot lo que sigui facilitar la tasca, hi estarem. Fer política, a vegades, costa molt poc, però la política s'ha de convertir en realitat, i això és lo que nosaltres demanem.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Poden intervenir, per fixar la posició dels seus grups, aquells que no han presentat esmenes. En primer lloc, pel Grup Mixt –des de l'escó mateix–, el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. Vam seguir, com sempre, amb molta atenció la interpellació substanciada el passat Ple pel senyor Roig i el senyor conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i vam entendre que eren dues, bàsicament, les motivacions que induïen a la presentació d'aquesta interpellació i la subsegüent Moció: d'una banda, millorar i agilitar els tràmits burocràtics, i d'altra banda, l'assumpció de competències en matèria de pesca i en funcions d'inspecció, de tal manera que pogués arribar a ser, la Generalitat de Catalunya, el Departament, Administració única en matèria de pesca i tenir administració marítima pròpia.

Al respecte hem de dir el següent: que, d'una banda, l'assumpció de les competències no resol per ella mateixa la bona gestió. Abans hi havia una moció, defensada per la diputada senyora Dolors Montserrat, en la qual en parlàvem, dels problemes de gestió, en parlà-

vem en un altre àmbit, però, òbviament, la transferència de competències no és sinònim, automàticament, de bona gestió. El que cal, justament amb el traspàs, és millorar-la, agilitar-la, desburocratitzar i donar més eficiència a l'Administració de la Generalitat.

De tota manera, en aquests moments, més que pronunciar-nos sobre la Moció presentada pel Grup de Convergència i Unió, el que ens hem de pronunciar és sobre, ja, la transaccional que el diputat senyor Orriols ha tingut a bé fer-nos arribar. I al respecte hem de dir que ens agradava molt més el text de la Moció, era molt més clar, era molt més convincent, si més no des de la nostra perspectiva, que no pas l'esmena transaccional. Hi ha un canvi d'una reivindicació clara cap a una fórmula de compromís que, realment, compromet poc; és una fórmula de compromís que, realment, compromet poc. I, de tota manera, hauria de quedar clar... Nosaltres li donarem suport, senyor Orriols, perquè nosaltres som del parer que cal avançar, ni que sigui poquet, que no quedar-nos al lloc on estem, i, per tant, tot el que signifiqui avançar tindrà el recolzament del nostre Grup. El que passa és que hauria de quedar clar que això no significa cap renúncia i que acceptar a hores d'ara la votació i l'aprovació d'aquesta esmena transaccional no significa cap rebaixa reivindicativa respecte a anteriors plantejaments, respecte a anteriors acords que aquest Parlament ja havia pres.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula la senyora Maria Olivares.

La Sra. Olivares i Usac

Gràcies, senyor president. Senyors, senyores diputades, el nostre Grup Parlamentari, d'entrada, va rebre amb estranyesa els punts de la Moció que avui presenta el Grup de la majoria –ara ja han quedat bastant aclarits–, perquè recordàvem, com ja s'ha dit, les nombroses resolucions aprovades en Comissió per unanimitat, i, concretament, jo faria referència a la 442/V, aprovada el mes de novembre, quasi fa sis mesos, que adoptava assumir, el Govern de l'Estat, les adequades negociacions per a la totalitat de les competències plenes en matèria de pesca marítima i ordenació del sector pesquer en l'àmbit del territori i el litoral català. Al respecte encara no s'ha fet res; esperem que en parlar-ne avui es torni a remoure i es donin garanties, com abans s'ha dit, que això es porti a terme.

El problema de les competències continua existint, i no ens cansarem de repetir-ho, perquè, com sabem, la Generalitat només té competències en el que fa referència a la pesca en l'espai reduït d'aigües interiors, o sigui, la línia recta que uneix els diferents caps del nostre litoral, segons l'article 9.17 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Hauria valgut la pena que en aquesta Moció s'hagués mantingut el punt i, a més a més, encara s'hagués augmentat, també, per demanar la gestió de les aigües exteriors. Però sembla que les coses no

poden anar tan de pressa, encara que en això comptéssim que hi ha acords internacionals, que és molt complex..., però, bé, hem d'anar donat passos al respecte.

En les diverses compareixences que hem tingut en la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, vàrem tenir els presidents de les confraries de pescadors d'arrossegament, per exemple –per dir alguna cosa–, i va quedar molt clar el nombre de controls, com deia el diputat d'Esquerra Republicana, la mà de controls diferents a què havien d'estar sotmesos i la conveniència de la seva simplificació. Per a la construcció, canvi de motors i desballestament d'un vaixell es necessita l'informe de la Secretaria General de Pesca, del Ministerio de Fomento; existeix un munt de registres, documentació, certificats, quant a inspecció, matriculació i reconeixement de vaixells de tota classe. Creiem important alliberar les capitànies marítimes, per descomptat, de tanta feina burocràtica assignada i que passin a dependre de la Generalitat.

El motiu, doncs, que en principi la Moció presentava ha quedat totalment desvirtuat pel fet de retirar aquest primer punt. I, després, considerem molt minsa la proposta que avui presenta el Grup de la majoria, i encara més si s'accepta –com sembla que s'acceptarà– l'esmena transaccional que presenta el Grup Popular, ja que passem d'assumir funcions directament en matèria de capitania a fer gestions per fer «un grup de treball per estudiar la possible assumpció...» Aprovar això queda molt per sota del que ja hem aprovat en les comissions en matèria de pesca. Aquest, nosaltres diríem que és un exemple més del que representa la renúncia a les aspiracions d'autogovern dels catalans gràcies al pacte del Partit Popular i Convergència i Unió.

Donarem, però, suport a aquesta per motiu d'anar avançant, encara que sigui a pas de puça, ja que el que considerem més important és poder planificar els nostres recursos; som nosaltres els que millor coneixem com s'han d'aplicar i quines són les nostres problemàtiques per a la preservació dels nostres espais. I acabaré dient unes paraules que deia el director general de Pesca, el senyor Miralpeix, en una de les seves compareixences: «Si gestionem parcs naturals a terra, per què no els podem també gestionar plenament a la mar?»

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Martí Sans.

El Sr. Sans i Pairutó

Gràcies, senyor president. El Grup Socialista votarà afirmativament la transaccional presentada per Convergència i Unió a l'esmena que a la seva vegada havia presentat el Partit Popular. Nosaltres creiem –el Partit Popular de Catalunya, perdó–, nosaltres creiem que s'ha seguit el camí més correcte per aconseguir els objectius que de veritat es volen aconseguir. Jo discrepo en alguna intervenció que hi ha hagut ara de la senyora Olivares en el sentit de dir que això ens porta a renunciar..., jo personalment sincerament no ho crec. Però abans, per situar una mica el tema, permetin-me

que els llegeixi quatre ratlles que diu que: «La Convenció Internacional del Dret de la Mar» –la UNCLOS, que es va reunir a Montego Bay, a Jamaica–, «considera, defineix la mar no com a territori sinó com a espai jurídic regulat per la Convenció», no reconeix el dret a posseir la mar sinó el reconeixement que les activitats que en ella es desenvolupen afecten l'estat costaner, i en conseqüència, el dret que té cada Estat a exercir sobirania, drets sobirans o jurisdicció sobre aquest espai, però aclareix el lliure ús internacional de la mar.

Nosaltres aquí el que intentem és aconseguir una millor gestió i una gestió més clara, menys farragosa del que s'està portant a terme en aquests moments. Només per fer un lleuger repàs de la situació actual: tenim competències de la Generalitat, per exemple, en aigües interiors, canvi de base a Catalunya, confraries, formació professional, etcètera; l'Estat: canvi de base entre comunitats, legislació bàsica de la pesca, aigües jurisdiccionals, capitania marítimes, espais de les embarcacions, certificats de navegació, seguretat marítima, inspecció d'embarcacions, l'Institut Social de la Marina, altes i baixes de la Seguretat Social, cases del mar, sanitat marítima, la Guàrdia Civil, infraccions sobre navegació..., uns guàrdies del DARP sobre la mida dels peixos... Tot això és complex, tot això és farragós, i, tot això, coordinar-ho, sobretot si no és d'una sola administració és més complicat encara.

Hi ha nostàlgics –i vull dir-ho–, hi ha nostàlgics que s'han de rebutjar i combatre –que s'han de rebutjar i combatre–, que encara parlen com d'una gran solució de la que hi havia en temps de mal record, que era l'Armada. Què passava en aquelles situacions? L'Armada li deia: «escolti, vostè ha sortit mitja hora abans avui, 25.000 peles de multa». I aquell pobre tio havia d'anar a comprar *papeles* d'allò, papers d'Estat de *los huérfanos, del cuerpo* no sé què, i anar a pagar a callar. Això ara ja no és possible encara que sigui una administració única, perquè si algú infringeix alguna cosa se li ha d'obrir un expedient, ha de tenir un instructor, i ha de tenir el procediment normal en un estat de dret com és el que tenim. Per tant, els nostàlgics, combatre'ls que vagin desapareixent de mica en mica, sigui per qüestions biològiques o per convenciment ideològic, i no en parlem més.

Però en tot cas, sí, sí que hem d'anar a trobar una solució en aquest tema tan polidiferenciat que tenim en aquests moments. Ho repeteixo: el que s'ha fet em sembla que és el bon camí, perquè s'ha d'enraonar, s'ha de discutir, s'ha de fer un equip de treball, i ha d'entrar-hi Fomento, i s'ha d'arribar a acords que facilitin la gestió de les activitats marítimes en el nostre país.

Però jo penso, senyores diputades, senyors diputats, que s'ha d'anar més enllà, s'ha d'anar més enllà i hem de pensar que tot això ens ha de portar a bon port –una expressió que feia servir el senyor Bargalló, em sembla–, ens ha de portar a bon port. Les competències són moltes, les funcions marítimes com a conseqüència d'aquestes competències són més. Per tant, aquest Parlament i el Govern de Catalunya hem d'anar amb la voluntat clara d'obrir negociacions, de fer aquest equip de treball, però que això ens permeti la gestió integral de totes aquestes competències, la gestió..., no dic que

en tinguem les competències, perquè les coses són com són, sinó la gestió d'aquestes competències. Per nosaltres, pels Socialistes, això hauria de portar en el futur, després dels acords corresponents, a la creació –i donin-li el nom que vulguin– d'una agència catalana de l'administració marítima, que hauria de tenir tota la gestió aquesta de control, i també d'una secretaria general d'affers marítics que fos l'òrgan polític dependent de la conselleria corresponent que pogués coordinar totes aquestes funcions des del punt de vista polític. Perquè si només ens quedem amb l'equip de treball, ens quedem amb l'estira-i-arrotonsa, i d'alguna manera hi hagués l'intent o la temptació de dir: «Bé, no ho agafarem tot, n'agafarem només una part», em penso que tampoc faríem una bona cosa. De capacitats, aquest país en té per fer el que calgui; les competències són de qui són; delegacions: correspon a qui correspon, i per tant, hem d'obrir aquest camí des de la voluntat inequívoca d'arribar a acords, de consensuar el model, de tenir capacitat de control des d'aquí, de tenir una capacitat total, de tenir els organismes administratius i polítics que ens ho permetin, i que també ens han de permetre, entenem nosaltres, aquesta coordinació amb altres comunitats autònomes que en el futur tinguessin organismes semblants d'aquest tipus. Perquè la mar és la mar, a la mar no li podem posar fites, la mar necessita una dinàmica o té una dinàmica diferent de la que té el territori, i per tant, també s'hi han de posar les solucions i els mitjans adients.

Per tant, per acabar, senyores diputades i senyors diputats, donarem suport a la transaccional. Pensem, des del Grup Socialista, que s'ha fet el que s'havia de fer en aquesta Moció, que la solució adoptada és molt millor que la proposta inicial, que hem d'arribar a acords amb qui correspon arribar a acords, perquè és qui té les competències, i que a partir d'aquí hem de ser capaços de crear aquells organismes que ens permetin la gestió de la pesca, la gestió marítima d'una manera integral i els controls d'una manera integral, i més, d'una manera més fàcil, més flexible i més eficaç del que ara, per la dispersió que hi ha, i sense voler culpar ningú, s'està fent.

Senyores diputades, senyors diputats, aquesta és la proposta, la voluntat del Grup Socialista, que, ho repeteixo, votarem afirmativament.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Havent-se pronunciat sobre l'esmena transaccional el diputat senyor Esteve Orriols, proposant de la Moció, el secretari primer de la Mesa es posarà a llegir, per al coneixement de totes les diputades i diputats, l'esmena transaccional.

El secretari primer

Moltes gràcies, senyor president. El text que el senyor Orriols desitja que sigui posat a votació, un cop escoltats els grups i amb el benentès que el Grup Popular no s'oposa a la seva tramitació, diu així:

5530

«El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a fer les gestions necessàries amb el Ministeri de Foment per a constituir un grup de treball que permeti impulsar fórmules de coordinació en matèria de pesca, activitats nàutiques i subaquàtiques, així com el salvament marítim que ja consta en l'article onzè de l'Estatut d'autonomia com a competència exclusiva, evitant duplicitats en la gestió i estudiant la possible assumpció per part de la Generalitat de les funcions de les capitanies marítimes adscrites a la Direcció General de la Marina Mercant en les matèries esmentades.»

El president

Moltes gràcies, senyor secretari.

Procedirem, per tant, a la votació d'aquesta Moció transaccional. Que es preparin les senyores diputades i els senyors diputats per a la votació.

Iniciem la votació.

La Moció ha sigut aprovada per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents en l'hemicicle.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la distribució dels fons europeus entre les comunitats autònomes

Passem al divuitè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la distribució dels fons europeus entre les comunitats autònomes. Presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula per exposar-la el diputat senyor Huguet. (*Remor de veus.*)

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que guardin silenci.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, surto a defensar la Moció subsegüent a la interpellació sobre distribució de fons comunitaris, i aquesta Moció consta de quatre punts, consideracions inicials, i un cinquè on s'insta el Govern a una sèrie de mesures per millorar la situació pel que fa a la distribució de recursos europeus, i intentaré explicar el motiu de cada un d'aquests apartats de la Moció.

La primera és simplement una declaració de bones intencions, en el sentit de creure en l'esperança que la unificació europea, la moneda única, servirà al conjunt de població i al conjunt de territoris d'Europa i, per descomptat, de Catalunya. És una esperança que a vegades, malgrat tot, un té alguna recança sobre la seva viabilitat, perquè no hem d'obviar que la creació dels mercats unificats sempre significa trasbalsos de conseqüències molts cops imprevisibles. Si repassem una mica la història, recordarem com la creació dels mercats únics dintre dels Estats va significar, en molts casos, la delimitació de funcions diferents entre uns territoris que van acumular el capital industrial i uns altres que van quedar com a reserva de mà d'obra i reserva de

primeres matèries, i van quedar, per tant, abandonats a una situació de decadència i de subdesenvolupament relatiu.

Aquest fenomen, que és un fenomen històric perfectament comprovable, es podria repetir al si del Mercat Únic Europeu, i zones com Catalunya, que fins ara han tingut el privilegi de ser motors en el si del seu..., en el mercat de l'Estat on pertanyen, podrien tenir dificultats per continuar complint la mateixa funció si no es tenen a les mans els instruments de competitivitat adequats; en moments que la moneda única serà un fet, que, per tant, no hi haurà la possibilitat de devaluar, queda com a factor de mobilitat el treball només, i per tant, la possibilitat que hi hagi emigració, més atur, o, en tot cas, salaris més baixos, o la possibilitat de competir en relació amb la qualitat del servei públic. I competir en servei públic vol dir tenir una capacitat de recursos públics notable, vol dir disposar de la majoria de recursos públics a les pròpies mans, i a partir d'aquest moment és quan zones, territoris com Catalunya podrien, en el marc d'un mercat únic, ser competitius al costat d'altres regions o territoris molt potents d'Europa. Per tant, el primer punt seria una declaració d'intencions.

El segon punt és el que em sembla que va una mica al moll de l'os del problema. En el segon punt es manifesta, el Parlament de Catalunya manifesta la seva preocupació per la tradicional balança fiscal negativa de Catalunya en relació amb Europa, una situació que se suma a la ja coneguda balança fiscal negativa amb l'Estat. I aquí, si volem, recordem algunes xifres de les que vam donar l'altre dia. Estem parlant que segons l'estudi de Salvador Maluquer i Toni Rubiralta, del 86 al 91, Catalunya es movia entre els 30.000 milions de pessetes i 80.000 milions de pessetes de saldo fiscal negatiu en relació amb Europa; estem parlant d'entre el 0,3 i el 0,8 del PIB català que aportem fiscalment a Europa, tot i estant el nostre territori per sota la mitjana de riquesa europea. Per tant, doncs, un saldo fiscal negatiu a Europa que se suma al que ja es té amb l'Estat espanyol que es belluga, segons anys, entre el 7 i el 10% del nostre PIB.

És clar, en moments que Alemanya i Holanda s'estan discutint per no posar ni un duro més de la seva aportació neta a Europa –i estem parlant d'aportacions que estan a l'entorn del 0,6% del PIB alemany o holandès–, és una mica paradoxal que Catalunya, que està per sota de la mitjana de riquesa europea, no puguem discutir –ni discutir– que hi aportem de mitjana el 0,5% del nostre PIB. Per tant, aquesta és una realitat que fa mal. Altres regions similars al nivell de renda a Catalunya reben molt més del que nosaltres rebem; és a dir, nosaltres aportem més que no rebem, i situacions com la del Migdia-Pirineus, o les regions d'Úmbria o l'Abruzzo a Itàlia, o la mateixa Provença, o la mateixa Escòcia, Galles, etcètera, que reben, arriben a rebre de l'Estat, sumant Estat i aportacions europees, fins al 6 o l'11% del seu PIB, quan Catalunya, ho repeteixo, aportem el 10 més el 0,5 del PIB sobre suposades polítiques de solidaritat. Per tant, primera qüestió que em sembla que és un detonant important.

Només per acabar, recordar que Estats com Bèlgica, Dinamarca i Luxemburg, que em sembla que tothom

sap quin nivell de riquesa tenen, són receptors nets de la Unió Europea. Per tant, primera qüestió, o segona qüestió.

Tercera qüestió és el fet que es constata a la nostra Moció que les regions amb igual nivell de PIB *per capita*, de fet, la majoria, també tenen una recepció de fons superior a la catalana. Aquesta és una realitat que només mirant les xifres dels darrers anys, publicades per l'Eurostat es pot constatar. Aquí podríem treure casos de Valònia, casos d'Alvèrnia, casos de les regions nord i nord-oest i d'Escòcia a la Gran Bretanya, que, estant a un nivell de renda *per capita* similar a la catalana, doncs, estan rebent molta més contribució europea que nosaltres. Per tant, aquest seria un altre dels punts de la Moció.

I això empalma una mica amb un altre apartat en el qual nosaltres proposàvem constatar un cert malestar, perquè alguns d'aquests fons es fan servir per a competència deslleial; és a dir, és un fet que, per exemple, al si de l'Estat espanyol les zones de Castella-Lleó i Castella-la Manxa, bàsicament situades a 200 quilòmetres a la rodona de Madrid –és a dir, la distància que hi ha de Barcelona a la Vall d'Aran–, àrea d'influència clarament de Madrid, estan rebent un gavadal de fons europeus de manera que, per exemple, segons les dades acumulades de..., extretes de *Nota d'Economia*, per als anys 86-93 Castella-Lleó rebia 391 mil milions, Castella-la Manxa, 394 mil milions, i, en canvi, Catalunya, 233. És a dir, la Comunitat Europea està finançant el creixement de l'àrea metropolitana de Madrid –aquest és un fet innegable–, mentre zones deprimides de Catalunya no tenen accés ni tan sols molts cops als fons europeus perquè es distribueixen de forma centralista i perquè la forma d'empaquetar la recepció d'aquests fons també perjudica aquestes comarques deprimides.

Per tant, doncs, expressàvem el malestar per aquesta situació i, a partir d'aquí, reclamàvem al Govern una sèrie de mesures entre les quals hi hauria la presència de Catalunya a les organitzacions europees on es decideixen aquestes qüestions. Estats federals o plurinacionals i, fins i tot, Estats que no són ni federals ni plurinacionals tenen admesa la participació dels *Länder*, dels territoris o, en el cas de Portugal, de les illes Açores i Madeira, dintre dels organismes europeus on es decideixen les polítiques comunitàries. Per tant, doncs, estem demanant una cosa que ja es practica en altres Estats europeus però no en el cas espanyol.

Una altra cosa que es demana és que hi hagi un canvi de criteris en l'elaboració dels territoris on es distribueixen els fons europeus. La majoria d'Estats europeus, per exemple, quan és l'hora de definir les regions que rebran l'objectiu 1, defineixen zones molt petites similars a les nostres comarques i, per tant, això els permet afinar molt més quina és la política de captació de fons comunitaris. Nosaltres, en estar empaquetats a la zona d'Europa que ha agafat zones més àmplies, en estar empaquetats en el conjunt del territori de Catalunya, comarques que segurament, tindrien accés –ben segur, vaja; n'hi ha vint-i-una, segons les nostres dades, alguna pot estar una mica esbiaixada per fenòmens de translació de persones a treballar–..., però en definitiva, se-

gur que hi ha un nombre de comarques catalanes per sota el nivell de riquesa europea que els perjudica el fet d'estar empaquetades en el conjunt de Catalunya a l'hora de rebre fons europeus. Per això proposàvem una redistribució dels territoris que tenen accés a aquests fons europeus.

Un altre element que proposem és el fet de propugnar, davant de les institucions espanyoles i europees, que hi hagi una associació més neta entre el nivell real de renda *per capita* o de PIB *per capita* amb relació a Europa i la despesa comunitària. No pot ser que nosaltres, que estem per sota de la mitjana europea de PIB *per capita*, ens veiem com aportadors nets a Europa i, en canvi, zones com Bèlgica, he dit abans, Luxemburg o Dinamarca que estan per sota el nivell europeu –ja no parlem de regions com Baden-Württemberg o de regions molt privilegiades que estan al mateix nivell que nosaltres que també reben fons europeus. Això, si és que ens creiem Europa o la redistribució es fa amb criteris europeus, això perjudica, fonamentalment, aquells territoris com el nostre que estan fent de locomotora dintre l'Estat, i això és inaguantable a quatre, cinc anys vista. Per tant, doncs, una altra proposta.

Una altra proposta és el fet que, almenys en pla possibilista, en els fons que ens estan arribant s'augmenti la participació; el grau de participació en els fons que ens estan arribant és mínima; és a dir, també en aquest àmbit podríem parlar que estem de l'ordre d'una mitjana del 6% tant en fons estructurals, com en fons de cohesió, com en fons de FEOGA; per tant, estem molt per sota del que ens correspondria per població. Per tant que la Generalitat treballi per incrementar el nivell de participació en aquests fons. Un altre element és que la Generalitat no garanteix el cofinançament i es perden diners europeus per manca de cofinançament. Ja ho vam denunciar l'altre dia, la Unió de Pagesos s'ha afartat de dir-ho. I com a conseqüència de tot això, transparència. Crec que tot el que sigui estudiar això i denunciar el que la Universitat de París coneix com el model català, que és aquest model de ser «ric», entre cometes, ric entre pobres, que és el pitjor que es pot ser, perquè rep totes els desavantatges de les dues qüestions, doncs que això es posi en evidència, s'estudiï, la Generalitat sigui la primera institució a posar en marxa estudis que avaluin les balances fiscals del conjunt de regions europees, comparin què rep cada comarca catalana de fons europeus, i, finalment, prevegi una cosa important: què passarà quan el 2006 s'acabi la recepció d'ajuts europeus a aquestes zones acostumades a rebre subsidi darrere subsidi? Sobre qui recaurà la pressió política d'aquestes regions que...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Huguet i Biosca

Senyor president ja acabo, ... d'aquestes regions que estan acostumades a ser subsidiades permanentment? Em sembla que la resposta és clara: sobre Catalunya. Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Ha presentat esmenes el Grup de Convergència i Unió. Per exposar-les té la paraula el diputat senyor Ferran Pont.

El Sr. Pont i Puntigam

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió ha presentat unes esmenes en aquesta Moció relativa a la distribució dels fons europeus.

La primera esmena fa referència a la preocupació d'aquest Parlament, més ben dit, a l'esperança d'aquest Parlament perquè l'entrada en l'espai euro sigui beneficiós per a tots els països de la Unió Europea. L'esmena, concretament, remarca que també sigui beneficiosa per a totes les persones i per a totes les comarques de Catalunya.

L'esmena segona fa referència a la preocupació, aquesta vegada sí, pel tema de la balança fiscal de Catalunya amb relació a la Unió Europea. L'esmena que ha presentat Convergència i Unió fa també una referència a la tradicional negativitat de la balança fiscal de Catalunya amb l'Estat.

Quant a l'esmena número 3 del Grup de Convergència i Unió, en aquest moment manifesto la seva retirada; la retirem perquè era pràcticament el mateix text que feia el Grup d'Esquerra Republicana per Catalunya, però el canvi que proposava Convergència i Unió era fer una referència a les regions enlloc dels representants dels components d'Estats federals o plurinacionals; ens semblava que en terminologia europea el tema regions era suficientment clar, però en una conversa final amb el Grup d'Esquerra Republicana hem decidit mantenir el text que havia presentat el Grup d'Esquerra; no hi tenim cap inconvenient.

Quant a les altres esmenes, són purament de redactat –la 4, la 5 i la 6– i confiem que puguin ser aprovades pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Aprofito també per posicionar el nostre Grup en relació amb els punts de la Moció que no acceptarem. El nostre Grup no acceptarà el punt número 3 i el punt número 4. En el punt número 3 de la Moció s'expressava o es demanava que el Parlament expressés el seu malestar en relació amb altres regions, i en el punt número 4 lamentava l'ús esbiaixat de fons europeus per part d'altres territoris. Nosaltres pensem que aquest Parlament no s'ha de manifestar en relació amb altres posicions d'altres regions o d'altres Estats, i creiem, el nostre Grup, que el punt número 2 és suficient. El Parlament de Catalunya manifesta la seva preocupació pel tema del dèficit en relació amb l'Estat i pel tema del dèficit en relació, també, amb el dèficit amb la Unió Europea. Creiem que aquesta manifestació de preocupació és suficient; és el que cal fer en aquest Parlament, manifestar-se sobre les nostres posicions.

Quant als punts que..., apartat cinquè, lletra *b*, sobre un canvi a les divisions, en els NUTS 2 de la Comunitat Europea, el nostre Grup pensa que és millor no tocar-ho; hi ha una divisió que ha estat establerta, que potser sí que en alguns punts en aquell moment ens podria

afavorir, però no té tant clar el nostre Grup que aquestes vint-i-una comarques que poguessin resultar-ne afavorides estiguin per sota del 75% del nivell de renda *per capita* de la Unió Europea. Com que no n'estem convençuts, pensem que de moment la divisió que hi ha ja ens va bé i no entrar en una de més petita. No defugim que en el futur, i amb dades i estudiat, s'hagi de proposar algun canvi. No defugim que en el futur el nostre Grup pugui algun dia proposar algun canvi.

Quant a aquest mateix punt cinquè, a la lletra *f*, és clar, se'ns demana una manifestació en el sentit que no es perdi cap programa europeu. Home! La major part de programes europeus són interessants per a Catalunya, però la garantia que tots els programes europeus puguin ser interessants per a Catalunya no la tenim, i per aquest sentit li votarem negativament.

A l'apartat 5, també, punt *g*, es parla de fer una sèrie d'estudis. El nostre Grup és partidari de fer estudis, però pensa que en aquest tema n'hi ha, d'estudis fets; precisament tota o la base principal de l'argumentació del Grup d'Esquerra Republicana és la balança fiscal feta, entre Catalunya i la Unió Europea, pel professor Maluquer, i també puc anunciar-li, al portaveu d'Esquerra Republicana de Catalunya i a tota la cambra, que per la informació que aquest diputat ha rebut, l'Institut d'Estudis Autònoms té a punt de publicació una sèrie de balanços fiscals d'altres regions europees en relació amb la Unió Europea, i aquest estudi ha estat fet també pel mateix professor Maluquer, que m'imagino que donarà satisfacció a una bona part de les peticions que ens feia el representant d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Quant als temes de futur sobre l'evolució, estudis que es puguin fer, segurament que serien molt interessants, però avui dia em sembla que és impossible trobar gent experta que sigui capaç de fer aquestes previsions sobre el que pot passar d'aquí a uns anys en relació amb els fons europeus. Per aquest motiu, nosaltres, el punt *g*, el nostre Grup també el votarà negativament.

Finalment, el punt *h*, de demanar informació, aquest el votarem negativament, però no perquè no hi estiguem d'acord, però és que qualsevol diputat pot demanar en qualsevol moment informació per escrit d'aquests temes al Govern, i qualsevol grup parlamentari, d'acord amb la normativa del Reglament, pot demanar la compareixença d'aquelles persones que cregui que han de venir a informar sobre aquests temes. Concretament, confio que el mes de juny –estem acabant de buscar una data– el conseller d'Economia i Finances vingui al Parlament per informar sobre fons europeus, i em sembla que concretament era sobre la demanda sobre els fons de cohesió.

Per tot plegat, molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, el nostre Grup vol deixar constància de la seva preocupació també per aquest tema, el tema dels fons europeus en relació amb Catalunya. Pel nostre nivell de renda és evident que no és lògic que Catalunya tingui un dèficit amb la Comunitat Europea; el nostre nivell de renda ens hauria de fer creditors d'un balanç segurament no d'un gran superàvit, però sí d'un cert superàvit amb la Unió Europea. I, per tant, estem

totalment d'acord amb aquesta idea, que votarem nosaltres, de maldar per incrementar el nivell de participació de Catalunya en els fons europeus, per suprimir, per eliminar d'una forma progressiva el dèficit fiscal que té Catalunya amb la Unió Europea.

Per tant, en el contingut, em sembla, substancial de la Moció, nosaltres hi estem d'acord, i confio que la major part dels altres grups de la cambra també hi puguin estar d'acord, i en algunes qüestions de matís nosaltres no hi estarem d'acord.

No sé, senyor president, si vol que li anticipi la posició de la nostra ...

El president

Els voldria escoltar a tots; en tot cas, ja li ho demanaria ...

El Sr. Pont i Puntigam

En el seu moment, doncs, ja li expressarem la nostra opinió segons la forma de votació.

Moltes gràcies, honorable senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició els grups que no han presentat esmenes, en primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Salvador Morera, que ho fa des de l'escó.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. En primer lloc, per anunciar el vot favorable del nostre Grup al conjunt de la Moció.

I pel que fa, en tot cas, a alguns dels comentaris que nosaltres creiem més interessants i més destacables tant de la Moció com del tema que tracta, realment, també arribem a la conclusió que la situació que viu Catalunya respecte a Europa pel que fa al tractament dels fons estructurals, o dels fons en general, és una situació absolutament contradictòria. Si Catalunya no arriba encara, per exemple, a la mitjana de renda europea —a hores d'ara, que se sàpiga, estem al 97%—, és absolutament contradictori que, en canvi, Catalunya segueixi essent una de les regions que aporta més del que, en tot cas, rep de la Unió Europea; és a dir, en definitiva, té una balança fiscal negativa. És una contradicció manifesta que encara s'accentua més si es té en compte que aquesta mateixa realitat és la que es viu respecte a l'Estat espanyol. Per tant, a hores d'ara, Catalunya és de les poquíssimes regions europees, parlant en conjunt i de forma general, que té una doble balança fiscal negativa.

Això provoca una situació encara més difícil que la que en condicions normals hauríem de tenir, i és, per tant, lògic i normal que, a més a més, es posi de manifest i que intentem modificar o alterar substancialment la situació.

Aquest diputat que els parla ha tingut, o va tenir al seu moment, la temptació de fer una esmena d'un tema que el mateix senyor Huguet n'ha parlat avui, però ens va

semblar que, tot i fer una referència clara també a aquesta temàtica, probablement obriria un altre debat i una altra qüestió que és d'un calat probablement encara més gran que aquest. Em refereixo, en definitiva, al fet que diversos informes de la Comissió Europea, i d'altres informes de tècnics europeus i experts en la matèria, cada vegada posen més en dubte l'eficiència i l'eficàcia dels recursos que es destinen a les regions pobres dels països pobres, en el sentit que aquestes inversions multimilionàries, cofinançades amb fons europeus, que es realitzen en aquestes regions al cap dels anys s'ha pogut comprovar —després, ja, d'un període llarg d'aquesta política de cohesió territorial—, amb estudis a la mà, que la incidència real sobre l'economia privada i, en definitiva, sobre l'evolució correcta de les seves economies és més que dubtosa; és posar-la, en definitiva, en un dubte molt clar. Dit d'una altra manera, el que avui dia a Europa sembla que es comenci a imposar és que, per lògica, per sentit comú, i sobretot per eficàcia en les inversions de la política regional, el que pertocaria és invertir més en les regions riques dels països pobres. Per fer una comparació, doncs, probablement seria molt més bo per a l'eficàcia de les inversions europees a l'Estat espanyol invertir més diners a Catalunya, que no pas, posem per cas, a Andalusia, entre altres coses, perquè això provocaria un efecte multiplicador, un efecte que faria que la màquina de tren que podria ser Catalunya pel que fa a l'economia podria arrossegar aquestes comunitats autònomes que, malgrat ser o tenir una preferència molt important pel que a fa les inversions europees, encara no han set capaces d'incrementar la seva renda d'una forma notòria.

La Moció fa referència, en tot cas, a d'altres aspectes més puntuals..., en el fet, bàsicament, d'aquesta contradicció que comentava al principi, en diverses qüestions diferents; per exemple, en el fet que d'altres regions que es troben en una situació similar a la de Catalunya no pateixen aquest dèficit fiscal —és una constatació més que coneguda. I també fa èmfasi..., o, en tot cas, a mi m'agradaria posar èmfasi en dues qüestions que em semblen del tot interessants.

Una és el fenomen aquest que comencem a viure, que algun mitjà de comunicació ja hi ha fet referència, que és que, a partir d'algunes subvencions —més que inversions, algunes subvencions— que reben algunes zones d'algunes regions, podríem anomenar, «deprimides», es comença un procés de demanda d'inversions del sector privat, en aquest cas, d'altres regions que no reben aquestes subvencions; en definitiva, el que es busca és una deslocalització de les empreses d'aquestes regions riques a favor..., o del seu trasllat cap a aquestes regions que sí que reben aquestes subvencions. Aquest és un fenomen que en el nostre cas comença a passar, i és bo i interessant que, en tot cas, es denunciï i que es posi sobre la taula.

Es demanen, per acabar, diverses actuacions concretes, bàsicament de caire representatiu de Catalunya o de representació directa de Catalunya en els organismes europeus que decideixen sobre la política de cohesió. Jo diria que és una demanda que des del nostre Grup també hem fet en reiterades ocasions; que evidentment que a hores d'ara segueix estant molt difícil, i més te-

nint en compte que en el pacte entre Convergència i Unió i el PP no hi era de forma explícita, i, en tot cas, la referència que s'hi feia no era precisament aquests tipus d'organismes que prenen decisions pel que fa a la política de cohesió territorial de la Unió Europea.

I, per acabar, una referència a la petició que es fa respecte als estudis. He escoltat amb atenció els comentaris que ha fet el ponent de Convergència en el sentit que ha anunciat l'elaboració i, per tant, la futura publicació d'alguns estudis comparatius pel que fa a la balança fiscal d'algunes regions d'Europa, que serà, des del nostre punt de vista, molt interessant, però que no he acabat d'entendre o que no he acabat de sentir –perquè no s'ha dit, suposo, per part del ponent de Convergència– és l'anunci que s'ha fet en reiterades ocasions, però del qual encara no hem pogut veure la publicació, de la segona etapa de la balança fiscal entre Catalunya i Europa, és a dir, del segon quinquenni que falta, en aquest cas del 92 al 97; que sapiguem, doncs, encara no s'ha publicat, i, en tot cas, algunes informacions deien que es publicaria aviat, i encara no s'ha fet.

Sigui com sigui, nosaltres, malgrat aquesta mancança, potser, de tipus global que he dit, però que em sembla que dóna per a una altra moció i una altra interpellació un altre dia, trobem una moció molt interessant, molt escaient i que, en tot cas, marca la línia que, en línies generals, tots plegats hauríem de seguir pel que fa al tractament de Catalunya en els fons europeus. És per tot això, senyor president, que hi votarem favorablement.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Joaquim Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, bé, posicionaré el nostre Grup, el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, respecte a aquesta iniciativa parlamentària del Grup d'Esquerra.

Hi han aquí dos arguments raonables, i, jo penso, raonables des del punt de vista polític, i des del punt de vista social. El primer és el tema que Catalunya és una zona que, tenint una renda inferior a la mitjana, doncs, aporta, en lloc de rebre, en termes nets. I això és raonable que no sigui així. Per tant, senyor Huguet, vostès tenen raó. La segona qüestió és que vostès diuen: «Escolti'm, s'han perdut fons europeus perquè el Govern no ha posat el que calia des d'aquí.» I és comprovable, i també tenen raó. És a dir que em sembla que hi han dos punts inicials importants i que vostès han evidenciat.

Certament, nosaltres som un país ric dintre de l'Estat, però, en canvi, no som un país ric dintre de la Unió Europea, i aquest és un tema que és claríssim. I la configuració dels NUTS que es fa per nacionalitats o regions a Espanya, doncs, no ens beneficia, ens perjudica; i vostès ho evidencien. Això és cert, i nosaltres, li haig

de dir que en línies generals –excepte en un punt, que després explicaré– donarem suport a la seva proposta, i també, en el cas que acceptés les esmenes de Convergència, doncs, les acceptaríem.

Ara, miri, aquí estem discutint una cosa que té un cert interès econòmic i polític, no? La teoria econòmica, fins ara, ha demostrat algunes coses, però altres coses no les ha demostrades, la teoria econòmica, perquè no les pot demostrar. La teoria econòmica ens demostra que en una zona on s'integrin territoris creix més el conjunt que si estiguessin separats; és a dir, la Unió Europea creixerà més i tindrà més prosperitat com a Unió Europea si s'integra, que si cada país estigués per separat. Ara bé, el que no ens diu la teoria econòmica és si tots els països en sortiran necessàriament beneficiats. I, com que no ho pot dir la teoria econòmica, hem d'anar a l'empirisme, a les xifres, al que passa. I el que passa què ens diu? Doncs, que continuen havent-hi zones riques i zones pobres a Europa, i que el procés de convergència entre les zones europees està estabilitzat; no han convergit més les zones.

Sortosament, però, s'ha de dir que Catalunya està a la nova zona de desenvolupament europeu; hi ha l'eix de sempre, de Regne Unit, França, Alemanya, fins a Suïssa i el nord d'Itàlia –aquest ha sigut el de sempre, Països Baixos inclosos–, però ara surt el cinturó del sol –exagerant una mica–, la Califòrnia d'Europa, no?, que va des de Roma fins a Almeria, i aquí hi som nosaltres, eh?, això també s'ha de reconèixer. És a dir que, per tant, estem encara en una zona afavorida.

Ara bé, sobre el tema de què vostès parlen, si entenem que hi han zones que potser no surten afavorides, només hi ha un mecanisme; que coneguem els economistes i els polítics, només hi ha un mecanisme: partides compensadores, o esperar que el mercat faci la funció. Versió neoliberal o versió reformista: agafin la que vulguin. Europa va optar –jo penso que afortunadament– per la primera versió; versió d'introduir mecanismes compensatoris.

I sí que hi han estudis, és clar que hi han estudis que diuen: «Escoltin, la convergència real sembla que no va. Per tant, d'aquí es pot deduir que les partides compensatòries no serveixen per a res.» Home, és una deducció errònia, absolutament errònia. Com estariem si no hi haguessin partides compensatòries? Segurament pitjor del que estem; segurament les diferències serien més grans. I l'Estat espanyol ha reivindicat des de fa molt temps partides compensatòries –recordin vostès la batalla dels fons de cohesió–, però amb tota la raó del món, perquè, si amb l'esforç que s'ha demanat a l'Estat espanyol per integrar-nos a la moneda no tinguéssim partides dels fons de cohesió, aquí hi haurien greus problemes, aquí ja tindríem greus problemes. Per tant, jo penso que el manteniment de les partides compensatòries és un tema progressista i és un tema de justícia.

Quan es diu: «Escolti'm, l'efecte derivat...» –i voldria fer menció, i vostès em perdonaran, d'alguna anterior intervenció que aquí s'ha fet. L'efecte derivat vol dir que unes regions es desenvolupen i, com a conseqüència, el desenvolupament arribarà a unes altres. En quant de temps? De quina manera? Mentrestant, aquelles re-

gions, què fan? És que no hi han aturats? És que no hi ha gent per formar? És que no hi ha necessitat d'infraestructures? Aquest efecte, que és típicament neoliberal, és la doctrina típicament neoliberal, de dir «el mercat ho anirà fent», és un efecte, si més no, amb conseqüències socials que hem de valorar tots.

Nosaltres, el nostre Grup no estaria per aquí. Pensem que hi ha necessitats a territoris, diguem, pobres de l'Estat espanyol, que s'han de bastir, però ja –ja. No d'aquí a deu anys per efectes derivats: ja. I s'han de continuar fent. Altra cosa és que els comptes estiguin clars, que això sempre ho hem demanat: que els comptes estiguin clars –això és una altra història–, que se sàpiga el que es dona i el que es rep.

Per tant, home, miri, no, aquesta filosofia, pensem que pot ser una filosofia que pot crear alguna problemàtica, més que no solucionar-ho.

Anant concretament, ja, al que vostès ens proposen aquí, de demanar que la integració serveixi per millorar el conjunt de la població d'Europa, com no podríem sumar-nos a aquesta petició? Però parlaria altre cop del que he parlat, eh? És segur que Europa serà més pròspera unida, el conjunt d'Europa; el que no és segur és que tots els territoris i tots els col·lectius socials. I això empíricament es veu. Els liberals diuen: «El mercat ho arreglarà.» El mercat arregla el que ha d'arreglar: el benefici de les empreses i l'activitat econòmica; no es cuida dels col·lectius socials ni de les zones. Per tant, és un tema en què, hi insisteixo, calen partides compensatòries, eh?; si no, podem arribar a certs problemes –a certs problemes.

El següent tema que vostès plantegen és la balança fiscal negativa a Catalunya respecte a Europa, que es corregeixi. Tenen tota la raó, hi estem d'acord, i em sembla que hi ha una lògica sobre aquest tema.

L'altra qüestió és que nosaltres estiguem discriminats pels números, per números, respecte a altres zones europees que són del mateix nivell que la nostra. És evident, vull dir, és un argument, escolti'm, en què tenen raó, i la qüestió està clara.

Salto el punt 4 –després li parlaré, senyor Huguet, del nostre posicionament sobre el 4–, i vaig ja al punt cinquè, amb els diferents apartats. Vostès parlen de reestructurar els NUTS 2 perquè ens perjudiquen, hi estem d'acord; ens parlen també sobre tot el tema de, bé, les despeses europees, que es lliguin més al nivell de renda; que no es perdin fons europeus, responsabilitat del Govern, també hi estem d'acord; que hi hagin informes i estudis ens sembla perfecte. Ara, miri, senyor Huguet, nosaltres li votarem que no, no ens abstindrem –i vostè em perdonarà, amb tota la confiança que li tinc–, li votarem que no al punt 4. I li diré per què –naturalment, estem per discrepar; si no discrepéssim, doncs, no tindria sentit estar en formacions polítiques diferents–: aquí no coincidim. Vostès fan una afirmació: que els fons europeus fan que alguns territoris puguin exercir una competència deslleial en la captació d'inversions productives. No estem d'acord amb aquest tema, i no hi estem d'acord per dues raons.

Primera, perquè és molt genèric. Vostè, és clar, em dirà: «Hi han exemples concrets.» És possible, no li ho nego, però és genèric. I això pot ofendre o pot molestar –diguem-ho en un to més suau– alguna gent de fora de Catalunya, i pensem que això no seria positiu. No pensem que sigui aquest l'interès ni l'objectiu de vostès, però derivadament pot passar això.

I, segona, perquè nosaltres entenem que quan zones que estan en pitjors condicions, com col·lectius que estan en pitjors condicions, reben compensacions i les utilitzen, no és competència deslleial. La competència deslleial és per a aquell que està en igual condició que els altres utilitzar algunes qüestions que li permeten certs avantatges; aquí és una competència entre desiguals. Hi ha territoris a l'Estat espanyol que estan en situació diferent i que, lògicament, han de tenir unes ajudes i les utilitzen per captar inversions, i fan ben fet, al nostre judici, i les utilitzen en benefici de la seva activitat econòmica. No entenem que hi hagi competència deslleial. Això, sense menyspreu que la situació de Catalunya –li donem tota la raó–, quant a Europa, és una situació que hem de corregir.

Espero que no hagi molestat l'illustre diputat, i perdoni per la sinceritat del tema, però em semblava que des de la postura política del nostre Grup havíem d'aclarir-ho.

Moltes gràcies, senyors diputats, senyores diputades.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Oleart, que ho farà des de l'escó; moltes gràcies, senyor Oleart.

El Sr. Oleart i Comellas

Gràcies, senyor president. (*Pausa.*) Senyor president, moltes gràcies, des de l'escó mateix, i amb brevetat. Hem llegit amb interès, senyor Huguet, el text de la seva Moció; em sembla que ha fet un treball bastant important en aquest tema, que és una preocupació generalitzada, no solament del seu Grup. Però, efectivament, nosaltres, a l'hora de meditar i d'estudiar la possibilitat de donar suport, amb el nostre vot, a aquests punts de la Moció, li hem de dir que no hi estem d'acord, bàsicament en diversos punts: en el punt tercer; en el punt quart; en l'apartat *b* del punt cinquè, i també en els punts finals del punt cinquè, que són l'*f*, el *g*, i l'*h*. Evidentment, no podríem estar en desacord amb l'apartat *a* del punt cinquè, que és el que fa referència que el Parlament de Catalunya insti el Govern de Generalitat a posar tots els mitjans necessaris per impulsar la presència davant dels organismes europeus.

Jo penso que la nostra posició està molt clara, i sí dir-li que nosaltres estariem d'acord a donar suport a aquesta Moció si s'acceptessin aquestes esmenes que ha presentat el Grup de Convergència, que em sembla que en el fons, amb matisos molt suaus, vénen a dir el mateix, però sense potser aquest esperit de radicalitat, que és públic i notori en les intervencions del diputat senyor Huguet. (*Remor de veus.*)

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Daniel Terradellas.

El Sr. Terradellas i Redon

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la interpellació exposa o exposava una situació millorable en l'aplicació dels fons europeus a Catalunya. De fet, n'hem parlat en anteriors ocasions en aquest Ple i en comissions, hi ha pocs mecanismes, senyores i senyors diputats, de cooperació institucional a l'hora de dissenyar i aprovar les polítiques equilibradores de la Unió Europea, i, a més, hi ha poca transparència i poca adequació en les actuacions gestores dels fons comunitaris.

Esquerra Republicana proposa en la Moció, en un punt de la Moció, en diversos punts de la Moció, mesures que afecten la balança fiscal entre Catalunya i Espanya, i entre Catalunya i Europa, que té, al nostre entendre, més a veure amb el sistema d'encaix de Catalunya amb Espanya que no amb els fons europeus, si no és —que nosaltres podem compartir— que considerem que el dèficit de la gestió dels fons europeus ens porta a la situació o a part de la situació deficitària en què podem estar, per exemple, com analitza Unió de Pagesos. També afecta directament el nivell de recursos rebuts el fet que hi hagi un sistema de definició de les zones elegibles que és molt millorable, no sols perquè no formem part del gran pastís que és l'objectiu 1, sinó perquè són francament millorables les àrees d'objectiu 2, «declivi industrial», o les àrees d'objectiu 5.b, de «regressió rural», que sí que s'han decidit aquestes àrees aquí i a Madrid. Ara bé, malament aniríem a Catalunya i a Europa si entre les zones més necessitades, les d'objectiu 1, hi comptessin el Vallès, el Garraf, el Maresme, o el Baix Llobregat, com argumenta algun estudi que defensa Esquerra Republicana i que compara el PIB *per capita* de les comarques amb la seva paritat amb Europa.

En canvi, a ulls europeus hi podria encaixar algun territori certament necessitat d'ajut per aconseguir major igualtat d'oportunitats amb la resta d'Europa, alguna zona catalana. Aquesta és la funció dels fons estructurals, dels fons de cohesió: ajudar a reduir els dèficits estructurals, per solidaritat, però també perquè Europa no avançarà forta si no ho fa globalment, sense territoris arrossegats. Per això ens preocupen afirmacions com les que s'han fet, en el sentit d'anomenar competència deslleial les accions que es poden fer en territoris ajudats per la Unió Europea. Aquest llenguatge també aflora en algunes idees polítiques de dreta de països centreuropeus i té un preocupant component simplista, poc solidari i poc europeista. Els dèficits interns de Catalunya o a nivell europeu, com esperem que es puguin resoldre si no és amb polítiques equilibradores, que necessiten discriminacions positives, precisament?

En canvi, Esquerra Republicana reclama que els NUTS 2, que els àmbits territorials que afecten l'objectiu 1 tinguin un abast inferior a les comunitats autònomes per ajustar millor les zones elegibles als diversos nivells d'ajuts europeus. Ja hem comentat que la gestió dels

fons és millorable, i per tant, que en el marc de l'anomenada Agenda 2000 també caldrà millorar aquest aspecte, tot i que la tendència comunitària és més partidària de la concentració i la reducció de zones elegibles per passar-les del 51% dels europeus beneficiats que hi ha actualment fins al 35/40%, que es parla en el futur.

Aquest és un tema important, el del futur dels fons europeus, i en aquests moments s'està discutint a Brussel·les. Es reduiran de 6 a 5 els objectius? De 6 a 3?, com s'està parlant. Què quedarà entre l'objectiu 2 i l'objectiu 5.b que han de resoldre els problemes de les zones de declivi industrial i de regressió rural? Com quedarem afectats? Com esperem que es resolguin? El nostre Grup ja ha presentat una interpellació sobre la globalitat del futur dels fons estructurals i de cohesió i el rol que hi hauria d'haver jugat i que no ha fet el Govern de la Generalitat. Per això entenem com a vàlids aquells punts de la Moció d'Esquerra Republicana que apunten millores en aquest sentit.

Perquè tampoc tot és tan bonic com el que pintava l'honorable conseller a l'hora de respondre la interpellació, que donava com a satisfactòria la participació de Catalunya en els fons europeus, en les zones d'objectiu 2 i objectiu 5.b. Jo no les veig tan bones, sincerament, la mateixa comparació que feia ell en comparar el percentatge que rebem de fons europeus amb la resta d'Espanya. Mirin vostès, de la zona d'objectiu 2, zones de regressió industrial, rebem el 47,6% d'Espanya, però tenim el 49,1% de la població, i en zones d'objectiu 5.b rebem el 22,3% d'Espanya, però som el 26,7% de la població, jo no veig que això sigui tan satisfactori com deia el conseller.

Del que sí que ens aprofitem més, més que altres territoris, és dels fons de cohesió i de les iniciatives comunitàries i de les accions dels objectius 3 i 4 que no són territorialitzats, però això, sobretot, és mèrit de les diverses institucions, també, i sobretot les locals, que se n'aprofiten. És en aquest sentit, senyores i senyors diputats, que el nostre Grup votarà favorablement si s'accepta l'esmena de Convergència i Unió al punt 1, el nostre Grup s'abstindria en els punts 2 i 3; votarem contrari, pels arguments que he donat anteriorment, el punt 4, i de les diverses lletres del punt 5, anunciem el vot favorable a totes, amb un prec al senyor diputat proposant: nosaltres entenem, sincerament, que la modificació dels àmbits dels NUTS 2 és positiu per a Catalunya, sobretot pensant en l'Agenda 2000, que s'haurà de parlar d'aquí a quatre dies, però entenem que, l'àmbit territorial, situar-lo només en comarques ens sembla que és escàs, que no és realista. És en aquest sentit que proposem al senyor Huguet que retiri la paraula «comarques» i permeti que sigui «agrupació de comarques», com a àmbit d'objectiu 1...

(Remor de veus.)

El president

Prego als senyors diputats que guardin silenci!

El Sr. Terradellas i Redon

Moltes gràcies, senyor president, ja acabo.

(Persisteix la remor de veus.)

Per acabar, Esquerra Republicana...

El president

Ho repeteixo, guardin silenci!

El Sr. Terradellas i Redon

Esquerra Republicana té raó en denunciar l'escassetat de recursos destinats a recerca i investigació quan hauria de ser un puntal de la política europea a casa nostra. El nostre Grup hi afegeix també que és notòria l'escassa participació dels ajuntaments en aquests fons, tant pel que fa a les taules de decisió governamentals a Espanya i a Catalunya, i també en els àmbits de control i de seguiment de la gestió. També estem marginats en la recepció de recursos en els àmbits locals, mentre que la Generalitat i l'Estat s'emporten el paquet gros, els ajuntaments estan per sota del 20%.

I per acabar, senyores i senyors diputats, voldria dir, en nom del nostre Grup, que és veritat que necessitem fons europeus, però també que necessitem aplicar-los millor, que cal més entesa institucional i més cooperació dels agents socials i tocar més de peus a terra. Costa d'entendre, senyores i senyors diputats, que es pugui gemenar per no tenir prou fons destinats a les zones pobres de la Unió Europea, i alhora voler presumir de ser un dels quatre millors motors d'Europa.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Per dir que el Grup d'Esquerra Republicana accepta el conjunt d'esmenes, moltes d'elles d'estil o lingüístiques, presentades pel Grup de Convergència i Unió. Lamentar que, malgrat tot, el Grup majoritari –que donaria la possibilitat de guanyar– no hagi acceptat aquesta qüestió que ara el diputat Terradellas acaba de situar sobre la taula i que jo mateix he subratllat, la necessitat de plantejar-se –tot i que el senyor Ferran Pont ha reconegut que potser seria bo plantejar-s'ho, per tant, li agafem la paraula i a veure si és veritat– el tema de la territorialització. Possiblement, l'estimació dels estudis que he presentat jo mateix és exagerada, perquè hi ha fenòmens de moviment de població que llavors la riquesa es crea en un lloc i la gent dorm a un altre, però que segur que hi hauria unes parts de Catalunya que possiblement estarien per sota els nivells, si estimem en renda *per capita* a paritat en preu adquisitiu dels nivells europeus i que, per tant, ens farien receptores de fons. Per tant, lamento, en tot cas, que no accepti aquest apartat i tampoc el dels estudis. És cert, vostè ha anunciat que hi hauria nous estudis, però jo crec que és bo, un Govern també és bo que prevegi i personalment ens preocupa que passarà, ho repeteixo, quan el 2006 s'acabi la recepció de fons europeus a les zones que fins ara l'Estat espanyol, que és el que en rep més d'Europa, han rebut

objectiu 1, la pressió..., perquè, és clar, si això realment hagués contribuït a la confluència real, com que no hi ha contribuït, ens trobarem d'aquí a set anys que l'única solució que continuaran tenint aquests territoris és continuar pidolant, per tant, jo em sembla que seria bo que la Generalitat preveïés què pot passar quan s'esgotin la recepció de fons estructurals d'objectiu 1, i preveure les conseqüències que pot tenir de pressió sobre Catalunya una zona que ja, com hem dit abans, rep aquesta qualificació, diguem, de ric entre pobres i que la posa en una situació, francament, de desavantatge, aportant a Europa una mitjana del 0,5% del seu PIB, quan Alemanya, que està molt per sobre, o Holanda, que està molt por sobre, hi aporten també un 0,6 del seu PIB, i en canvi Bèlgica, Luxemburg i Dinamarca són receptores netes de la Unió Europea, mentre nosaltres hi aportem... Per tant, jo crec que és bo estudiar-ho, i tot el que sigui transparència seria bo, però en fi, en tot cas lamentar que no hagi acceptat aquest apartat. I que, evidentment, hi ha una part del cofinançament..., jo no pretenia en la meua proposta que es fes front a tots els programes europeus, però sí que és cert que es perden molts diners degut a manca de cofinançament.

Però en tot cas, en definitiva, acceptaré també la proposta del senyor Terradellas pel que fa a l'eliminació de la paraula «comarques» en l'apartat corresponent, que és l'apartat 5.b; elimino la paraula «comarques» i per tant la lletra «o» que va darrere també, i quedaria «reclamar que es delimitin les zones NUTS 2 a través d'agrupacions de comarques», que permetria una recepció, segurament, de fons europeus que ara no hi tenim accés. I, en tot cas, simplement acabar, repetim, acceptant les esmenes presentades pel Grup de Convergència i Unió, el suport de la resta de grups a aquesta Moció, perquè entenc que tindrà una força que surti recolzada majoritàriament, i en la línia que ha seguit Esquerra Republicana en aquests àmbits, un tema que entenem que té abast estructural, que té una dimensió estructural, el que és conegut per la Universitat de París com a model català, el fet que una zona com nosaltres, per sota de la mitjana europea de riquesa, estiguem aportant netament a Europa, jo crec que això, que la cambra en sigui conscient, que haguem pogut posar-ho sobre la taula i que hi hagi unanimitat en aquesta detecció del problema, ens sembla que..., ens fa feliços, i per tant amb això acabo la meua intervenció.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Acabat el debat, procedirem a la votació de la Moció. Queda clar, suposo, per a totes les diputades i diputats, que les esmenes del Grup de Convergència i Unió que afecten els punts 1 i 2 i les lletres del número 5, a, c, d i e, han estat assumides pel Grup proponent. En conseqüència, sobre la base de les notes que he pres, proposaria –ja em corregiran els portaveus en tot cas– els següents blocs de votació. (El senyor Pont i Puntigam demana per parlar.) Hi ha un punt retirat?

5538

El Sr. Pont i Puntigam

Senyor president, sí, l'esmena presentada pel Grup de Convergència i Unió en el punt 5 lletra *a*, en la meua intervenció he anunciat la seva retirada.

El president

D'acord. Votaríem, per tant, en primer lloc els números 1, 2, 5.a, 5.c, 5.d i 5.f. Votaríem també, perquè així m'ha estat demanat directament, votació separada, del punt 4. No va bé? Endavant. (*Remor de veus.*)

No parlin tots alhora. Senyora Nadal, primer.

La Sra. Nadal i Aymerich

Sí, gràcies, senyor president. Nosaltres demanaríem tres blocs de votació, per una banda els punts 1 i 2, i del punt 5 les lletres *c*, *d* i *e*.

El president

c, *d* i *e*?

La Sra. Nadal i Aymerich

Exacte, senyor president. Per una altra banda, els punts 3, 4 i 5, els apartats *b*, *f*, *g* i *h*.

El president

Em permet, 3, 4, 5, repeteixi-ho.

La Sra. Nadal i Aymerich

Del 5, els apartats *b*, *f*, *g* i *h*, senyor president. I finalment, de l'apartat 5, del punt 5 l'apartat *a*.

El president

Així són tres blocs.

La Sra. Nadal i Aymerich

Tres blocs.

El president

Senyor Ferran Pont.

El Sr. Pont i Puntigam

En el nostre Grup, aquesta votació, aquesta ordenació que fa el Partit Popular li va bé.

El president

El Grup Socialista demana votació separada?

El Sr. Clotas i Cierco

No, senyor president, és que no coincideix amb el que ha formulat el Grup Popular, per tant... Jo li puc dir el que convé al Grup Socialista. Es poden fer també tres blocs: un bloc és el punt primer i tot el cinquè; un altre bloc és el punt segon i tercer; i una altra votació és el punt 4.

El president

Cada vegada està més complicat això. Em penso que el millor és votar punt per punt, i lletra per lletra, i així ens aclarirem més clarament.

Iniciem les votacions, per tant.

Primer votarem el punt número 1. Iniciem la votació.

El punt número 1 ha estat aprovat per unanimitat de les diputades i diputats presents en l'hemicicle.

Votarem, seguidament el punt 2.

El punt 2 ha estat aprovat per 78 vots a favor, cap en contra i 29 abstencions.

Pregunto: els punts 3 i 4 es poden votar conjuntament?

No, d'acord. Anem a votar el punt número 3.

Iniciem la votació del punt número 3.

Aquest punt 3 ha estat refusat per 20 vots a favor, 58 en contra i 29 abstencions.

Votarem seguidament el punt 4. Iniciem la votació.

Aquest punt ha estat refusat per 11 vots a favor, 95 en contra i una abstenció.

Procedirem seguidament a votar el punt 5 lletra per lletra.

Començarem votant el punt 5.a. Iniciem la votació.

Aquesta lletra *a* ha estat aprovada per 98 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.

Votarem seguidament el punt *b*. Iniciem la votació.

Aquest punt ha estat refusat per 48 vots a favor, 57 en contra i una abstenció.

Votarem seguidament la lletra *c*. Iniciem la votació.

La lletra *c* ha estat aprovada per 106 vots a favor.

Procedirem seguidament a votar la lletra *d*. Iniciem la votació.

Aquesta lletra *d* ha estat aprovada per 107 vots a favor; és a dir, la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents en l'hemicicle.

Votarem seguidament la lletra *e*. Iniciem la votació.

Ha estat aprovada aquesta lletra per 106 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

La lletra *f*, iniciem la votació.

Aquesta lletra *f* ha estat refusada per 49 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

I procedirem seguidament a votar la lletra *g*. Iniciem la votació.

Aquesta lletra ha estat refusada per 49 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

Iniciem seguidament la darrera de les mocions de l'actual Ple; és a dir, el punt dinovè de l'ordre del dia. (*Remor de veus.*)

Perdó, perdonin, falta votar el punt *h*. Perdonin la meua pressa.

Iniciem la votació del punt *h*.

El punt *h*, la lletra *h* ha estat refusada per 49 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política hidràulica, especialment pel que fa referència als camps de golf.

I ara sí, procedirem a substanciar la darrera Moció d'aquest Ple: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política hidràulica, especialment pel que fa referència als camps de golf, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds; té la paraula per exposar la Moció el diputat senyor Joan Boada, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, aquesta Moció subsegüent a la interpellació sobre la política hidràulica amb relació als camps de golf ve determinada a partir de la denúncia que va fer el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds que demostrava que la Junta d'Aigües, el Govern de la Generalitat, ha eximit del cobrament del cànon d'infraestructures hidràuliques els clubs de golf des del 1991 fins a l'actualitat, i que posteriorment arriba a un acord, al marge de les previsions legals, i redueix el pagament una sisena part a aquests clubs de golf.

El conseller en la interpellació negava l'existència del conveni que nosaltres denunciàvem i l'acord amb els clubs de golf. Nosaltres els vam demostrar l'altre dia i avui de la mateixa manera que, a partir de la data del conveni, els clubs de golf s'inventen unes declaracions trimestrals de consum d'aigua i a partir d'aquests fraudulents consums, sense comptador d'aigua, la Junta d'Aigües emet unes factures per cobrar una part del cànon d'infraestructures hidràuliques. Ja ho vam demostrar amb els consums i les factures, vam demostrar que la Junta d'Aigües va aplicar veritablement aquell conveni que va signar amb els clubs de golf: l'acord, més o menys..., varen fer un capmàs de pagar 160 mil pessetes l'any per camp de divuit forats, i depenent dels forats, doncs, pujava o baixava aquesta xifra.

Dèiem, també, que tota aquesta trama estava dirigida pel president de la Junta d'Aigües, el senyor Rosell, amb el suport d'aquesta xarxa d'assessors de què s'ha dotat la Junta, i concretament era el senyor Antoni Casadevall qui portava els contactes amb els clubs de golf i qui va tancar aquesta negociació fraudulenta des del nostre punt de vista. En la interpellació, un altre argument que esgrimia el senyor Macias i abans, també, el senyor Pujol, el president de la Generalitat, era el suposat buit legal en l'aplicació del cànon d'infraestructures hidràuliques als camps de golf. Aquest és un element que nosaltres vam dir que no existia aquest buit legal i els ho intentarem demostrar avui també en aquesta Moció.

Miri, en dret tributari no es pot afirmar mai que hi ha un buit o una llacuna legal, quan es realitza el fet imposable d'un tribut, segons que ho estipula l'article 25 de la Llei general tributària. I quin és el fet imposable del

cànon d'infraestructures hidràuliques establert per la Llei 5/90, la Llei d'aigües? Diu: «El consum d'aigua que fan els contribuents, tant si es refereix a l'aigua procedent d'una entitat subministradora, com si es refereix al proveïment que, per mitjans propis o concessionals i per si mateixa faci una persona física o jurídica usuària de l'aigua». En l'activitat de gestió d'un camp de golf, és obvi que es realitza aquest fet imposable constituït pel consum d'aigua. Em sembla que no calen més explicacions.

Certament que la llei, encara que es produeixi el fet imposable que ja he demostrat, pot declarar determinada activitat no subjecta a l'impost o bé exempta d'aquest, n'hi ha casos. Una lectura poc atenta, que ens temem que és la que va fer el Govern, o si més no el senyor conseller Macias, i fins i tot el president Pujol, de l'article 9.4 de la Llei 5/90 a què m'he referit anteriorment, i en el seu apartat *b*, declara no subjectes al cànon els aprofitaments per a reg. Podria fer pensar aquesta lectura poc atenta que el reg d'un camp de golf entra dins d'aquest supòsit de no subjecte. Segons que preceptua l'article 23.2 de la Llei general tributària, «quan l'ordenament tributari no defineix els termes que fa servir a les seves normes, la regla interpretativa a seguir és la d'entendre-la conforme al seu sentit jurídic, tècnic o usual, segons procedeixi». I si acudim a la legislació general d'aigües, que és on hem d'anar, fàcilment comprovem que el reg, com a concepte jurídic, només és el referit al regadiu agrari; a l'article 58.3 de la Llei d'Aigües del 85 així ho especifica.

Així ho confirma, també, l'article 20.4 del Reglament per a la gestió del cànon d'infraestructures hidràuliques aprovat pel Decret del 1990, que en el seu apartat *a* clarifica que aquesta no subjecció se circumscriu al reg agrícola; els mateixos reglaments fets pel Govern de la Generalitat deixen clar que quan es refereix a reg, es refereix a reg agrícola, i, que jo sàpiga, els camps de golf no sembren userda ni cosa semblant. Aquest és un element, em sembla, que demostra prou clarament que de cap de les maneres es pot parlar de buit legal.

Un cop establert que es realitza el fet imposable del cànon d'infraestructures hidràuliques i que l'activitat està subjecta a l'impost, la hisenda pública ha d'optar necessàriament i obligatòriament, per imperatiu legal, per l'aplicació de la norma i procedir a la corresponent liquidació. El que no poden fer mai les autoritats i funcionaris responsables de l'Administració tributària és abstenir-se de liquidar un tribut, omissió amb què incorrerien en falta disciplinària greu o molt greu. I menys encara poden substituir allò que estableixen les normes reguladores del tribut per acords amb els contribuents al marge de les previsions legals, ja que aleshores, a més d'incórrer en falta administrativa, aquesta conducta podria arribar a subsumir-se a la que tipifica l'article 436 del Codi penal, que deixa molt clar que no es pot arribar a aquests tipus de convenis fraudulents i que és penat amb tres anys, d'un a tres anys de presó.

I això és el que ha fet el Govern de la Generalitat, i això que he descrit anteriorment és el que ha fet la Junta d'Aigües, i per aquesta illegalitat clara, contundent, el Govern ha d'assumir les corresponents responsabilitats

polítiques. Ja ho dèiem a l'anterior intervenció de la interpellació, i dèiem que ho havia de fer per tot un seguit de causes, que les puc tornar a repetir, o en tot cas, fins i tot ampliar. Vam dir que ho havia d'assumir per decència, per higiene democràtica, per restablir la confiança dels ciutadans en el seu Govern. El Govern, s'ha vist claríssimament en aquest procés, no tracta a tothom igual; uns, els poderosos, en aquest cas els propietaris dels camps de golf, tenen més privilegis, se'ls tracta millor, suposadament pel seu estatus social, i fins i tot, potser, per la seva riquesa, i fins i tot, també, per les seves relacions amb alguns membres del Govern. I no se'ls tracta igual que a la resta de ciutadans d'aquest país. O si no, els expliqui als més de setanta mil famílies que mantenen el rebuig al preu de l'aigua, que porten unes mobilitzacions importantíssimes i que el tracte no és, ni de bon tros, el mateix. Fins i tot la mateixa Confederació d'Associacions de Veïns ha demanat al fiscal que intervingui d'ofici en aquest fet suposadament delictiu.

Per això, davant d'aquests fets que nosaltres hem relacionat, davant la inexistència de buit legal, davant l'existència d'aquesta trama de la Junta d'Aigües per tal d'afavorir un grup social concret, produint aquesta illegalitat, nosaltres presentàvem aquesta Moció, que esperem que rebi el suport de la cambra, ho repeteixo, per les qüestions que abans explicava, per decència i per higiene democràtica, no solament del que està directament implicat, sinó fins i tot, també, de la resta de partits polítics. Per això nosaltres demanem que el Parlament de Catalunya reprovi la política hidràulica de la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques, referent a la recaptació del cànon d'infraestructures hidràuliques als camps de golf, que ja hem denunciat que no ha estat fet així.

A més a més, el Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a assumir les responsabilitats polítiques que deriven de l'actuació abans esmentada, fent efectiu el cessament de l'actual president de la Junta d'Aigües, que és el mateix que ja hi era quan es varen donar tots aquests fets i que era el que hi va donar el vistiplau i va provocar aquesta situació que nosaltres hem denunciat.

I, per últim, sembla que seria una qüestió de justícia clara i meridiana, que si no es tingués en compte no ho entendria absolutament ningú, donar estricte compliment a les previsions de la normativa legal –ja hem explicat que no hi ha buit legal– en relació amb la recaptació del cànon d'infraestructures hidràuliques als camps de golf; que paguin, com marca la llei, que paguin com la resta de ciutadans, si veritablement ens volem creure que el Govern de la Generalitat tracta tots els ciutadans per igual.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Ha presentat una esmena el Grup de Convergència i Unió; per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Ramon Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellourens

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'aleatorietat de la tramitació parlamentària va fer que en el proppassat Ple es tractés per dues vegades la mateixa qüestió, la qüestió dels camps de golf. En primer lloc, hi va haver un debat entre el senyor Jordi Portabella i el president de la Generalitat sobre aquesta matèria, i després, en el curs d'una interpellació aparentment sobre la política hidràulica a la Generalitat, del senyor Boada, es va tornar a tractar el tema i de forma exclusivament. Pel que sembla, pel senyor Boada, la política hidràulica de la Generalitat, o la política hidràulica de Catalunya passa exclusivament per tractar la temàtica dels camps de golf.

Aleshores, òbviament, jo vaig seguir, com la resta dels diputats, el debat i jo crec que amb tota nitidesa va quedar d'una claredat total quins són els fets que hi ha, en definitiva, què és la realitat, quina és la realitat. Es van dir moltes coses, el senyor Boada va explicar moltes coses, va fer moltes acusacions, avui les ha repetit amb la mateixa vehemència, però amb la mateixa manca de suport real, perquè no és la realitat que ens envolta, no és la realitat d'aquesta situació del cànon. (*Remor de veus.*) La realitat única i exclusiva és que hi ha una vintena de camps de golf que, per motius, alleguen, d'interpretació ambigua o possible d'un article sobre les exempcions del cànon corresponent, creuen estar-ne exempts. I aquesta és la situació.

Aleshores, és clar, nosaltres, no és que hàgim quedat sorpresos, però sí que ens ha estranyat una mica el contingut de la Moció, perquè, és clar, la Moció –ja l'ha explicada el senyor Boada– parla grandiloqüentment de reprovacions, de cessaments, d'assumpcions de riscos, de responsabilitats, i altres endergues. Però, en definitiva, hi insisteixo, la realitat només és aquesta, i per això nosaltres, que malgrat tot i la llarga experiència de convivència pacífica i civilitzada que tenim amb el senyor Boada, sabem de la seva pugnacitat, sempre, i al llarg d'aquest matí ho hem demostrat a bastament, hem intentat arribar a acords, en allò que sigui possible, petits, si cal, però donar passes. I és el que hem intentat fer, no sé si amb bon èxit o no, després ens ho dirà el senyor Boada. Perquè en aquesta línia que l'única realitat que es va palesar va ser aquesta situació d'enfrontament jurídic sobre l'abast de l'exempció, i recollint, si no ho recordo malament, unes paraules del president de la Generalitat, que li va contestar al senyor Portabella, creiem que val la pena..., perquè en definitiva seran els tribunals de justícia que decidiran qui té raó, però hi ha un altre camí, que és el que ens correspon a nosaltres, que és fer un text que no tingui possible atacament, i per això presentem una esmena, afirmant que es demana al Govern de la Generalitat que en una reforma, que pel que sembla, i tots coneixem, pot ser propera de la normativa sobre aquestes matèries, es deixi ben clara aquesta situació, separant el que és el reg, hi estem d'acord, el que és pròpiament el reg agrícola i el d'activitats esportives.

Bé, i dit això podria acabar, però és que el senyor Boada, i avui ha continuat, va dir moltes coses, i a mi em preocupen, em preocupen perquè les diu sempre, que és el tema que ja *sir* Francis Bacon, a cavall del segle

XVII i XVIII, ja va resoldre, com és que persones racionables, persones preparades siguin, estiguin en la impossibilitat de reconèixer la realitat. (*Rialles i remor de veus.*) Bacon va dir, i és ben cert, que hi ha una sèrie d'elements, una sèrie de factors que fan que amb la màxima de la voluntat moltes persones siguin incapaces de conèixer el món que els envolta, de reconèixer-lo, i ell en deia, com saben, suposo, *idola*. Concretament hi ha l'*idola theatri*, que és la manca d'aprehensió de la realitat per motius ideològics. Clar, el senyor Boada l'altre dia, i avui, suara, o a primera hora d'aquest matí, en un tema de política de transport, en un tema totalment menor d'uns documents administratius, ha sortit la paraula «els poderosos», i aquí, per mi, perdoni'm senyor Boada, rau el fons de tota la seva preocupació per aquest tema, perquè per nosaltres, per mi, és una anècdota (*veus de fons*), vostè està obsessionat, i el seu Grup, està obsessionat (*veus de fons*), i reconec..., senyor Guillot, vostè em va interrompent, vostè té mestres en un altre hemicycle, no aquí (*rialles i remor de veus*)... Reconec que és una troballa semàntica aquesta expressió, «els poderosos», perquè té un dring amenaçador, ningú sap ben bé què és, i, a més permet, reciclar un paleomarxisme ja un xic de «capa caiguda». I, aleshores, és clar, el senyor Boada diu: «poderosos igual a golf». (*Remor de veus.*) El golf és un esport com qualsevol altre, higiènic (*remor de veus*), sí, sí, no sé si higiènic democràticament, com tots nosaltres, però higiènic i saludable (*veus de fons*), és molt útil, és un esport que és molt útil per a la gent sedentària, com som la majoria de nosaltres, i per a la gent gran, com malauradament cada vegada som més la majoria de nosaltres, i fins i tot els metges recomanen la pràctica del golf a les persones visceralment i apassionades. (*Rialles i remor de veus.*)

Miri, el golf en un moment determinat, en una situació concreta, pot ser que algú tingui una possible inclinació cap a barrejar-ho amb situacions elitistes, però és que això és un fet purament marginal i no té res a veure amb la realitat. Pensin que el golf, tal com el coneixem, va néixer a Escòcia el segle XIV i que el 1471 el rei d'Escòcia Jaume II va fer un decret, ratificat per dos cops al llarg d'un segle pel Parlament escocès, prohibint la pràctica del golf perquè tota la població, alts, mitjans i baixos, es dedicava a la pràctica del golf. Avui dia, als Estats Units, suposo que sap, senyor Boada, que hi ha més de deu milions de golfistes censats (*remor de veus*); suposo que haurà vist fotografies al Japó en què –no conec la terminologia, a diferència de vostè, del golf, però bé– l'àrea de començar el recorregut, haurà vist fotografies al Japó que és de tres pisos, de tanta gent que juga a golf. (*Rialles i remor de veus.*)

Bé, en definitiva, aquesta és la situació, aquesta és la realitat, però, i aquí podríem acabar, però, senyor Boada, vostè hi ha fet una referència, l'altre dia també, i avui més específicament..., aquí hi ha altres temes conflictius en relació amb el rebut de l'aigua, i això és el que em preocupa, perquè aquest tema de l'*idola theatri*, aquesta confusió de la pròpia ideologia amb la realitat, pot ser traduït aquí. Pensi que per això..., vostè recordarà que el senyor conseller, que és una persona ponderada, si n'hi ha, i fins i tot flegmàtica, li va contestar, fonamentalment, una cosa, va dir «escolti, el que està

dient vostè és un torpede en la línia de flotació». I sap per què? M'imagino, no ho sé, no n'he parlat amb ell, m'imagino que és perquè vostè, avui no ho ha dit, sincerament, però l'altre dia sí que ho va dir, vostè va fer també una altra analogia dient: «pacte igual a conxorxa; cessió igual a delictes, Codi penal», aquest article 400 no sé quants, que ara vostè el té a la capçalera del llibre i suposo que cada dia se'l va repassant. (*Rialles i veus de fons.*) Aleshores pensi que, és clar, vostè des de la seva *idola theatri*, quan veu això, ho aplica al que vostè en diu «poderosos», ara, un altre ho podria aplicar exactament igual a associacions de veïns o el que sigui. Això no fa cap favor – i això li ho va dir el conseller – al desig que suposo que tots tenim, inclosos vostès, de resoldre, de trobar una sortida a aquesta temàtica, que sí que és important i que sí que és greu.

Per tant jo li prego, senyor Boada, com a final, que punxi la bombolla d'aquest gueto mental, accepti aquesta esmena que no li dóna satisfacció, però que això ens permet, amb el consens de tots els grups, fer que aquesta solució passi per la reforma inevitable, que vindrà en breu, de la legislació, i que això dóna, també, possibilitat que aquest consens es reproduïxi, com tots desitjaríem, en la solució d'aquest altre problema social, i aquest sí que és un problema greu.

Moltes gràcies, senyor president, moltes gràcies senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Poden intervenir, per fixar la seva posició, els grups que no han presentat esmenes. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. Pel que fa al Grup Mixt, anunciar el vot favorable de tots els punts de la Moció i el suport incondicional a aquesta del diputat d'aquest Grup, el senyor Fidel Lora.

I, pel que fa als diputats del Partit per la Independència, hem de manifestar que per nosaltres aquest és un debat una mica empipador, perquè no se'ns demana un posicionament o un pronunciament a partir de criteris polítics, o a partir de criteris ideològics, o a partir de criteris d'una gestió certa, amb dades certes, sinó que se'ns reclama o se'ns posa en la tessitura de fer una acció de fe, perquè aquí hi ha una denúncia, exposada pel senyor Boada, en la qual s'anuncia que hi ha un perdó per part del Govern de la Generalitat, del cànon que haurien de pagar els camps de golf, si no el perdó, sí la reducció del cànon fins a una sisena part del seu import global, la qual cosa és una denúncia greu i que, per tant, mereixeria ser tinguda en consideració.

Per altra banda, hi ha les declaracions del Govern, les declaracions del president de la Generalitat, les declaracions del conseller de Política Territorial negant aquesta condonació, negant aquest acord i manifestant que s'han fet les reclamacions reglamentàries pertinents i que no s'ha donat cap tracte de favor, sinó que aquesta reclamació transcorre pels viarans reglamentistes, judicials pertinents.

Hem de reconèixer que el tema, en certa manera, és espectacular, i espectacular potser no és la paraula, però sí té un cert morbo, morbo perquè els camps de golf es vinculen –com ara es discutia per part del senyor Escudé–, amb justícia o sense justícia, a ciutadans d'una certa elit. Per tant, si fos certa aquesta condonació del deute, es tractaria del reconeixement d'un tracte de favor que fa el Govern de la Generalitat als rics, als poderosos, en la terminologia usada pel senyor Boada.

Morbo, també, perquè aquest conflicte es contraposa al conflicte amb la Confavc, que, vist des de fora també, amb justícia o sense justícia, dóna la impressió que representa els més dèbils i, per tant, la relació en aquest conflicte és una relació, una negociació, si més no pel que es desprèn de les informacions que van sorgint, d'una certa duresa. Més encara quan davant les informacions que han sortit sobre aquest tema, la Confavc presenta o porta aquestes denúncies davant del fiscal perquè estudiï si és pertinent la presentació de l'oportuna querella criminal.

I, finalment, el morbo perquè es reclamen reprovacions i cessaments de determinats responsables del Govern de la Generalitat. Davant d'aquestes circumstàncies i sense més proves que nosaltres tinguem que la paraula dels uns contra la paraula dels altres, el que farem és votar favorablement el punt número 2 de la Moció, és a dir, donar estricte compliment a les previsions de la normativa legal en relació amb la recaptació del cànon d'infraestructures hidràuliques als camps de golf, com no podia ser d'altra manera, el que fa justament aquest punt de la Moció és dir que es compleixi la llei, i nosaltres estem a favor que en aquest tema, com en tots els temes, es compleixi la llei.

Perquè, d'altra banda, independentment d'altres consideracions, s'interpretaria molt malament que això no tirés endavant, i això independentment –que és perfectament legal, perfectament possible, que ho és– que la Federació faci una interpretació de la normativa legal contradictòria amb la interpretació que fa el Govern de la Generalitat. Aquí es pot donar perfectament aquesta contradicció interpretativa, però això no obsta que el Govern de la Generalitat compleixi la llei, és a dir que faci els requeriments pertinents i faci la reclamació judicial si finalment els camps de golf no paguen de manera voluntària.

En els altres dos punts, la reprovació de la política hidràulica i el cessament del president de la Junta d'Aigües, no hi podem donar recolzament, donat que no tenim elements de judicis per pronunciar-nos ni a favor ni en contra, no tenim constància que això sigui com ha denunciat el senyor Boada, i, per tant, aquí aplicarem aquell principi penal –que tampoc està absolutament fora de context donades les referències que s'hi han fet, al Codi penal– del *in dubio pro reo*.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, després de la interpellació que va substanciar al darrer Ple el Grup d'Iniciativa - Els Verds i de la pregunta oral que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana va fer al president Pujol, va quedar demostrat, al nostre entendre, que els clubs de golf no han pagat mai el cànon hidràulic que els correspon per la Llei des del mateix any que es va aprovar aquesta Llei. Per tant, aquí s'ha produït una discriminació evident a les activitats o a les persones que sí paguem el cànon hidràulic, el cànon d'infraestructures de l'aigua. Per tant, hi ha un procediment en el qual la Generalitat no ha tingut el mateix tractament o la mateixa anàlisi de la situació vers, com deia bans, diferents activitats o diferents persones.

És també, al nostre entendre, incontestable que s'ha produït un acord entre la Junta d'Aigües i el president de la Federació de Camps de Golf, o bé una representació de la Federació de Camps de Golf. I això és evident, perquè nosaltres vam aportar unes fotocòpies d'unes cartes en les quals el president de la Federació de Camps de Golf informava els presidents dels camps de golf que havien arribat a un acord, citava, de l'acord, quines quantitats d'aigua havien de declarar com a consum i, fins i tot, els posava una postdata en què els deia: «Sobretot no us equivoqueu, heu consumit aquests litres d'aigua.» Per tant, això és, al nostre entendre, incontestable, com deia abans, i, per tant, marca una manera de fer política que nosaltres no compartim.

I tot això relacionat amb un esport, amb un esport que tots estem habituats a practicar –com passa als Estats Units–, que els caps de setmana ens debatem entre anar al mar, a la muntanya o al camp de golf, i en el qual les llicències proliferen de manera espectacular, fins a plantejar-nos la necessitat que es creïn nous camps de golf perquè cap d'ells està no saturat, sinó que quan un hi va i es vol fer soci de seguida li diuen que és impossible perquè hi ha multitud de ciutadans i ciutadanes que fan cua per entrar en aquests camps de golf. Evidentment, això procedeix que per ser soci d'un camp de golf l'entrada és pràcticament gratuïta. És a dir, jo no he vist esport més barat que el golf, no és que sigui dels poderosos, és que tu pots anar a qualsevol camp de golf i demanar el teu accés sense que pràcticament et demanin res més que el número del carnet d'identitat, la teva adreça i el teu telèfon. (*Remor de veus.*)

Per tant, el que s'hauria de veure és que els arguments dels poderosos es trobessin en els arguments dels camps de golf, però no és aquí on trobem els arguments *poderosos*. Els camps de golf, quan intenten no pagar el cànon d'infraestructures hidràuliques, no utilitzen arguments *poderosos*, utilitzen arguments tan banals com dir que són sense finalitat de lucre i que, per tant, això els ha d'afavorir a l'hora de pagar el cànon d'infraestructures de l'aigua, o tan banals com dir que ells fan reg, i que, per tant, se'ls ha d'equiparar als pagesos.

En aquestes cartes que s'adreçaven entre la Federació de Camps de Golf i la Junta d'Aigües es demanava que es tingués en compte que ells feien el reg com els pagesos, però que, a més a més, els pagesos n'obtenien un

benefici, perquè del reg obtenien uns fruits que després venien, cosa que ells no feien. Arguments gens poderosos per a un esport molt gratuït.

Per tant, nosaltres estem d'acord que, efectivament, en el que fa referència al cànon d'infraestructures hidràuliques als camps de golf, la Conselleria de Política Territorial ha comès un error, i creiem, també, que ha d'assumir les responsabilitats polítiques que es deriven de l'actuació abans esmentada. No ens sembla tan espectacular, però, com per demanar el cessament de l'actual president de la Junta d'Aigües, i, per tant, en aquest apartat del primer punt, no hi votarem a favor.

Votarem a favor, també, del segon punt, perquè en el segon punt es diu una cosa que nosaltres ja vam defensar en la pregunta oral, i és que no és veritat que hi hagi un buit legal. El que hi ha és una explicació en la Llei del cànon, en què es diu que queda exempt del cànon d'infraestructures el reg, però després, en altres legislacions, queda explícitament i meridianament clar que és el reg. Per tant, no és cert que hi hagi un buit legal. Però, donat que hi ha unes circumstàncies actuals en les quals s'està proposant un nou marc de llei d'aigua, l'esmena que presenta el Grup de Convergència i Unió pensem que és una esmena que és positiva, i nosaltres li demanem al Grup d'Iniciativa - Els Verds que l'accepti, perquè nosaltres considerem que és positiu que s'aprovi aquesta esmena que ha presentat el Grup de Convergència i Unió.

És a dir que nosaltres estariem d'acord que a la nova llei quedés indiscutiblement clar, segons sembla, en el mateix paràgraf, per tal que no s'indueixi a confusions, que hi ha una diferència clara entre el reg per a usos agrícoles i els lúdics, però creiem, també, que, sense ser cap espasa legislativa, es dedueix que no hi ha cap forat legislatiu que pugui induir a la confusió, si no és la pròpia ment que intenta induir a la confusió. (*Remor de veus.*) Per tant, nosaltres votarem a favor de la meitat del primer punt, votarem tot el segon punt, demanem al Grup d'Iniciativa - Els Verds que accepti l'esmena presentada per Convergència i Unió, i demanem, sobretot, que la Generalitat de Catalunya, quan intervingui en un concepte, sigui quin sigui, com pot ser el cànon d'infraestructures hidràuliques, apliqui el mateix raser a tothom. És a dir, no es pot tractar de manera diferent la Confavc i les setanta mil famílies que estan en la lluita del rebut de l'aigua en relació amb els camps de golf. Perquè els camps de golf seran o no seran poderosos, però en tot cas paguen per una activitat que no és imprescindible, que no és d'ús de boca, l'aigua.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, el diputat senyor Josep Maria Fabregat; deu minuts.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, per a posicionar-me en nom del Grup Popular respecte a la Moció que ha presentat el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, i que ha defensat l'illustre diputat senyor Joan Boada. Dir-los que nosaltres no donarem suport a cap dels punts de la

Moció que ens ha presentat avui el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, com tampoc hi donarem suport, en cas que s'acceptés l'esmena que ha presentat el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. I donarem les explicacions pertinents al respecte.

En primer lloc, quan es demana en aquesta Moció la reprovaçió al Govern de la Generalitat sobre el que és el cànon d'infraestructures hidràuliques i a la vegada el cessament de l'actual president de la Junta d'Aigües, queda clar que el cor central de la Moció és la reprovaçió al Govern de la Generalitat en matèria del cànon d'infraestructures hidràuliques pel que fa als camps de golf, i també, a la vegada, el cessament de l'actual president de la Junta d'Aigües. Perquè, en cas que s'aproves fins i tot el segon punt d'aquesta Moció, de poca cosa serviria, perquè, en tot cas, el Govern de la Generalitat ja creu, o almenys així ho va dir el mateix conseller de Política Territorial i el mateix president de la Generalitat, ja creu que s'està aplicant de forma correcta el que és el mateix cànon d'infraestructures hidràuliques. Com tampoc donaríem suport, en cas que s'acceptés l'esmena del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, donat que, entre altres, la Llei del cànon d'infraestructures hidràuliques és de l'any 1990, i el Govern de la Generalitat almenys ha tingut set anys, vuit anys per poder modificar la mateixa Llei d'infraestructures hidràuliques; podem modificar-la a través d'un projecte de llei, o, el Grup de la majoria, presentar, en aquest cas, una proposició de llei per poder modificar-la, o amb el mateix desplegament reglamentari podia deixar-ho ben clar si havien de pagar o no havien de pagar el cànon d'infraestructures hidràuliques els camps de golf. I encara aniré més enllà, en cas que s'aproves l'esmena del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, li estariem dient al Govern com ha de fer el que és en aquest moment un avantprojecte de la nova llei de l'aigua, per dir-ho d'alguna manera, en aquest cas, a mi em sembla, li sembla al Grup Popular, que ha de ser el Govern qui ha de presentar un projecte de llei, i que en tot cas, a través de les esmenes dels diferents grups parlamentaris, podem modificar el que és alguns aspectes de la Llei.

Però també, a la vegada, dir el següent quant a tot el cos de la Moció. En primer lloc, el Govern de la Generalitat ..., hi ha vint camps de golf, aproximadament, que no paguen el cànon d'infraestructures hidràuliques, aproximadament, vint; tretze –segons paraules del mateix president de la Generalitat, en una resposta a l'illustre diputat senyor Jordi Portabella– estan pagant el que és el cànon d'infraestructures hidràuliques, i hi ha nou camps de golf que n'estan exempts, alguns per estar en alguns tipus de poblacions i d'altres per estar en alguns llocs determinats –per exemple, el camp de golf del Raïmat, de Lleida. Cosa que no s'hi val –i em dirigeixo molt especialment a Iniciativa per Catalunya - Els Verds– publicar i donar xifres a la premsa lleidatana dient que es perdona al camp de golf de Lleida un milió de pessetes: és que no l'ha de pagar, el milió de pessetes, per això no se li perdona absolutament res, és que no l'ha de pagar, perquè no es paga a les terres de Lleida cap cànon sobre el que és l'ús de l'aigua..., almenys fins en aquest moment, veurem el que passa amb el proper projecte de llei que sembla que ens vol

5544

presentar el Govern –projecte de llei que, de totes formes, s'ha de recordar que en dos casos s'han presentat avantprojectes i que finalment no han tirat endavant: sembla que aquesta, la tercera vegada, a la tercera anirà la vençuda.

I, a més, nosaltres creiem que no hi ha una suficient coherència per part del Grup majoritari, per part del Grup de Convergència i Unió, que quan té com a targeta de presentació una reprovació a la política del Govern de la Generalitat en el que és el cànon d'infraestructures hidràuliques als camps de golf, i a la vegada demanar-li el cessament immediat del president de la Junta d'Aigües, es vagi –i recordaran potser aquestes paraules– a «picotejar» per anar a buscar una esmena amb un consens, que saben que aquest consens, encara que hagués estat així, encara que s'hagués acceptat l'esmena, no serveix pràcticament de res, per poder maquillar el que és la Moció que avui se'ns presenta.

És per això que nosaltres, des del Grup Popular, serem coherents, creiem que no s'ha de reprovar el Govern de la Generalitat, en tot cas s'ha de dir al Govern de la Generalitat que compleixi la Llei que hi ha en aquest moment del cànon d'Infraestructures hidràuliques, que part dels camps de golf estan complint; que també s'ha de dir que hi ha expedients incoats, que hi ha fins i tot recursos que estan en marxa, i a la vegada dir, també, que cal ser coherent amb el que és la mateixa Moció, pensant que hi ha un centre, en aquesta Moció, que és la reprovació, per una banda, i que nosaltres ja hem dit que no creiem oportuna, i a la vegada també, si no creiem oportuna la reprovació, tampoc creiem oportú, lògicament, el cessament del president de la Junta d'Aigües.

És per tots aquests motius que, en cas que s'accepti l'esmena o no s'accepti l'esmena, i pensant a més..., i fent una crida al que ha estat..., tots els grups polítics, tots els grups polítics de qualsevol color, han volgut i volen –i aquesta és la realitat– als seus municipis camps de golf. Perquè els camps de golf creen riquesa. I això es diu des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, des del Grup Popular, des d'Iniciativa, des del Grup Socialista, des de tots els grups, és a dir, des de tots els grups, fins i tot des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, senyor Portabella, tots volem, quan s'està dient «es pot instal·lar un camp de golf en una població», sabem que al darrere hi ha riquesa, amb la qual cosa hem de ser, també, conscients: no cal anar en contra d'un esport que genera riquesa a Catalunya i que també és una alternativa turística en molts llocs.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup Socialista té la paraula el diputat senyor Manuel Nadal. *(El Sr. Portabella i Calvete demana per parlar.)* Perdó, el senyor Portabella em demana la paraula. Per...?

El Sr. Portabella i Calvete

Sí, senyor president, per contradiccions. Amb mig minut en tinc prou, perquè el senyor Fabregat ha dit que

tots els partits polítics, inclosa Esquerra Republicana de Catalunya, defensen els camps de golf, i això no és cert. És a dir...

El president

No m'ha semblat sentir això per part del senyor Fabregat. Vostè...

El Sr. Portabella i Calvete

Senyor, president, em sembla que ha dit que tots els partits polítics estaven contents que en els seus municipis poguessin haver-hi camps de golf, perquè generava riquesa. En tot cas, això depèn de cada un dels casos i s'ha d'estudiar individualment, però està clar, també, que així, en norma general, Esquerra Republicana de Catalunya no és un partit favorable a la instal·lació de camps de golf, sobretot al litoral, per l'alt consum i repercussions que tenen en l'aigua.

El president

Moles gràcies. El senyor Fabregat...? *(Pausa.)* D'acord. Senyor Nadal, li toca el seu torn.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Aquest és un debat complex. El senyor Escudé s'ha hagut de remuntar a fa uns pocs segles per dir que el senyor Boada estava segrestat per la seva ideologia i potser tenia una apreciació una mica falsa de la realitat. A mi em venia al cap un pensador molt més llunyà encara, en què, en el mite de la caverna, explica que aquella gent que està molt de temps a la caverna –i potser vostès fa molts anys que estan al Govern de la Generalitat– arriba un moment que estan segrestats, i que vostès confonen, també, les ombres del que veuen per fora amb la realitat. Per tant, entre el segrestament ideològic i el segrestament que es pensin que tot el que fa el Govern de la Generalitat és la realitat, o el que passa en el carrer és una altra cosa, doncs, és molt difícil tenir una posició avui aquí. I tampoc em penso que els socialistes siguem els posseïdors de la veritat en aquest tema. Suposo que hi ha part de Convergència i Unió que té raó, part d'Iniciativa per Catalunya que té raó, i el nostre posicionament serà, per tant, un posicionament que voldrà ser equilibrat. *(Remor de veus.)*

És cert que hi ha responsabilitats polítiques del Govern, i és cert que la política hidràulica, en el tema dels camps de golf, no és encertada. Nosaltres entenem que hi ha hagut una equivocació del Govern, una equivocació. I no perquè es vulgui buscar una solució a un problema d'uns impagaments..., perquè hi ha altres casos d'impagaments. És a dir, els camps de golf no pagaven, el Govern de la Generalitat ha volgut buscar un acord perquè paguessin, però s'ha fet un tracte privilegiat, un tracte de favor als camps de golf. I és aquí on nosaltres diem que condemnem la política de la Generalitat: si el Govern de la Generalitat hagués buscat l'equilibri, i a més de buscar una solució de favor per als camps de golf que fos equilibrada, hagués buscat solucions als municipis que no paguen –que també n'hi ha que no paguen: no dels de les terres de Lleida, sinó dels d'allà

on haurien de pagar que no paguen—, o hagués buscat l'equilibri, també, amb les vuitanta mil famílies de Barcelona que no paguen, i els haguessin buscat una solució, de dir: «Us condonem part del deute, aneu-ho pagant amb temps», doncs segurament la solució hauria estat equilibrada. Però el Govern de la Generalitat, en la seva política hidràulica ha solucionat els camps de golf, o ha volgut solucionar, ens sembla que no de manera suficientment correcta, però no ha solucionat ni els municipis que no paguen ni les vuitanta mil famílies de l'àmbit de Barcelona que estan en una revolta fiscal i no volen pagar els impostos que porta el rebut de l'aigua. Per tant, hi ha hagut un tracte diferencial, un tracte de favor, i és això el que ens fa pensar i ens fa votar en contra de quina ha estat la política del Govern de la Generalitat respecte als camps de golf, i respecte a la política hidràulica dels camps de golf.

Ara, d'aquí a dir que hi ha hagut una trama muntada perquè aquests camps de golf no paguessin, i que aquí hi ha hagut un director d'aquesta trama, que és el senyor director general d'Obres Hidràuliques, o el president de la Junta d'Aigües, el senyor Rosell, ens sembla que hi ha una distància. És a dir, no compartim la política, és una política errònia, equivocada, que la condemnem, però no pensem que sigui una trama organitzada. I molt menys pensem que el director d'aquesta trama—si existís, que no ho compartim— fos el director general d'Obres Hidràuliques: aquest seria una petita peça de la trama; si de cas el responsable seria molt més enlaire. Per tant, condemnem la política, però no demanem la dimissió del director general d'Obres Hidràuliques o president de la Junta d'Aigües.

Insisteixo que el que caldria era buscar solucions per a tothom, i l'esmena de Convergència i Unió—nosaltres demanaríem a Iniciativa per Catalunya que, sense retirar les seves esmenes, l'acceptés com una esmena d'addició— intenta buscar una solució a través de la futura Llei d'aigües. Futura Llei d'aigües que, en els esborranys que tenim, apunta solucions, en aquest cas sí, per a part del problema dels veïns, i ens semblaria bé que avui, el Parlament, també prengués una resolució dient: «Escolti'm, la futura Llei d'aigües, que també apunti una solució adequada, correcta, per als camps de golf: que paguin cànon d'infraestructures, o paguin el nou impost que hi posem, però no paguin com uns usuaris domèstics, perquè l'aigua que fan servir per regar no és exactament la mateixa que la que es fa servir per als usos domèstics.» Veuríem bé que es votés, per tant, avui, aquesta esmena de Convergència i Unió com una esmena d'addició, i que permetés també votar-se la condemna a la política del Govern de la Generalitat: que es votés—que nosaltres no votaríem a favor, en aquest cas— la dimissió del director general de la Junta, però també aquesta proposta de Convergència i Unió.

Valgui aquí un petit avenç: el Grup Socialista considera que l'avantprojecte o l'esborrany de nova Llei d'aigües és un esborrany que no podem compartir. Facin saber al conseller de Medi Ambient i al conseller de Política Territorial que entenem que és un avantprojecte antimunicipalista, i és un avantprojecte que, en comptes de rebaixar el preu de l'aigua, el torna a apujar i que,

per tant, el problema que tenim avui amb els camps de golf, i amb vuitanta mil famílies, si no ho arreglem, si en comptes d'abaixar el preu l'apugem, no seran vuitanta mil famílies: totes les terres de Lleida..., ja ens ha amenaçat el senyor Fabregat del Partit Popular, però moltes més famílies s'aixecaran en peu de guerra contra aquest avantprojecte. Per tant, estem d'acord a buscar solucions, però solucions que siguin factibles, i l'avantprojecte, tal com està avui, és un avantprojecte que farà més problemes que no pas solucions.

Per tant, senyores i senyors diputats, el Grup Socialista votarà a favor de reprovar la política hidràulica, a favor d'assumir les responsabilitats polítiques que es deriven d'aquesta actuació abans esmentada—i aquí demanaríem, senyor president, que en aquest punt 1 es fes la votació separada de l'última part del paràgraf, quan diu això..., «fent efectiu el cessament de l'actual president de la Junta d'Aigües», que el Grup Socialista no voldria votar-ho a favor. I per tant votaríem tota la resta: la reprovació, que s'assumeixin responsabilitats polítiques i que es doni compliment a la normativa legal. I insistiríem i demanaríem al Grup d'Iniciativa per Catalunya que repensés la possibilitat d'acceptar l'esmena de Convergència i Unió, que com a mínim solucionaria un problema que és real: que hi ha uns camps de golf que no han pagat, que el Govern de la Generalitat volia que paguessin, que els ha fet un tracte de favor, però millor que paguin alguna cosa i que en la futura Llei ho arreglem.

I, si de cas, un apunt final. Jo no sé si el camp de golf és de poderosos o no, fins ara ho ha estat, però cada vegada hi ha més usuaris: fins i tot els hospitals importants de l'àmbit de les comarques de Barcelona comencen a tenir unitats de tractament de les malalties del golf; per tant, vol dir que és una especialitat que s'està estenent de manera important.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. (*Remor de veus.*) Senyor Boada, s'ha de pronunciar sobre l'esmena de Convergència i Unió.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Abans, li demanaré, si em permet, la paraula per contradiccions, sobretot pel diputat del Partit Popular, que ha fet referència a una definició que nosaltres no hem dit mai.

El president

Mig minut per contradiccions.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies. Més que res eren dues, en el sentit que deia que nosaltres havíem passat a la premsa que Raïmat també havia de pagar uns diners quan n'estan exemptes les terres de Lleida: aquest és... (*veus de fons*). No, no, és que és cert: el que també és cert és que aquest document és del mateix camp de golf de Raïmat, que diu que ell, amb nou forats, inaugurat l'abril del 94, li queden 2,6 anys de liquidar i ha de pagar 208.000 pes-

5546

setes, 52.000 per trimestre. Ho diuen ells, senzillament; el que fem és passar la informació que ells mateixos aporten.

I la segona contradicció: nosaltres, Iniciativa - Els Verds mai no ha dit que els camps de golf creen riquesa. Perdoni, en tot cas potser ha confós vostè els termes: li voldria dir que un camp de golf..., no és el mateix crear riquesa o que aquests camps de golf estiguin plens de rics, són dues qüestions ben diferents.

Amb relació a l'esmena, li haig de dir que precisament per... —com deia el senyor Escudé—, per una aprehensió de la realitat, per motius ideològics i per decència, no podem acceptar aquesta esmena, ja que, en canvi, és possible que —com deia també el senyor Nadal— el Grup de Convergència i Unió aquesta aprehensió de la realitat sigui bàsicament per interessos, i per això també ens confrontem ells i jo.

Només dues qüestions, per acabar de confirmar que nosaltres no acceptem aquesta esmena: que, per comptes de tants de discursos anant cap a Bacon, doncs el que sí que ens podria dir és si paguen o no paguen, els camps de golf. Encara no ens ho a explicat demostrant que no ho fan, i tampoc m'ha demostrat que hi hagi un buit legal; al contrari, nosaltres li hem demostrat que no hi ha cap existència de buit legal i que la illegalitat és clara i meridiana.

I, per últim, no la podem acceptar perquè se'ns ha presentat un avantprojecte, ja, articulat, sobre la Llei hidràulica, on hauria de mostrar-se clarament el pagament o no d'aquests camps de golf, i no surt precisament aquesta esmena que proposa. Imagina quina voluntat política hi ha que, quan es presenta una llei per anar a consensuar, això no surt.

Per totes aquestes qüestions, nosaltres no acceptem aquesta esmena.

(*El Sr. Fabregat i Vidal demana per parlar.*)

El president

Senyor Fabregat, per contradiccions, mig minut.

El Sr. Fabregat i Vidal

No, senyor president, per al·lusions, no per contradiccions.

El president

Al·lusions. Mig minut.

El Sr. Fabregat i Vidal

Miri, senyor Boada: «según la denuncia de Iniciativa per Catalunya». I aquest és un retall de premsa, d'un diari de Lleida que vostè deu conèixer, que a més diu: «según el diputado de Iniciativa per Catalunya, señor Joan Boada, que implica a 30 clubes de golf de Cataluña, entre ellos el Leridano...» És a dir, senyor Joan Boada, repassi vostè... En tot cas em podrà dir que la premsa li ha tergiversat les paraules, però la denúncia que va fer vostè implicava, també, el club de golf Raïmat de Lleida. Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Procedirem a la votació de la Moció, tal com ha sigut presentada. Hi ha una petició de votació separada del punt primer. (*Veus de fons.*) Votació separada partint... (*Pausa.*) M'especifica el senyor Nadal: el punt primer de la Moció fins «abans esmentada», i separat la resta.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Exactament.

El president

D'acord.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Podem votar... Jo crec que..., no sé, pel que he sentit, es podria votar tot junt menys aquest paràgraf de «fer efectiu el cessament de l'actual president...» No sé si altres grups volen votacions diferents, però em penso que es podria votar tot junt.

El president

Si se'm demana votació separada, se'm demana i queda assumida. Per tant... (*Remor de veus.*) El Grup Mixt demana una votació separada? (*Pausa.*) No.

El Sr. Tugues i Boliart

Ens va bé la proposta que acaba de fer el senyor Nadal, però tenint en compte que el punt número 2 s'ha de votar separatament de tota la resta.

El president

Molt bé, votariem, per tant, en primer lloc la Moció en el seu preàmbul i el punt primer fins a les paraules «abans esmentada».

Iniciem la votació.

Aquesta part de la Moció ha sigut refusada per 38 vots a favor, 55 en contra i 3 abstencions.

Votariem seguidament la segona part del punt 1, de la qual ha estat demanada votació separada.

Iniciem la votació.

Aquesta part del punt 1 ha sigut refusada per 10 vots a favor, 79 en contra i 7 abstencions.

I votariem, per últim, el punt segon de la Moció.

Iniciem la votació.

Aquest punt segon ha estat refusat per 41 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.

I havent acabat la totalitat dels punts de l'ordre del dia d'aquest plenari s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de tres de la tarda i quatre minuts.